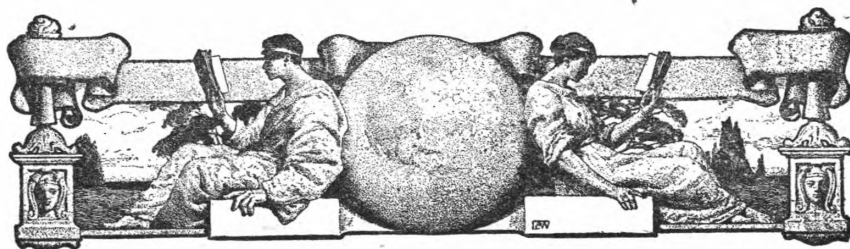

ΤΟΜΟΣ Β'—ΤΕΥΧΟΣ 14
 Ἀθήναι, Δεκέμβριος 1908.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

◀ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ▶

Χρῆμα καὶ Πολιτεία	Κ. Ἐσθλιν
Τὸ Ἀλγανικὸν Ζήτημα	Χ. Χρηστοβασιλῆ
Τὸ πρῶτον ἐν Ἰταλίᾳ Συνέδριον τῶν Ἰταλίδων γυναικῶν. Διαπρεπεῖς Ἑλληνίδες κατὰ ἸΘ' αἰῶνα (Ἐλισάβετ Μοντεῦν).	Οὐρ. Ν. Ζ. Σδριν
Τὸ πρόβλημα τοῦ Τολστόϊ (Carl. Stange)	Σπ. Δε-Βιάζη
Ἡ Ἀστυνομία μας (Ἐπέφηρα τῆς Βουλῆς)	Δημ. Σίμου Μπαλάνου
Περὶ ὕπνου (ἐπὶ θυγιανῆν ἔποψιν)	Ἄδελξ. Καμπά
Αἱ τρεῖς συνειδήσεις (Le Guillois—Διήγημα)	Σολ. Ν. Χωματιανοῦ
Ὀχυρωτικὴ ἐκστρατεία εἰς τὸν Γερμανικὸν στρατὸν	Ἦρ. Σταύρου
διὰ τοὺς ἀπαισιοδόξους πατριώτας (Ἡ Ἑλλὰς τῆς σήμερον— Henri Sensine)	ΚΑΒΑΝΣ
Περὶ Χαλκοῦ	Εὐάνδρου Ζητ...
Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν τραγουδιῶν (τοῦ Ε. Χάινε)	Κωνστ. Μητσοπούλου
Ἀστυνομικὰ ἀπομνημονεῦματα	Μίτσαρ Περωτῆ
Τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος	Ι.
Βασιλῆς ἄνευ Θρόνου (Montegut—τὸ μυθιστόρημά μας)	Μ. Η.
Ἀπὸ τῆν Ζωὴν τοῦ Μηνὸς (Νοέμβριος)	Εὐγ. Ζωγρ.
Θεατρικὴ καὶ μουσικὴ ἐπιθεώρησις	
Ο ΚΟΣΜΟΣ : Αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις Ἀθηνῶν καὶ Καίρρου, — Τὸ ἔργον τῆς Ἐνιάας. — Οἱ ξένοι μας. — Ἡ ἐκδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ. — Αἱ χημικαὶ γνώ- σεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. — Ὁ πολιτισμὸς τῆς Στρονθοκαμήλου. — Περιστρεφαὶ καὶ χελιδόνες. — Μία πρόοδος. — Αἰγυπτιακά. — Ἐταιρία οἴνων καὶ οἰνο- πνευμάτων. — ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ. — Βιβλία καὶ Περιο- δικά.	

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜ. Ι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΣΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΡ. 12.—ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΛΙΟΥΣ ΔΡΑΧ. 8.—

Διεύθυνσις : ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83=ΑΘΗΝΑΣ

Ανταποκριτής καθ' ἑλλην τὴν Αἴγυπτον ὁ κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ
Βιβλιοπώλης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἔναντι Ἀθεναίου Γυμνασίου.

Πάν χειρόγραφον, δημοσιευόμενον ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται.
Πάν σύγγραμμα, ἀποστέλλόμενον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσεως»
ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Γνωρίζομεν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπὸ τοῦ παρόντος μηνὸς ἐγγρα-
φισμένων νέων συνδρομητῶν μας λογίζονται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου μηνός.

Ἀντιπρόσωπος καθ' ἑλλην τὴν Ρωσσίαν τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» ἀναγνωρίζεται ὁ Καθηγητῆς
κ. Ἀναστάσιος Μάλτος. (Ὁδὸς Ρουσκόφ.—Rue Pouschkine, No 66).

Lactogenol

Προκαλεῖ ἄφθονον γάλα εἰς τὴν μητέρα καὶ ἐξασφαλίζει τὴν
ὑγίειαν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὰ νύπια.

Χρησιμοποιεῖται καθ' ἑκάστην κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ τὴν
γαλούχνησιν, συνιστᾶται δὲ ἐκθύμως ἀπὸ τὰς ἰατρικὰς κορυφάς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ PEARSON

11 RUE PAYENNE.—PARIS

Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα οἱ κ. κ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ καὶ ΚΛΟΕΜΠΕ
ΑΘΗΝΑΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΣΠΡΟΓΕΡΑΚΑΣ

ΚΑΙ Α. ΔΑΝΙΗΛ

Ὁδὸς Σταδίου 35—Ἐναντι Ἀρσακείου

Τὸ ἀνωτέρω κατάστημα πλουτισθὲν ὑπὸ ὑφασμά-
των ἐκλεκτῶν, στερεῶν καὶ τῶν νεωτέρων χρωματι-
σμῶν κατήρτισε τὸ τελειότερον καὶ τὸ πλουσιώτερον
ἐργαστάσιον ΑΣΠΡΟΓΕΡΑΚΩΝ. Περὶ τῆς **Παρι-
σιῆς** κομψότητος καὶ τελειότητος τῶν προϊόντων
του ἐγγυᾶται ἡ μοναδικὴ ἰκανότης τοῦ ἑτέρου τῶν
Διευθυντῶν κ. **Δανιῆλ**, εἰδικῶς ἐν Παρισίοις τὴν
τέχνην τοῦ σπουδασάντος καὶ τελειοποιηθέντος εἰς
αὐτὴν.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ

Ὁ φιλοπρόδος οὗτος ΟΙΚΟΣ ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν
τὸ τελειότερον τῶν Ἀθηνῶν ΣΙΔΗΡΩΓΗΡΙΟΝ λει-
τουροῦν δι' **Ἠλεκτροισμόν**!

Ἰποκάμισα, φασκὸν, τραχιλιές, μανικέτια, φυ-
στες κτλ. σιδερόνονται μὲ ἀπαράμιλλον τέχνην τα-
χύτητα καὶ ἐντέλειαν καὶ τὸ σπουδαιότερον ἀνευ φθο-
ρᾶς ἢ βλάβης!

Χάριν δὲ τῆς πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτῆς πελατείας
των κατηρτισθῆ ἤδη τελεία ὑπηρεσία παραλαβῆς καὶ
μεταφορᾶς κατ' οἶκον τῶν ἐκτελουμένων παραγγελιῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς Τραπε-
ζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἢ φρ. καὶ λίρας στερεῖνας
ἀποδοτέας εἰς ὠριμὴν προθεσίαν ἢ διαρκῶς. Αἱ εἰς χρυσὸν
καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρόνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα
εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως
(chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρόνονται ἐν
τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς
ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοῖς 0/10	κατ' ἔτ. διὰ κατ. 6 μηνῶν
2	» 0/10	» » 1 ἔτους
2 1/2	» 0/10	» » 2 ἐτῶν
3	» 0/10	» » 4 ἐτῶν
4	» 0/10	» » 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπι-
λογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνώνυμοι.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΝΤΟΥΚΑ

ΟΔΟΣ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ ΑΡΙΘ. 13.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

Ἀρίστη τεχνίτις πρὸς κατασκευὴν γυναικείων
πίλων. Ἡ γηροία κομψότης, χάρις καὶ γοητεία δια-
κρίνουσι τοὺς πῖλους τῆς Δος Μάντουκα. Ὅσαι
Ἀτιδίδες ἐπιδιώκετε τὴν Παρισίην χάριν, ἰδοὺ ἐθ-
καιρία, ἐπωφεληθῆτε αὐτῆς. Συνιστῶμεν ἐκθύμως τὴν
Δα Μάντουκα καὶ διὰ τὴν ἀκαταγώνιστον ἐδθηρίαν τῆς.

ΟΔΟΣ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ ΑΡΙΘ. 13.

Ἡ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι

Ἐγκριθέντων ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν Με-
τόχων αὐτῆς τοῦ τε Ἰσολογισμοῦ τοῦ λήξαντος
σταφιδικοῦ ἔτους 1907—1908 καὶ τοῦ διανεμητέου
μερίσματος ἐκ φρ. χρ. 25 κατὰ μετοχὴν καὶ φρ. χρ.
6,50 κατὰ ἰδρυτικὸν τίτλον, ἀρχεται ἀπὸ σήμερον ἡ
πληρωμὴ αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι μὲν παρὰ τῇ Τραπεζῇ
Ἀθηνῶν (τῷ Κεντρικῷ καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασι
αὐταῖς) ἐν Λονδίῳ παρὰ τῷ ἐκεῖ Ὑποκαταστήματι
τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν (22 Fenchurch St) καὶ τοῖς
κ. κ. E. Erlanger καὶ Co (Bishops-gate St. Wit-
hin) καὶ ἐν Παρισίοις παρὰ τῇ Banque de l'Union
Parisienne (7 Rue Chauchat).

Ἐν Ἀθήναις 3 Ὀκτωβρίου 1908

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐταιρίας)

Ἡ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπλοποιεῖ ὅτι,

Συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 6ῳ τῆς ἀπὸ 28 Φεβρου-
ρίου 1903 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς
Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, κυρωθείσης διὰ τοῦ Νόμου ΒΘΕ
καὶ τοῦ ἀπὸ 16 Μαρτίου ἰδίου ἔτους Βασιλικῆς Δια-
τάγματος, τὰ ἐν κυκλοφορίᾳ τραπεζικὰ γραμμάτια
τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας καὶ αἱ παρὰ πόδας
περιγραφόμεναι ἐκδόσεις καὶ κατηγορίαι τραπεζικῶν
γραμμάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀντικαταστα-
θεῖσαι δι' ἐκδόσεων νεωτέρων τύπων, ἀποσύρονται
τῆς κυκλοφορίας.

Οἱ κάτοχοι τραπεζικῶν γραμμάτων τῶν ἀποσυρο-
μένων ἐκδόσεων παρακαλοῦνται ὅπως παραγγώσῃ
ταῦτα ἐντὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον εἰς τὰ Ταμεία τοῦ
Κεντρικοῦ Καταστήματος καὶ τῶν Ὑποκαταστημά-
των τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ἀνταλλαγὴν.

Μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐτησίως ταύτης προθεσμίας
ἐξακολουθήσουσι πάντοτε νὰ ὦσιν ὑποχρεωτικῶς δε-
κτὰ τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια τῶν ὡς ἄνω ἀποσυρο-
μένων κατηγοριῶν μόνον εἰς τὰ Ταμεία τοῦ Κεν-
τρικοῦ Καταστήματος καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων
τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς πληρωμὰς καὶ πρὸς ἀν-
ταλλαγὴν.

Τὰ ἀποσυρόμενα τῆς κυκλοφορίας τραπεζικὰ γραμ-
μάτια εἰσι τὰ ἐπόμενα:

Α'. Τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια τῆς Τραπεζῆς
Ἡπειροθεσσαλίας, πάσης ἐκδόσεως καὶ κα-
τηγορίας.

Β'. Τὰ τῆς Ζ' ἐκδόσεως τῶν δρ. νέων 25.

Τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια τῆς ἐκδόσεως ταύτης
διακρίνονται εὐχερῶς ἐκ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ εἰκό-
νος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς προσό-
ψεως ἐν ἄλλειψοειδεῖ πλατῖω εἰκόνος ἐκ προτομῆς
τοῦ πρώτου Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύ-
ρου καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὀπισθίας ὄψεως
εἰκόνης τῆς προτομῆς τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξίτελου.

Γ'. Τὰ τῆς Α' ἐκδόσεως τῶν δραχμῶν
νέων 5.

Τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια τῆς ἐκδόσεως καὶ κατη-
γορίας ταύτης διακρίνονται εὐχερῶς ἐκ τῆς ἐν τῷ
μέσῳ τῆς προσόψεως ἐν κυκλικῷ πλατῖω εἰκόνος
τοῦ πρώτου Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύ-
ρου, ἐνῶ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει, τῇ καὶ τελευταίᾳ
τῶν γραμμάτων τούτων, ὑπάρχει αὐτὴ πρὸς τ' ἀρι-
στερὰ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 5 Ἰανουαρίου

Ὁ Διοικητῆς
Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΕΤΟΧΑΣ

ΔΡ. 30.000.000

Το καφάλαιον και αι καταθέσεις εις χρήματα και χρεώγραφα εν γένει ανήρχοντο τον Αύγουστον 1906 εις δραχ. 260.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

Εν Λονδίνω, Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Κωνπόλει (ἐν Γαλατᾷ καὶ Σταμπούλ), Θεσσαλονίκῃ, Σμυρνῇ, Πειραιεὶ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμεις, Χανίοις, Ἡρακλείῳ (Κρήτης) καὶ Χαρτοῦμ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ „ΑΘΗΝΑ-Γ-ΚΗ“

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν τραπεζικὴν ἐργασίαν, ἥτοι :

Προκαταβολὰς ἐπὶ ἐμπορευμάτων, χρεωγράφων καὶ συναλλαγματικῶν, προεξοφλήσεις, εἰσπράξεις τοκομεριδίων, γραμματίων ἐπὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς καὶ Χρηματιστικὰς ἐντολάς. Ἐκδίδει συναλλαγματικὰς, ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολάς, ἐνεργεῖ δὲ καὶ τηλεγραφικὰς ἐντολάς πληρωμῆς εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης. Ἀνοίγει τρεχουμένους λογαριασμοὺς

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ πρὸς ἐμπύχωσιν τοῦ παρὰ τῷ λαῷ πνεύματος τῆς ἀποταμιεύσεως προσδιώρισε τόκον 4 0/0 ἑτησίως διὰ τὰς ἐν τῷ Ταμιευτηρίῳ τῆς καταθέσεις, ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν παρέχουσα πάσας τὰς εὐκολίας διὰ τὰς καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις τῶν πελατῶν τῆς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσόν, εἰς ἐπιταγὰς (cheque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ εἰς τραπεζογραμμάτια, πληρώνουσα τόκον :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας	εἰς πρώτην ζήτησιν	3 0/0
» » »	μετὰ ἕξ μῆνας	3 1/2 0/0
» » »	μετὰ ἓν ἔτος	4 0/0
» » »	μετὰ δύο ἔτη καὶ ἐπέκεινα	5 0/0

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις εἶνε ἀποδοτέαι εἰς ὃ νόμισμα ἐνηργήθησαν, αἱ δὲ εἰς ἐπιταγὰς (cheque) ὁμοίως ἀποδίδονται δι' ἐπιταγῶν (cheque) τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀνταποκριτῶν τῆς. Οἱ δεδουλευμένοι τόκοι πληρώνονται καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου καὶ ἀπὸ 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

ΤΜΗΜΑ ΤΙΤΛΩΝ

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων, ἐπιφορτίζεται δὲ καὶ τὴν εἰσπράξιν τοκομεριδίων ἑλληνικῶν καὶ ἐυρωπαϊκῶν χρεωγράφων παντὸς εἶδους.

ΕΚΤΕΛΕΙ χρηματιστικὰς ἐντολάς ἀντὶ τῶν συνήθων μεσιτικῶν δικαιωμάτων.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΙ διαμερίσματα χρηματοκιβωτίων διαφόρων διαστάσεων ὑπὸ ὄρουσαν ἑνοικίους διὰ τὸ κοινόν.
Ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐτησίᾳ: Ἐσωτερ. δρ. 12 Ἐξωτ. φρ. χρ. 12

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη ἀριθ. 22α.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ Φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἄρθρα καὶ εἰκόνας ἔργων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλλιτεχνῶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πειραμαμένος καθηγητῆς τῆς Ἰταλικῆς, γνωρίζων καὶ τὴν Γαλλικὴν ἀναλαμβάνει παραδόσεις καὶ μεταφράσεις. Ἀπενδυτήριον ὁδ. Σόλωνος 58.

ΙΔΟΥ Η ΤΕΧΝΗ

Τὸ μόνον συστηματικὸν τροχεῖον τοῦ κ.

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΕΠΕΤΖΗ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 44

Εἰς τὸ ἀνωτέρω συστηματικὸν Τροχεῖον τοῦ ἀρίστου καὶ μοναδικοῦ τεχνίτου κ. Κωνστ. Κεπετζῆ τροχίζονται ἅπαντα τὰ κοπτερά καὶ χειρουργικὰ ἔργα λεῖα. Πωλοῦνται ξυράφια καὶ ψαλλίδια.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟΜΟΣ Β΄

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1908

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΠΟΤΑΝ ὁ ἀντιπρόσωπος ἀπεριόριστος καὶ ἀνεξέλεγκτος ἀφεθῆ εἰς τὴν διάκρισιν του, κίνδυνος εἶνε νὰ καταχρασθῆ τῆς ἐξένης ἐξουσίας καὶ ἀνηλεῆ ποιούμενος χρῆσιν αὐτῆς νὰ γίνῃ δεσποτικώτερος τοῦ δεσπότη, δεσπότη δὲ καὶ τοῦ δεσπότη, ἐξ οὗ τὴν ἐξουσίαν ἀρύεται. Γνωρίζει δύναστας ἢ ἱστορία κάταδυναστευθέντας ὑπὸ τῶν ὀργάνων αὐτῶν, καὶ κοινοβουλία γνωρίζει, τὰ ὅποια καθυπέταξαν τὸν κυρίαρχον λαόν, ὅστις ἀντιπροσώπος αὐτοῦ τὰ ἀνέδειξεν. Ἄλλ' οὐδεὶς ποτὲ ἀντιπρόσωπος κατεχράσθη τῆς ἀλλοτρίας ἐξουσίας ὅσον τὸ χρῆμα κατεχράσθη αὐτῆς. Ὁ προκρισμός αὐτοῦ εἶνε νὰ εἶνε μέτρον ἐκτιμήσεως τῶν ἀξιών καὶ νὰ ἐκπροσωπῆ αὐτάς ἐν ταῖς συναλλαγαῖς. Τὸ χρῆμα ἔμωσ ἐν τῷ χρόνῳ κατάρθωσ νὰ ὑψωθῆ πέραν τῶν ἐκπροσωπούμενων ἀξιών, νὰ καθυποτάξῃ δὲ πάσας εἰς τρόπον, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς ἐξ αὐτοῦ πᾶσαι νὰ ἀντλοῦν τὸ φῶς καὶ τὴν δύναμιν.

τοῦ ἀπαιτεῖται. Παράγει δι' ἄλλους, διὰ τὴν ἀγορὰν παράγει, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀτομικῶς μόλις εἶνε χρήσιμος, συντηρεῖται δὲ μόνον ἐφ' ὅσον δύναται τὸ παραχθὲν νὰ μετατρέψῃ εἰς χρῆμα καὶ διὰ τοῦ χρήματος νὰ ποριοθῆ τὰ πρὸς ζωὴν ἀπαιτούμενα. Εἰς πᾶν τοῦ βῆμα λαμβάνει τοῦ χρήματος ἀνάγκην. Δύναται νὰ ἔχῃ τις οἰκίας καὶ δάση καὶ πλοῖα, ἐὰν δὲν δυνηθῆ νὰ προμηθευθῆ δι' αὐτῶν χρῆμα, θὰ μείνῃ ἀνευ ἄρτου καὶ θερμάνσεως καὶ ὑποθήσεως.

Ἡ δύναμις, ἣν τὸ χρῆμα κατὰ μικρὸν ἀπέκτησεν, ἀνέτρεψε τοὺς θεμελιώδεις ὄρους τῆς λογικῆς καὶ τοῦ δικαίου, κατέστησε τὴν πολιτείαν ἐπιλήσιμονα τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς, καὶ ἐγέννησε μίαν ἐκτροπὴν κατάστασιν, ἣτις εἶνε ἀνεκτὴ μόνον διότι μακρὰ τὴν καθιέρωσε συνήθεια καὶ διότι τὴν ἐστήριξεν ἡ πνευματικὴ ἀδράνεια ἀκριβῶς ἐκείνων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἃς περισσότερον ἠδίκησε.

Κατὰ ἑκατοντάδας ἐν τῷ ἰδρωτί τοῦ προσώπου ἡμῶν ἐκαλλιεργήσαμεν τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐσπείραμεν τὸν σπόρον· ἄλλοι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν καὶ ἐπὶ καταστροφῆ τῆς σωματικῆς τῶν εὐεξίας ἐκ τοῦ βυθοῦ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔφεραν τοὺς θησαυροὺς τῆς θαλάσσης. Ἄλλ' οἱ καρποὶ τῶν κόπων μας δὲν εἶνε ἰδικοί μας, ἀνήκουν κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν ἀγνωστον ἡμῖν οἰονδήποτε κάτοχον χρήματος, ὅστις ἠθελε συναινέσει νὰ χορηγήσῃ ἡμῖν εἰς ἀντάλλαγμα τὸ χρῆμα, οὐτινος ἀπαραί-

Καὶ ἐγένετο δεσπότης τὸ χρῆμα! Μᾶλλον αὐτοῦ ἀπολυταρχικὸς καὶ αὐθαίρετος ἄλλος δὲν ὑπῆρξε δεσπότης. Ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ συνετελέσθη ἡ διακρινούσα τὴν ἐποχὴν μας ἄκρα τῶν ἐργασιῶν διανομὴ καὶ εἰδίκευσις, ἐκ ταύτης δὲ νέαν ἠντλησε σχεδὸν ἀπεριόριστον δύναμιν. Οὐδεὶς παράγει τὴν σήμερον, ὅτι εἰς συντήρησιν αὐ-

τητον. ἔχομεν χρεῖαν διὰ τὰ τραφῶμεν καὶ ἐνδουθῶμεν καὶ στεγασθῶμεν: ἀνήκουσιν ἴσως εἰς νεόπλουτόν τινα χρηματιστήν τοῦ Λονδίνου ἢ τῶν Παρισίων, οὗ ὁ καλλίτερος ἐπὶ τοῦ ἰδρωτός μας τίτλος εἰς τοῦτο καὶ μόνον συνίσταται, ὅτι, καθ' ὃν χρόνον ἡμεῖς ἐκοπιάζομεν καὶ ἐκινδυνεύομεν, αὐτὸς μεταξὺ δύο χασμουρημάτων ἠκολούθησε τυχαίαν ἐμπνευσιν καὶ ἠγόρασε χρεώγραφα, τὰ ὅποια εὐτυχῆς σύμπτωσις ὑπερέτιμωσε τὴν ἐπαύριον. Τίποτε δὲν ἔδρασε, τίποτε δὲν ἔκαμε, καὶ ἐν τούτοις ἐνθυλακόνει τὴν ὄλην παραγωγὴν πολλῶν μηνῶν, δι' ἣν πολλαὶ ἑκατοντάδες ἄγνωστοι εἰς αὐτὸν ἄνθρωποι ἐμόχθησαν καὶ ὑπέφερον.

Καὶ δὲν δύναται τοῦτο μόνον, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν τοκοφόρον ιδιότητα τοῦ χρήματος δύναται εἰς τὸ ἔξῃς νὰ καταστήσῃ φόρου ὑποτελῆ τὴν ἐργασίαν τῶν τρίτων.

Εἶνε ἀξία παρατηρήσεως ἡ ἀντίθεσις, εἰς ἣν περιήλθον πολιτεία καὶ θρησκεία, ἡ Χριστιανικὴ μάλιστα πολιτεία πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἐν ὑποκρισίᾳ ἀποδεχομένη τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ἰσότητά, τὴν ἀγάπην, τὴν ἀδελφότητα, ἡ πολιτεία διὰ τῶν νόμων αὐτῆς στηρίζει τὴν ἀνισότητα, διευκολύνει τὴν συγκέντρωσιν τοῦ πλούτου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὀλίγων καὶ ἐπιτρέπει τὴν οἰκονομικὴν ἀπογύμνωσιν τοῦ ἀσθενοῦς ὑπὸ τοῦ εὐρύστου. Πρῶτος τῆς ἀνισότητος παράγων ἀνεδείχθη ἐν παντὶ καιρῷ τὸ χρῆμα.

Εἶνε χονδροειδῶς ἀναληθὴς ὁ τῶν ἐπιτηδεῶν ἰσχυρισμός, ὅτι αἱ μεγάλαί περιουσίαι σχηματίζονται διὰ τῆς ἐργατικότητος καὶ τῆς οἰκονομίας. Ἡ ἐργατικότης μὲ τὴν οἰκονομίαν δύναται μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ν' ἀποδώσῃ περιουσίαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀξίαν λόγου, ἀλλ' αἱ μεγάλαί τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων περιουσίαι, αἱ ἀριθμοῦσαι τὰ ἑκατομμύρια κατὰ δεκάδας καὶ ἑκατοντάδας, ἔχουν πολὺ διαφορετικὴν τὴν προέλευσιν αὐτῶν. Ἐν τῇ βιομηχανίᾳ χιλιάδες ἐργατῶν παράγουσιν ὑπὲρ τοῦ κεφαλαιούχου ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι ἑκατομμύρια, αὐτοὶ ἀποζώντες ἐκ τοῦ ξηροῦ ἡμερομισθίου. Εἰς τὰ χρηματιστήρια μία καὶ μόνη ἐπιτυχῆς ἐπιχείρησις εἶνε ἱκανὴ νὰ σωρεύσῃ πλοῦτήν εἰς χεῖρας τοῦ ἐπιχειρηματίου. Ὅχι πλοῦτη κατ' ἀλήθειαν, ὄχι ἀξίαν τινὰ πραγ-

ματικὴν καὶ ὑποστατήν, ἀλλὰ χρῆμα, ἦτοι τὸ μέσον πρὸς ὑφαρπαγὴν τῶν πραγματικῶν ἀξιών ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐκείνων εἰς οὓς ἀνήκουν. Ἐχω χρῆμα, δὲν ἔχω οὔτε κἂν χρῆμα, ἔχω ἐν ἀπλοῦν τεμάχιον χάρτου ἐκπροσωποῦν χρῆμα, τὸ ἀπέκτησα χωρὶς νὰ μοχθήσω ἢ ἐργασθῶ τὸ παράπαν, καὶ τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χάρτου μὲ ἐξουσιοδοτεῖ νὰ γίνω κύριος, ἀρκεῖ νὰ θέλω, τῆς οἰκοδομῆς, ἣν ἄλλοι ἀνήγειρον ἢ τοῦ σκάφους, τὸ ὅποιον ἄλλοι ἐναυπήγησαν.

Τὸ χρῆμα ἐφόνευσε τὸν νοῦν καὶ ἐστραγγάλισε τὴν συνειδήσιν τῆς πολιτείας καὶ ἀπέσπασε παρ' αὐτῆς ἀδειαν καταδρομῆς καὶ πειρατείας.

Ἐνῷ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας οὐδ' ἐν ταῖς προσευχαῖς ἡμῶν ἐπέτρεψε νὰ ζητῶμεν τι πλεον τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, καὶ εἶνε κεκηρυγμένος, περισσότερο καὶ τῶν φανατικωτέρων σοσιαλιστῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἐχθρὸς παντὸς ἀγῶνος ἀποβλέποντος εἰς τὴν σώρευσιν πλούτου περὶ τὸ ἄτομον, ἡ χριστιανικὴ πολιτεία δὲν μετέβαλε τὰς βάσεις τῆς προχριστιανικῆς καὶ ἰδίως τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας, ἔμεινε παλαιστρα τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, στάδιον ὕλικῶν ἀπολαύσεων καὶ χρηματισμοῦ, ἐστήριξε τὴν ἰδιωτικὴν κτῆσιν καὶ ἐπολλαπλασίασε τὴν δύναμιν τοῦ χρήματος διὰ τῶν μεθόδων τῆς εὐχερεστερας αὐτοῦ κινήσεως.

Ἄλλὰ οὖν τῷ χρόνῳ ἡ παιδείσις εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ στρώματα τῶν ἠδικημένων, ὅπου πρότερον εὐεργετικὸν διὰ τοὺς κρατοῦντας ἐπεκράτει σκότος, καὶ μετ' αὐτῆς εἰσέβαλεν ὁ ἐνδοιασμός. Καὶ δὲν δεχόμεθα πλεον, ὅτι τὰ πράγματα, διότι ἔχουν ὡς ἔχουν ὀρθῶς οὕτως ἔχουν. Καὶ ἐρωτῶμεν ἄρα γε δὲν εἶνε ἡ γῆ κοινὸν κτῆμα, προωρισμένον ὅπως ἐξ αὐτῆς τραφῶμεν ὅλοι; Ἄρα γε ἡ πολιτεία δὲν χρεωστεῖ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς εὐδαιμονίας; Εἶνε ἐν τῇ λογικῇ, ὁπόταν θυσιάζῃ τοὺς πολλοὺς εἰς τοὺς ὀλίγους καὶ τούτους μὲν καταστρέφει διὰ τῆς διαφθορᾶς ἐκείνους δὲ διὰ τῆς πείνης;

Καὶ σείει μὲν ἐν ὀργῇ χρυσοὺς γρόνθους τὸ χρῆμα, ἀλλ' ἡ νέα ἡμέρα ὑποφώσκει.

Κ. ΕΣΣΛΙΝ

ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος ἐν Τουρκίᾳ προχώρησε πολὺ πρὸς τὴν λύσιν του, διότι ἐνῷ πρὸ τοῦ Συντάγματος ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ διδασκαλία καὶ ἡ γραφὴ τῆς ἀλβανικῆς γλώσσης ἐν τῷ ὀθωμανικῷ Κράτει, ὡς καὶ ἡ εἰσαγωγὴ παντὸς ἐντύπου, βιβλίου, ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ, ἀλβανιστὶ γεγραμμένου, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἢ ἰδρυοῖς ἀλβανικοῦ σχολείου, νῦν ἡ διδασκαλία καὶ ἡ γραφὴ τῆς ἀλβανικῆς γλώσσης καὶ ἡ σύστασις ἀλβανικῶν σχολείων καθ' ἅπασαν τὴν Ἀλβανίαν, τὴν τε πραγματικὴν καὶ μὴ πραγματικὴν, εἶναι συνταγματικὸν δικαίωμα παντὸς Ἀλβανοῦ. Συνέστησαν ἤδη ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ ἐν πολλαῖς Ἡπειρωτικαῖς καὶ Μακεδονικαῖς πόλεσι καὶ χωρίοις, ἐνθα ὑπάρχουσι καὶ ἀλβανικοὶ πληθυσμοί, ἀλβανικαὶ σχολαί, εἰσαγονταὶ ἐλευθέρως ἀλβανικὰ ἐντυπα ἦτοι βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀλβανικῶν προπαγανδικῶν κέντρων, ἰδρύθησαν πανταχοῦ ἀλβανικοὶ πολιτικοὶ σύλλογοι, ἐν δὲ τῇ Θεσσαλονικῇ ἤρξατο ἐκδιδομένη ἀλβανικὴ ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Liria» (Ἐλευθερία), ἐκτὸς δὲ τούτων ὄλων καὶ πᾶσα ἐθνικὴ ἀλβανικὴ ἐνέργεια ἐνεργεῖται ἐλευθέρως.

Ἡ θέσις τῶν Ἀλβανῶν σήμερον, ὑπὸ τὸ νέον τουρκικὸν καθεστῶς, εἶναι ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ καλεϊτέρα τῆς μέχρι τοῦδε, δὲν ὑπολείπεται δὲ ἢ ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ κηρυχθῇ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἀλβανικῆς χώρας ἡ ἀλβανικὴ αὐτονομία.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι Ἀλβανοὶ ἐκ τῶν κατεχόντων ἀνωτάτας πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς θέσεις ἐν Τουρκίᾳ καὶ τῶν ἀπολαμβανόντων μεγάλους μισθοὺς ἐκ τοῦ τουρκικοῦ Ταμείου, δὲν διάκεινται εὐνοϊκῶς πρὸς τὴν ἀλβανικὴν αὐτονομίαν ἢ τοῦλάχιστον ὑποκρίνονται δυσμένειαν, ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ ἀλβανικὴ ἰδέα ριζοβολεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ πνεύματι τῆς ἀλβανικῆς νεότητος καὶ δὲν θὰ παρέλθουσι πολλὰ ἔτη—ἐὰν ἐξακολουθῆσῃ τὸ νέον καθεστῶς ἀνευ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περιπλοκῶν—ὅτε ἡ Ἀλβανία θὰ κηρυχθῇ ἀνεξάρτητον Κράτος, διότι δὲν εἶναι μόνον οἱ Ἀλβανοί, οἵτινες θὰ ποθήσωσι τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο ἀδριατικαὶ Δυνάμεις δὲν θ' ἀφήσωσι νὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, χωρὶς νὰ ὠθήσωσι τὴν ἀλβανικὴν φιλοδοξίαν πρὸς τὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, διότι εἰς τὰς Δυνάμεις αὐτάς, αἰτινες

ἀναμφιβόλως εἰσὶ πρὸ πολλοῦ συνεννοημένοι ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, συμφέρει περισσότερον ἢ δημιουργία ἐνὸς πτωχοῦ ἀλβανικοῦ Κράτους ὑποκειμένου ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν, ἢ νὰ ἔχωσι πρὸ αὐτῶν Ἀλβανίαν, τουρκικὴν ἐπαρχίαν, δυναμένην ν' ἀντλή ἐκ τῆς Τουρκίας δύναμιν, καὶ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὴν τοιαύτην.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ τουρκικὸν Σύνταγμα, καὶ ἂν ἀκόμη ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰ ἀγριώτερα τῆς Τουρκίας μέρη, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν Ἀλβανίαν, καὶ θὰ εἶναι μία ἀδιάκοπος ἀφορμὴ ἐρίδων μεταξὺ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν ἀπ' ἐνὸς καὶ τῶν ἀνυποτάκτων Ἀλβανῶν ἀρχηγίσκων (μπεδέων) ἀπ' ἐτέρου, οἵτινες ἕνα καὶ μόνον νόμον ἀνεγνώρισαν καὶ ἀναγνωρίζουσι, τὸν νόμον νὰ μὴ κωλύωνται ὑπ' οὐδενὸς νόμου.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλβανίας καὶ ὁ μετασχηματισμὸς αὐτῆς εἰς αὐτόνομον καὶ ἀνεξάρτητον κράτος, ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πολιτεύματος τῆς Σάμου, πρὸ τοῦ Κοπάσης ἐφένθη, εἶναι εὐκατὰ διὰ πάντα Ἕλληνα, μῆδ' αὐτοῦ τοῦ τὰς γραμμάς ταύτας γράφοντος—τοῦ κακῶς χαρκτηριζομένου ὡς μισαλβανοῦ καὶ ἀλβανοδιώκτου ἐξαιρουμένου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ περιορισθῇ τὸ νέον ἀλβανικὸν Κράτος ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς κυρίως λεγομένης Ἀλβανίας. Δυστυχῶς ὁμοῦς ὁ ἀλβανικὸς σωβινισμὸς δὲν ἔχει ὄρια λογικῆς, ὑπολογίζων ὡς Ἀλβανίαν καὶ τὰ περίε αὐτῆς τρία βιλαγέτια, ἦτοι τὸ τοῦ Κοσοφοπεδίου μετὰ τοῦ σαντζακίου τοῦ Νόβι—Παζάρ, τὸ τοῦ Μοναστηρίου, καὶ τὸ τῶν Ἰωαννίνων, καὶ κατασκευάζων οὕτω Μεγάλην Ἀλβανίαν, τριπλασίαν τῆς πραγματικῆς, δεδομένου, ὅτι ἡ ἀλβανικὴ φυλὴ (καὶ θεωρῶ ὡς ἀπαρτίζοντας αὐτὴν μόνον τοὺς λεγομένους Τουρκαλβανοὺς) ἀριθμεῖ μόνον ἕν ἑκατομμύριον ψυχῶν, ἢ δὲ ὑπὸ δημιουργίαν Μεγάλῃ Ἀλβανία ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν καὶ πλεον ἑκατομμυρίων ψυχῶν.

Ἡ τοιαύτη Ἀλβανία δὲν δύναται ἢ νὰ συστηθῇ ἀναλώμασι τῆς Ἑλλάδος ἐκ νότου καὶ ἀνατολῶν, καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Σερβίας ἐκ βορρᾶ. Θ' ἀνεχθῶσι τὰ τρία αὐτὰ κράτη τὴν δημιουργίαν τοιαύτης Ἀλβανίας; Ἴδου τὸ πρῶτον ζήτημα.

Ἀλλὰ καὶ τί θὰ δυνηθῶσι νὰ πράξωσι τὰ Κράτη ταῦτα, ἐὰν ἡ δημιουργία μιᾶς τοιαύτης Μεγάλῃ Ἀλβανίας, κυριολεκτικώτερον μιᾶς τοιαύτης μεγάλης λείας τῶν δύο ἀδριατικῶν Δυνάμεων εἶναι συμφέρον τῶν Δυνάμεων τούτων, ἵνα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι διανεμηθῶσιν αὐτὴν, ὅταν ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ οὕτω δημιουργηθσομένη Ἀλβανία δὲν κέκταται τ' ἀπαιτούμενα εἰρηνικὰ στοιχεῖα Κράτους;

Ἰδοὺ τὸ δεύτερον καὶ τὸ σπουδαιότερον ζήτημα.

Πολὺ φοβοῦμαι μὴ οἱ Ἀλβανοὶ μόνοι των προπαρασκευάζουσι τὸ καρύκευμα (saucce) δι' οὗ θέλει ἐν προσεχεῖ μέλλοντι μαγειρευθῆ ἡ Ἀλβανία διὰ τὴν φάγωσι τρίτου.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΤΑΛΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ τοῦ Καπιτωλίου τῶν Ὀρατίων καὶ Κουίρατίων, ἐγένετο τῇ 24 Ἀπριλίου 1908 τὸ πρῶτον Ἐθνικὸν Συνέδριον τῶν Ἰταλίδων γυναικῶν ὑποκινήθην καὶ ὀργανωθῆν μετὰ πολλῆς νοημοσύνης ὑφ' ἡμίλου τινὸς Κυριῶν ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς Κομήσσης Gabriella Spaletti Rapponi.

Πρὸ τῶν ἀναπεπταμένων θυρῶν τοῦ Καπιτωλίου εἶχε τοποθετηθῆ ἡ ἀστυφυλακὴ πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως· πρὸ τῆς θύρας τοῦ Καπιτωλίου ἀνεμένον τὴν ἀφιξίν τῆς Βασιλόπαιδος Ἐλίνης καὶ τῆς Principessa Letizia ἅπαντες οἱ ἐν τέλει μετὰ τοῦ Δημάρχου καὶ τῶν ἀποτελουσῶν τὴν Ἐπιτροπὴν Κυριῶν. Ἐν μέσῳ φρενιτιώδους δεξιῶσεως διελαύνουσιν ἡ μὲν Principessa Letizia δι' αὐτοκινήτου ἡ δὲ Βασιλίσα δι' ἀμάξης, ἔχουσαι ἀμφοτέρας πολυτελεστάτας ἐσθῆτας. Ἀμα τῇ ἀφίξει ὠδηγήθησαν ὑπὸ τῶν δεξιωθεισῶν ταύτας Ἀρχῶν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν Ὀρατίων καὶ Κουίρατίων. Ἡ αἴθουσα παριστᾷ τῇ ἀληθείᾳ μαγευτικὸν καὶ ἐπιβλητικὸν θέαμα. Διαλάμπουσιν ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ πολυποικίλῳ ἡμάδι οἱ ὠραῖοι πτερωτοὶ πῖλοι καὶ ἡ ποικίλλουσα πολυτέλεια τῶν ἐσθῆτων.

Μετὰ τὴν εἴσοδον, ἧτις ἐγένετο λίαν ἐπιχαρίτως καὶ διὰ τρόπου ἀβροτάτου, καὶ τὴν διαμοιβὴν τῶν συνήθων διατυπώσεων, ὁ Δημάρχος τῆς Ρώμης, μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν ἐγερθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς, εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: *Ἐδρίσκομαι τῇ ἀληθείᾳ ἐν ἀμνηχανία μὴ δυνάμενος ν' ἀντιπροσωπεύσω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τὸ ἀνδρικὸν φύλον καὶ νὰ στρέψω τὸν λόγον μου πρὸς ὑμᾶς αἰτινες ἀποτελεῖτε τὰς ἰκανότητας καὶ ἐκλεκτὰς ἀντιπροσώπους τοῦ ὠραίου φύλου, συνήλθατε δὲ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἵνα ἐπακριβῶς ἀνερευνησῆτε τοὺς λόγους οἵτινες συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς θέσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ οὕτως ἀναλύσετε*

*τὰ μέσα καὶ τοὺς κανόνας οἵτινες ἄγουσιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως ὑμῶν, ὑποδεικνυμένης οὕτω πάσης νομοθετικῆς ἐλλείψεως. Ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐνθα συνέρχεται τὸ πρῶτον τοῦτο Ἐθνικὸν Συνέδριον τῶν Ἰταλίδων Κυριῶν, προκρί-
**τύτερον ἴσως ἤθελεν εἰσεθε εἰν τὴν θέσιν ταύτην κατεῖ-
χεν ἡ σύντροφος τοῦ βίου μου, γνώστις τελεία τοῦ σκοποῦ ἐκείνου δι' ὃν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνήλθατε σήμερον. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου ἐνθαρρύνομαι διαγιγνώσκων ἐν τῇ Συνελεύσει ταύτῃ τὸ λόγιον «κάμετε εἰς τοὺς ἄλλους ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἡμᾶς ἐπιθυμητὸν» καὶ ἐελπιστῶ ὅτι αἱ λέξεις αὗται θέλουσι γείνη εὐμενῶς ἀποδεκταί. Ἄλλ' ἐνθαρρύνομαι καὶ ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ἀντιπροσωπεύων τὴν εὐκλεῖα πόλιν δὲν ὁμῶν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀνδρῶν ὅπου τὸ γυναικεῖον φύλον δεσπόζει κατ' ἀριθμὸν ἀλλ' ἐπ' ὀνόματι τῆς εὐκλεοῦς πόλεως, ἧς τὸ παρελθὸν ἔθεσε τὰς κρηπίδας μεγίστων ἱστορικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιωματίων. Ἀπευθυνόμενος πρὸς ὑμᾶς, αἰτινες φέρετε πρὸς συζήτησιν ἐν τῶν μᾶλλον περιπλόκων ζητημάτων, ζωτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐνδιαφέροντος, ἐναβρύνομαι νὰ ἀπευθύνω τὸ αὖς εὐ παρέστητε βέβαιος ὢν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν γνωμῶν αἰτινες θέλουσι προκύψει ἐκ τῶν ὑμετέρων συζητήσεων, θέλει συντελεσῆ οὐσιωδῶς εἰς τὴν προσηκούσαν τοῦ ζητήματος θέσιν.***

Κατόπιν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κ. Rava Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ὅστις ἐξυμνεῖ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ὠραίου φύλου εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλλιέργειας τοῦ πνεύματος καὶ φρονεῖ ὅτι εἰς τὸ πεδῖον τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ὅπου ἐκάστη ἡμέρα παρατείνεται ἐπὶ πλέον πρὸς ἐξερεύνησιν νέων ἰδεῶν, εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἡ διὰ τὸ ὠραῖον φύλλον ἀρόζουσα θεῖσις. Νομοθέται καὶ λόγοι δέον νὰ ἰκανοποιηθῶσι πρὸ τοιαύτης συνεργασίας βέβαιοι ὄντες ὅτι ὁ ἔρωσ πρὸς τὰς νέας ιδέας δὲν θέλει ἐπιφέρει τὴν λήθη ἐπὶ τῶν ζητημάτων ἐκείνων, ἐν οἷς ἡ γυνὴ εἶνε Κυρία καὶ Δέσποινα. Κατὰ τὴν εὐκλεῖα ἐποχὴν τῆς πολιτικῆς ἀναγεννήσεως, ἡ γυνὴ ἔδωκε δείγματα προόδου τοῦ ἀγαθοεργοῦ αὐτῆς ἔργου ἐπὶ τοῦ πεδίου ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐκαλλιέργησαν, ὁ πατὴρ, ὁ σύζυγος καὶ ὁ υἱός.

Μετὰ τὸν καλλιπετῆ λόγον τοῦ Ὑπουργοῦ Rava, ὅστις ἀπέσπασε τὰ φρενιτιώδη χειροκροτήματα, ὑπέλαθε τὸν λόγον ἡ Κομήσσα Spaletti, ἧτις ἀφοῦ ἐν ἀρχῇ ἠνυχάρισθη τοὺς προσελθόντας διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τὸ ὁποῖον προσέδωκεν ἡ παρουσία των εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, ἐξιστορήσασα τὰ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν τοῦ Συνεδρίου ζητημάτων διὰ χρησιμωτάτων ἐνοιῶν, ἐτόνισε τὰς ἑξῆς περίπου βαρυσημάντου λέξεις:

Ἐν τῷ Ἰταλικῷ λαῷ, ἐν ἀπάσαις ταῖς κοινωνικαῖς τάξεσιν, οὐδέποτε ἐσταθμίσθη προσηκόντως ἡ θέσις

τῆς γυναικός, ἀλλὰ νῦν ἐπέστη τὸ χρονικὸν σημεῖον κατὰ τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἐξετασθῶσιν ἐπισταμένως ποῖα εἶνε ἐν γένει αἱ βλέψεις αὐτῆς, ποῖα τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀξιῶσων ἐξ ἐνὸς κινήματος τὸ ὁποῖον σήμερον καθίσταται σπουδαιότερον. Τὰ ἀφορῶντα τὴν γυναικα ζήτηματα δὲν εἶνε μία οἰωνεὶ διαμάχη ὡς πολλοὶ δοξάζουσιν, ἀλλὰ τοῦναντίον διὰ τῆς συνεργασίας καὶ τῆς ἐξάρσεως τῶν ἰδιοτήτων τῆς γυναικὸς συντελεῖται ἡ δύναμις τῆς κοινωνίας ἐν τῇ ἐνώσει, κατὰ τὸ παρὸν μως ἀναγνωρίζομενον δόγμα «L'union fait la force». Ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ δέον πρὸ παντὸς νὰ τονισθῆ ὅτι ἡ γυνὴ δὲν διεκδικεῖ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀνθυπαρξίαν ἧτις ἔγκειται ἐν τῇ καλλιέργειᾳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ ἀναγνωρίσει τῶν δικαιωμάτων της. Τὸ μέλλον προσημεῖα εἰς τὸν θρίαμβον τῶν ἰδεῶν πρὸ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ θέλει ἀποτελεσῆ ἐνδοξον νίκην τοῦ γυναικεῖου κόσμου ὅστις εἰργάσθη διὰ τὴν πρόοδον ταύτην ἧτις ἀποτελεῖ ἀληθῆ πολιτισμὸν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐμπουήσαντες αἰσθησιν, ἐπεδοκιμάσθησαν καὶ ἐπινέθησαν ὑφ' ἑλοκλήρου τοῦ ἀκρατηρίου.

Ἐν τῇ συνεδρείᾳ ταύτῃ τὸ πρῶτον συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς, ἐκπαιδεύσεως καὶ πνευματικῆς ἀνεξαρτητοῦ μορφώσεως τῆς γυναικὸς ὅπως διὰ τῆς δυνάμεως της καὶ μόνης δύναται νὰ ἴ ἀυτὴ ἀξία ἑαυτῆς ἀπολύτως.

Ἐτερον ζήτημα ἀπησχόλησεν ἡ ροπή πρὸς τὸ μεταναστευτικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾷ ὀλεθρῶς ἐπὶ τὴν συντακτικὴν δύναμιν τῆς χώρας, παραλύνον οὐ μόνον τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ζωτικὴν δύναμιν.

Ἐπίσης ἐπελήφθησαν τοῦ ζητήματος περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως ἐν ταῖς διαφόροις κοινωνικαῖς τάξεσιν ἐν τε τοῖς γράμμασι καὶ τῇ τέχνῃ.

Ἐγένετο ἐπίσης συζήτησις κατὰ τοῦ συστήματος τῶν δημοσιογράφων, οἵτινες ἐν τοῖς ἐκάστοτε παρουσιαζομένοις ζητήμασιν οὐδέποτε ποιοῦνται τὴν δέουσαν μείαν, περὶ τῶν δικαίων τῆς γυναικὸς ἐν ἴσῃ μοίρᾳ, ἀλλὰ πάντοτε, εἴτε διὰ πράξεως εἴτε διὰ παραλείψεως παρουσιάζουσιν ἀσθενῆ τὴν θέσιν αὐτῆς.

Μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε διεξοδικὴ συζήτησις ὡς πρὸς τὴν ταξινόμησιν τῶν σωματείων τῶν ἀφορώντων τοὺς εὐεργετικούς ἐν γένει καὶ τοὺς τῆς εὐποιίας σκοπούς.

Μετὰ τὴν συζήτησιν ταύτην ἐπελήφθησαν ἑτέρου ζητήματος ἀφορῶντος τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην παρὰ τῷ λαῷ τῆς ἐν γένει ὑγιεινῆς, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τοῖς νηπίοις καὶ τοῖς ἀνήθιοις.

Κατόπιν ἐπελήφθησαν τοῦ πολυφυλλήτου ζητήματος περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ πρώτου. Ἐν ᾧ ἐν συνόψει ἔλαθε χώραν ἡ ἐξίλιξις κατ' ἀντίθετον ὅλως λόγον

τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ συναδέλφων πρὸς τὸ φλέγον ζήτημα, ὅλως ἀθροῦτως καὶ μετὰ μεγάλης ἡρεμίας καὶ προσήκοντος φλέγματος, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ μόνον δύναται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκριβῆ στάθμισιν καὶ ἐξερεύνησιν τῶν δυσκόλων ζητημάτων, ἄτινα, συνήθως ἡ θορυβώδης συζήτησις ἐπισκοτίζει χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀγάγῃ εἰς πρόσφορον καὶ ἀποτελεσματικὸν σημεῖον, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ, ὡς ἄκεις ζητήματος τινος ὠριμανθῆ ἡ κατάστασις διὰ τῆς ἐν τῷ πνεύματι ἐπαναστάσεως, σὺν τῷ χρόνῳ κυριαρχεῖ καὶ ἐπιβάλλεται τοῦτο.

Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς αὐθεντίας τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν δύναται νὰ ἐπενεγθῆ ἡ δέουσα μεταρρυθμίσις. Περὶ τῆς ἠθικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν νεανίδων δημοσίου ἰδρύματος ἐν ᾧ νὰ δύναται νὰ πιστοποιηθῆ τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς.

Ἐπίσης ἀπησχόλησε τὸ ζήτημα περὶ φιλολογίας καὶ τέχνης, περὶ ἀναμνηστικῶν μνημείων καὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν. Περὶ ὑγιεινῆς. Περὶ θρησκευτικῆς μορφώσεως καὶ ἠθικῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰς περὶ Χριστοῦ, Βούδα καὶ Κομφουκίου θεωρίας. Ἐπίσης περὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις λαϊκῶν σχολείων. Περὶ παιδαγωγικῆς διαπλάσεως τοῦ ὑπηρετικῶν στοιχείου καὶ τῆς προστασίας τῶν δικαίων αὐτοῦ. Περὶ τῆς χειρωναξίας τῶν γυναικῶν καὶ περὶ διακανονισμοῦ τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἡμερομίσθου. Περὶ τῶν ἀστικῶν διατάξεων τοῦ ἀστικού Δικαίου τῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμβάσεων εἰς τὰς γυναῖκας καὶ περὶ καταπολεμήσεως τῶν μέσων.

Ἡ ἐξίλιξις καὶ ἡ συζήτησις τῶν ζητημάτων τούτων ἀπησχόλησε χρονικὸν διάστημα ἐβδομάδος.

Ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ ἡ γυνὴ ἐπέδειξε τὴν σπουδαιότητα πρόοδον, μᾶλλον ἐνεργόν, μᾶλλον ἀνεπτυγμένην καὶ μᾶλλον ὠφέλιμον, δι' οὐσιωδῶν συζητήσεων αἰτινες συνήθως σπανίζουσιν ἐν τοῖς Κοινοβουλίοις ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὸ εἰσαχθῆν φιλελεύθερον Ἀγγλικὸν σύστημα τῆς κωλυσιεργίας, ἀπέδειξεν ἐν αὐτῷ ὅτι εἶνε ὠριμος ἐν τῇ σπουδῇ καὶ κοινωνίᾳ τῶν μεγαλύτερων κοινωνικῶν καὶ ἠθικῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦσι καὶ βασανίζουσι τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὅτι ἐπίσταται ἀρκούντως ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὅλην τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν μετὰ τῆς εὐαισθησίας καὶ πᾶσαν τὴν πρακτικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν σειρὰν τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς κρίσεως. Μετὰ πόσης θέρμης καὶ ἐνδιαφέροντος ὠμίλησαν κατὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀτυχῶν ἐκείνων ὑπάρξεων πιεζομένων ὑπὸ τοῦ ἀντιθέτου φύλου καὶ μεθ' ὁποῖας γλυκύτητος καὶ γαληνιαίας κρίσεως ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ εἰκαζομένου προνομιοῦχοῦ δεσποτισμοῦ καὶ δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς γυναικός.

Μεθ' ὁποῖου ἐνθουσιασμοῦ, πεπειθήσεως καὶ πολε-

μικής δεξιοτήτος! Τῇ ἀληθείᾳ ἀνάπασαι· πλὴν ἡ ἀνάπασαι ἦν ἔδει ν' ἀναμεινόμεν, προσδιάζουσαν εἰς τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας τὰς ὁποίας βλέπομεν ἀναγραφόμενας ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς ἡρώιδας, προβλεπτικὰς, γλυκείας, φιλοστόργους, ἐπιεικεῖς γυναῖκας, πάντοτε ἐν τῷ γαληνιαίῳ θάρρει, τῇ φιλοσοφῷ πρακτικῇ καὶ τῇ νοηλεῖ εὐαισθησίᾳ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων καθιερώθησαν αἱ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐπιβεβλημένοι μὲν ἀλλὰ τόρα καὶ μόνον ὠριμάσασαι ἀρχαί περὶ τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τῇ πολιτείᾳ, τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῷ οἴκῳ θέσεως τῆς γυναίκος.

Ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ ἔλαβε χώραν ἡ ἐξέλιξις τῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦσι καὶ ἀπασχόλησαν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ὅστις διήμειψε σκέψεις μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ γυναικείου φύλου ἀπασῶν τῶν ἐπικρατειῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Πολιτείας.

Μόνον ἡ ἡμετέρα Πολιτεία ἀτυχῶς δὲν ἔλαβε πρόνοιαν περὶ ἀντιπροσωπείας αὐτῆς ἐν τοῖς τοιοῦτοις συνεδρίοις. Τίς οἶδε διὰ ποῖον λόγον. Ἡ ἀβελτηρία αὐτῆ ἡμῶν παρετηρήθη καὶ ἐστιγματίσθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 16150 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος ἢ «Σκρίπ» εἰς ὃ διατυπῶνται μετ' ἀπορίας ἡ κατάστασις τῆς βαρβαρότητος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ τῆς ἰδέας ἣν αὐτῆ ἔχει περὶ τῆς γυναικὸς ἐν Ἑλλάδι.

Δὲν εἶνε ἄπορον ἐὰν εἰσέτι ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει ἀντιπροσωπευθῆ εἰς οὐδὲν τῶν Συνεδρίων, καθότι κατὰ τὸ ἐπικρατήσαν μέχρι σήμερον σύστημα, τὰς κυρίας ἀπασχόλησεν ἡ ἰδέα τῆς φιλαρεσκείας, τῆς πολυτελείας, τῆς μικρολογίας, τῆς χαρτοπαιξίας καὶ ἐν γένει ἐπὶ ζητημάτων οὐχὶ ἀξίων λόγου. Ἡ ἐντελής αὐτῶν ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων καὶ πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἀτομικότητος, ἀμα δὲ ἡ κολακεία καὶ ἡ συνήθης εὐμενὴς ἀποδοχὴ τῆς τυγχάνει παρὰ τοῦ δεσποζόντος ἀνδρικοῦ φύλου περιήλθε πλέον εἰς ἔννοιαν κυρίου πρὸς πρᾶγμα δεσποζόμενον.

Δὲν ἐπέστη ἄρα γε ὁ χρόνος καθ' ὃν διὰ συγκροτήσεων διαφόρων Συνεδρίων, διὰ τῆς ἀνακοινώσεως καὶ συζητήσεως τῶν ἀνεπτυγμένων παρ' ἡμῖν Κυριῶν ὅπως συζητηθῶσι τὰ αὐτὰ τοῦλάχιστον ζητήματα ἀτινα συζητήθησαν εἰς τὰ τελευταῖα τοῦ ἔτους τούτου λαβόντα χώραν Συνεδρία;

Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ ὅτι παρ' ἡμῖν μείζων παρίσταται ἡ ἀνάγκη Ἐνώσεως Ἑλληνίδων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι καθήκον πρότιστον ἔχουν νὰ προβῶσιν εἰς τὴν σύστασιν καταλλήλων Ἐπιτροπῶν, ἐν πάσαις ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, πρὸς διοργάνωσιν τῶν καταλληλοτέρων μέσων δι' ὧν ἤθελεν ἐπιτευχθῆ ὁ ἀγαθὸς σκοπὸς μέχρι τοῦ σημείου τῆς συζητήσεως τῶν αὐτῶν ἐν τοῖς τελευταίοις Συνεδρίοις ζητημάτων.

Ἐκ τῶν ἐξελιχθέντων ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ τῆς

Ρώμης ζήτημάτων κατεδείχθη ὅπως τελεία καὶ ἐξεζητημένη ἡ δρᾶσις τῆς γυναικὸς ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τὴν μελέτην τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων. Ἀναμφιβόλως δὲ ἡ γενόμενη συζήτησις εἰς τὰ διάφορα σπουδαιότατα ζητήματα, στηριζομένη εἰς θεμελιώδη ἀρχὰς καὶ κανόνας, δὲν δύναται ἢ εὐθὺς ἀμείσως νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τοῦ ὑφισταμένου συστήματος.

Ὡς ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων, τοῦ πολυσχιδοῦς τῶν καθ' ἑκάστην ἀναφουρένων κοινωνικῶν ζητημάτων, τῆς σχέσεως τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν Πολιτείαν, τῆς ἐπικρατήσεως ἐλευθεριωτέρων σκέψεων καὶ ἰδεῶν, τοῦ μεγίστου περιορισμοῦ καὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ὁποῖαν ἐξακολουθοῦν εἰσέτι ν' ἀποδέχονται καὶ νὰ διακελεύωσιν οἱ ἀστικοὶ ἡμῶν Νόμοι, ἐπέστη ἤδη τὸ χρονικὸν σημεῖον κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ὑπάχουσα ἤδη ἐπανάστασις τοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι περὶ τῶν καταπατουμένων δικαίων τῆς γυναικὸς, δέον νὰ διατυπωθῆ διὰ γενικῶν Συνελεύσεων αἵτινες ἐφ' ὅσον δὲν συγκροτοῦνται ἀποτελοῦσι μέγιστον διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀναχρονισμόν.

ΟΥΡ. Ν. Ζ. ΣΔΡΙΝ

Κέρκυρα

ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ* ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΘ' ΑΙΩΝΑ

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΟΥΤΖΑΝ

Ὁ βίος τῆς Ἑλισάβετ Μουτζᾶν εἶναι ὠραῖον παράδειγμα ἐπιμονῆς καὶ ὁμοιοῆς. Ἐμελέτα, ἔγραφε, καὶ οὐδὲ οἱ συμπολιταὶ τῆς τὸ εἴψευρον. Οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ἡ πλουσία ἀρχοντοπούλα κλεισμένη, ἐλάτρευε τόσον τὰς Μούσας μὲ σκοπὸν νὰ φανῆ ὠφέλιμος. Ἡ πολῦτιμος αὐτῆ ἑλληνίς ἀνεδείχθη διὰ μόνης τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως. Ἀνεδείχθη κεκλεισμένη ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀνευ τῆς συνδρομῆς τῶν γονέων, οἵτινες, κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, ἐνόμιζον ὅτι αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ μάθουν ὀλίγα γράμματα. Ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων εἶνε πλήρης τοιούτων καὶ τοσούτων παραδειγμάτων τῆς δυνάμεως καὶ ἰσχύος τῆς θελήσεως, τῆς καρτερίας τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τοῖμα τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ αὐτῆ ἡ μεγαλοφυΐα εἶνε ἐνίοτε δημιουργημὰ τῆς θελήσεως. Ἡ θελήσις εἶνε βεβαίως δημιουργικὴ δύναμις, ἥτις μᾶς ἐκμυστηρεῖ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ μᾶς δεικνύει τὸν τρόπον, μεθ' οὗ νὰ κυριεύσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν φύσιν. Οἱ νό-

* Συνέχεια ἐκ Σελ. 367

μοι καὶ τὰ σχολεῖα ἀνυψοῦσι τὴν κοινωνίαν ὅταν ὁ πολίτης συνεργάζεται διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Ὁ πολίτης βοηθεῖ τὴν κυβέρνησιν, βοηθεῖ τὰ πάντα. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ βοηθῆ τὸν ἑαυτὸν τοῦ χωρὶς νὰ βλάψῃ τὸν ἄλλον, νὰ βοηθῆ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐργαζόμενος τιμῶς, διὰ νὰ ἀναθρέψῃ τὴν καρδίαν του, καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸν νοῦν του καὶ πρωτίστως νὰ φροντίσῃ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος μὲ χαρακτῆρα. Τὸ ἠθικὸν φῶς, τὸ ὁποῖον μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ φωτεινὸν μέλλον, πρέπει νὰ τὸ κρατῶμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι. Ἡ θεία Πρόνοια περὶ ἡμῶν φροντίζει πάντοτε ἀρκεῖ νὰ μὴ εἴμεθα φυγόπονοι, ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ἰσχυρὰν θέλησιν. Τὰ ἠρωϊκὰ κατορθώματα εἶνε πάντοτε ἀποτελέσματα τῆς θελήσεως. Τὰ πάντα δημιουργεῖ ἡ θελήσις. Ὁ ἄνθρωπος, φυσικὰ, δύναται περισσότερον ἀφ' ὅσον νομίζει, ἂν ἔχῃ τὴν θέλησιν. Ἀλλ' ἡ θέλησις εἶνε κόπος. Προκειμένου περὶ μεγαλοφυῶς ἀνθρώπου, θαυμάζομεν τὰ ἔργα, ἀλλὰ δὲν ἀναλογιζόμεθα ὅτι τὸ θεῖον αὐτοῦ δῶρον ἐμεγαλοῦργησε διὰ πολλοῦ κόπου. Ὅταν ὁ Δάντες ἔλεγε ὅτι τὸ ποίημα αὐτοῦ τὸν κατέστησεν ἰσχνόν, ἤθελε νὰ φανερώσῃ τοὺς ἰδρώτας, τοὺς ὁποῖους ἔχουσε ἐργαζόμενος. Ἡ ἐργασία ἀπηθανάτισε καὶ μεγάλους πολιτικούς ἀνδρας. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἴδρωσε ὁ Φραγκλῖνος, ὁ Οὐάσιγκτων, οἱ δύο Πίττ, ὁ Κάννιγκ, ὁ Πήλ, ὁ Καθαῦρ καὶ ὁ Βίσμαρκ πρὸ τοῦ νὰ θέσωσιν εἰς ἐκτέλεσιν τὰ μεγάλα αὐτῶν σχέδια.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλά ἔχει ἀρκετὰ παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν διὰ τῆς θελήσεως καὶ ἠδύνατο νὰ κοσμήσωσι τὰς ἐξόχους σελίδας τοῦ Σμάιλς, τοῦ Κράκ, τοῦ Λεσσῶνα καὶ τοῦ Στραφοπέλλου, οἵτινες διὰ παραδειγμάτων ἀπέδειξαν τὰ θαύματα τῆς αὐτοβοηθείας.

Ἐν ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων, ἄγνωστον εἰς τοὺς εἰρημένους διαπρεπεῖς τέσσαρας συγγραφεῖς εἶνε καὶ ἡ Ἑλληνίς Ἑλισάβετ Μουτζᾶν. ἡ ὁποία μὲ μεγάλους κόπους καὶ μὲ μεγάλην θέλησιν ἐξεπαιδεύθη καὶ συνέγραψεν ὠραῖα ποιήματα.

Εἰς τὰ συγγράμματα αὐτῆς συναριθμεῖται καὶ ἡ Αὐτοβιογραφία. Ἐὰν ἡ αὐτοβιογραφία ἔχῃ σκοπὸν ἠθικὸν καὶ διδασκτικὸν τότε εἶνε συγκεχωρημένη ἡ μεταδοξία τοῦ αὐτοβιογράφου, ἰδίᾳ, ἂν μᾶς διασώζῃ τί ὠφέλιμον, ἂν μᾶς ἱστορῇ ἀπόρρητα σημασίας. Ὁ Κοραῆς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς αὐτοβιογραφίας λέγει ὅτι: «ὅστις ἱστορεῖ τὸν ἴδιον βίον, χρεωστεῖ νὰ σημειώσῃ καὶ τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἀμαρτήματα τῆς ζωῆς του, μὲ τὴν ἀκριβείαν, ὥστε μήτε τὰ πρῶτα νὰ «μεγαλῶν, μήτε τὰ δεύτερα νὰ σμικρῖνῃ ἢ νὰ παρασιωπᾷ παντάπασιν».

Ἡ Μουτζᾶν τοῦτο κατώρθωσε. Διότι ἔδειξε γράφουσα περὶ αὐτῆς μεγίστην αὐτοσυνειδησίαν καὶ φιλαλήθειαν νὰ μᾶς φανερώσῃ τὴν ψύχωσιν, ἣν εἶχε

διὰ τὴν μάθησιν καὶ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ γνώσεις ὅπως γίνῃ συγγραφεὺς ὠφέλιμος.

Δὲν ἀπέκρυψε [τὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας πρὸς τινὰ οἰκογενειακὰ πρόσωπα. Λαμπρὰ διηγείται τοὺς ἀγῶνάς της διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ κλεισμένη, οὐδὲ ὑπέφερε τὴν κακὴν συνήθειαν τῶν χρόνων ἐκεῖνων, καθ' οὓς αἱ παρθένοι ἔμενον κεκλεισμένα καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἔχαιρον τὴν ἐλευθερίαν των.

Ὁ σύγχρονος αὐτῆς Ζακύνθιος σατυρικός ποιητῆς Διονύσιος Γρυπάρης περιγράφων τὰ ἦθη τῆς τότε Ζακύνθου πρὸς τοὺς ἄλλοι λέγει:

Ποῖος λέγει νὰ εἶν' κλεισμένας
Κόραις σὺν φυλακισμέναις,
Καὶ νὰ βλέπῃς σταῖς οἰκίαις
Μιλιούνας τζελοτζιάς. (1)
Ποῦτε ὁ ἥλιος δὲν μπορεῖ,
Στὸ παράθυρο νὰ ἐμβῆ;
Κι' ἡ μανὰδες νὰ πηγαίνουν,
Ποῖος λέγει, νὰ μὴ παίρουν,
Θυγατέρες τους κοντὰ
Εἰς τὰ τόσα ἀρχοντικά;
Παρὰ σπῆτι νὰ τ' ἀφίουν
Μὲ ταῖς δούλαις, νὰ ταῖς δίνουν
Συμβουλὰς κακαῖς, μυρίαῖς
Καὶ νὰ ἀκοῦν βρωμολοχιάς;

(1) Χιλιάδες καφάια.
(Ἀκολουθεῖ)
ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

ΥΠΟ
CARL STANGE

Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας τοῦ ἐν Greifswald Πανεπιστημίου
(κατὰ μετάφρασιν, τῆ ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ὑπὸ
Δημ. Σίμου Μπαλάνου).

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι ὁ Τολστόϊ εἶνε μία τῶν μάλιστα ἀξιοσημειώτων καὶ ἐνδιαφερουσῶν μορφῶν ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἡ καταπληκτικὴ διάδοσις πάντων τῶν ἔργων του πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον μεθ' οὗ πάντες παρακολουθοῦσι τὰς περιπετείας τοῦ βίου του, ἀποδεικνύουσι πόσον ἐπιβάλλεται ἡ προσωπικότης του. Εἰς τὴν δημοκρατικὴν ἐποχὴν ἡμῶν, ὁ Τολστόϊ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐναργὲς παράδειγμα τοῦ ὅτι, ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ πνευ-

ματικού βίου, ἡ ἰσχύς ἐγκείται κατ' ἐξοχὴν ἐν τῇ ἀτομικότητι. Ἐν τῇ φύσει τὸ ἄτομον ὑπόκειται ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν γενικῶν νόμων, ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ πνεύματος τὸναντίον τὰ πλήθη κύπτουσι πρὸ τοῦ ἀτόμου, τοῦ ἐπιβλαβέμενου διὰ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοῦ χαρακτηριστικῶν. Τοιοῦτον ἄτομον, τοιαύτη πνευματικὴ ἐστία εἶνε ἀναμφιβόλως καὶ ὁ Τολστόϊ, κυρίως διότι εἶνε προσωπικότης ὅλως ὑποκειμενικῶς διαμορφωθεῖσα.

Τὸ πολυμερές τῆς δράσεως τοῦ Τολστόϊ καθιστᾷ πράγματι δυσχερῆ τὴν σκιαγραφίαν του δι' ὀλίγων γραμμῶν· διότι ὁ ποιητὴς εἶνε συγχρόνως καὶ φιλόσοφος καὶ ὁ κοινωνικὸς ἀναμορφωτὴς ἐμφανίζεται συγχρόνως ὡς προφήτης. Ἡ δράσις του δὲν περιορίζεται εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πεδῖον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, οὐδ' ἐξαντλεῖται ἐν μιᾷ μεμονωμένῃ σχέσει, καθόσον ὅσα ζωηρότερον ἐκδηλοῦται τὸ ἰδιάζον ἐνὸς ἀτόμου, τόσα μᾶλλον διεισδύει τοῦτο πάσας τὰς ἀπόψεις τοῦ βίου· ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἡ σαφὴς ἀποτύπωσις τοῦ χαρακτῆρος ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἀσφαλοῦς ἐκτιμήσεως τοῦ ἰδιάζοντος τοῦ ἀτόμου, ἔστω καὶ διὰ μονομεροῦς ἐξετάσεως, ἀνεξαρτήτως λεπτομερειῶν.

Ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξετάσεως εἶνε ἡ κρίσις περὶ τοῦ ποιητικῆς ταλάντου τοῦ Τολστόϊ. Αὐτὸς οὗτος ἐξεφράσθη περὶ τούτου μετὰ μεγάλης περιφρονήσεως, θεωρῶν τοῦτο ὡς τι ἀνωφελὲς καὶ ἀνάξιον λόγου. Τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ δράματά του εἶνε δι' αὐτὸν μέσα ἀπλῶς πρὸς τὸν σκοπὸν, δι' ὧν αἱ ἰδέαι δύνανται νὰ καταστῶσι μᾶλλον πρσιταί εἰς τοὺς πολλοὺς, ἐξασφαλιζομένης οὕτω τῆς διαδόσεώς των. Ἰδιάζουσιν ἀποστολὴν του θεωρεῖ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἰδεῶν του ὑπὸ τοῦ πλήθους. Δὲν εἶνε κυρίως ποιητὴς ἀλλὰ προφήτης, καὶ μόνον διότι εἶνε προφήτης εἶνε συγχρόνως καὶ ποιητὴς. Ἡ αἰσθητικὴ του ἀντίληψις ἐκδηλοῦται ἐν θαυμαστῇ τρυφερότητι καὶ βαθύτητι, ἀλλ' ἔτι ζωηρότερον ἐνδιαφέρον ἔχει ὁ Τολστόϊ διὰ τὰ πρακτικὰ ζητήματα τοῦ βίου. Συνεπιεία τούτου καὶ τὸ ποιητικόν του τάλαντον δὲν ν' ἀναζητηθῆ οὐχί, ὡς τινες ἐσχάτως ἐνόμισαν, ἐν τῇ ἐπικῇ ἀλλὰ κυρίως ἐν τῇ δραματικῇ σφαιρᾷ· καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐνίστοτε ἄξιον ἐξάρσεως ἐν τοῖς ἔργοις του εἶνε καὶ τὸ λυρικόν ἐνίστοτε δὲ καὶ τὸ ἐπικόν στοιχεῖον, ἀλλ' ἐν τούτοις κυρίως εἶνε δραματικόν· τὸ δραματικόν του δὲ χάρισμα ἐκδηλοῦται κυρίως ἐκεῖ ἐνθα ἀφηγεῖται τὰς περιπετείας τοῦ ψυχικοῦ του βίου. Ἡ ἀνάλυσις τῆς ψυχῆς, περὶ ἣν ἀσχολεῖται μετὰ προτιμήσεως, ὡς ὅλοι οἱ νεώτεροι ποιηταί, διεγείρει παρ' αὐτῶ τὴν ἐντύπωσιν ὡς ἐὰν προὔκειτο περὶ σφοδρᾶς διαμάχης ἀντιθέτων μεριδῶν. Δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀντίθεσιν τῶν συναισθημάτων του μετὰ ἐσκεμμένης φιλοσοφικῆς ἡρεμίας, ἀλλ' ἀγωνίζεται πρὸς λύσιν τῆς ἀντιθέσεως μετὰ τῆς διεγερμένης ἰσχύος ἐνεργῶ βουλήσεως. Δὲν

ἐκθέτει τὰς θεωρίας του, ὡς αὐτὸς οὗτος που λίγει, χάριν τῆς θεωρίας, ἀλλ' ἵνα εὕρη τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα : «τί ὀφείλω νὰ πράξω ;». Καὶ δὲν ἀρκεῖται νὰ εὕρη τὴν ἀπάντησιν μόνον χάριν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ παρουσιάζεται καὶ ὡς ἀναμορφωτὴς σκοπῶν ν' ἀναμορφώσῃ τὸν βίον οὐ μόνον ἑαυτοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν.

Πρὸς κατανόησιν τῆς ἀναμορφωτικῆς ἐνεργείας τοῦ Τολστόϊ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ ἔρευνα τῆς ἀφετηρίας, ἀφ' ἧς πηγάζουσιν αἱ ἰδέαι του.

Ἡ περὶ τοῦ κόσμου ἀντίληψις τοῦ Τολστόϊ—ἀντίληψις ἀνθρώπου ἐντελῶς τῶν νέων ἰδεῶν—εἶνε κάτοπτρον τῆς παρουσίας ἐποχῆς ἐν ᾗ διαφαίνονται ὅλοι οἱ οὐσιώδεις χαρακτῆρες αὐτῆς. Ὡς γνωστὸν τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικόν τῆς συγχρόνου γενεᾶς εἶνε ὅτι εἶνε γενεὰ ἀσθενῆς, τὸ δὲ νόσημα αὐτῆς εἶνε ὁ πολιτισμός· συνεπιεία τούτου καὶ τὸ κέντρον τῶν σκέψεων τοῦ Τολστόϊ ἀποτελεῖ τὸ πρόβλημα τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ φλέγον ζήτημα τὸ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΗ' αἰῶνος μέχρι σήμερον ἀπασχολοῦν—ὑπὸ ποικιλίαν μορφῶν—τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τὸν Τολστόϊ ὅμως τὸ πρόβλημα τοῦτο ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι δὲν εἶνε μόνον θεωρητικόν ἢ μόνον κοινωνικόν πρόβλημα, ἀλλ' ἀμφότερα συγχρόνως ἐν συνδυασμῷ. Ὁ πολιτισμὸς εἶνε νόσος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ὁποίας ὑποφέρει τότε καθ' ἕκαστον καὶ τὸ καθ' ὅλου ἡ νόσος τοῦ καθ' ὅλου ἐκδηλοῦται ἐν τῇ δεινῇ θέσει τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἣτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπιδεινοῦται, ἡ δὲ νόσος τοῦ ἀτόμου ἐκδηλοῦται ἐν τῷ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς συγχρόνου κοινωνίας ὅσα μᾶλλον ἐκπολιτίζεται τόσα καθίσταται ἀνικανώτερος καὶ δυστυχέστερος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης. Τὸ ἰδιάζον τοῦ Τολστόϊ ἐγκείται ἀκριβῶς ἐν τούτῳ ὅτι ἔχει δι' ἀμφότερα τὰ προβλήματα—τό τε θεωρητικόν καὶ τὸ κοινωνικόν—ἐπίσης ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, θεωρῶν ταῦτα ἀδιάσπαστα καὶ διαφόρους ἀπόψεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, διακρινόμενος μὲν κατ' ἐπίνοιαν, πράγματι ὅμως στενωτάτα συνδεδεμένος. Ὁ Τολστόϊ κατὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἀπλῶς φιλόσοφος, οὐδὲ μόνον κοινωνιστῆς, ἀλλ' εἶνε προφήτης, διότι τοῦτο εἶνε οὐσιώδης χαρακτῆρ τοῦ προφήτου ὅτι ἀντιλαμβάνεται τὸ κοινὸν ζήτημα ὡς ζήτημα τῆς περὶ τοῦ κόσμου θεωρίας, καὶ τάνάπαλιν.

Ἱστορικῶς ἂν ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα, προηγεῖται διὰ τὸν Τολστόϊ τὸ ζήτημα τῆς περὶ τοῦ κόσμου θεωρίας· ἐπανειλημμένως διηγεῖται καὶ μάλιστα εἰς τὴν «Ἐξομολόγησιν», ἐν τῶν ἀρίστων ἔργων του, πῶς ἔζη κατ' ἀρχὰς τὸν βίον ρώσσοῦ εὐγενοῦς καὶ πῶς ἔνευ τύψεων συνεμερίζετο τὰ ἦθη καὶ τὴν περὶ τοῦ κόσμου ἀντίληψιν τῶν περὶ αὐτῶν. Αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακίαι τῆς κοινωνικῆς του τάξεως κατέστησαν ἰδιαι ἀρεταὶ καὶ κακίαι· ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ στρατιώτης ἐπίστευεν ὅτι ἡ τιμὴ του ἐπέβαλλεν νὰ μι-

μῆται τοὺς περὶ αὐτόν. Ἄλλ' ἡ ζωὴ αὕτη τῶν ἡδονῶν δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ· τὸ ἄσκοπον καὶ ἀνίθικον τοῦ τρόπου τούτου τοῦ ζῆν ἐπέφερον εἰς αὐτὸν τὴν ἀηδίαν καὶ ἡσθάνθη τὸν πόθον πρὸς νέαν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Τοιοῦτοτρόπως προσεχώρησεν εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐγενῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, εἰς ἣν ἀπὸ γενετῆς ἀνήκεν. Ἄλλ' ἡ σχέσις μετὰ τῶν εὐγενῶν τοῦ πνεύματος δὲν ἐπέφερον οὐδεμίαν μεταβολὴν εἰς τὸν βίον του· καὶ ἐνταῦθα εὗρε τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ ἐγωισμὸς ἐξεδηλοῦτο εἰς τοὺς κύκλους τούτους ὡς ὑπερεκτίμησις καὶ ἀποθέσις τοῦ ἐγώ, καὶ ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀσυνειδησία παρηκολοθεῖτο ὑπὸ ἀχαλινώτου ὑπερηφανείας. Ἰπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐργασίας ὑπὲρ τῆς ἐξευγενίσεως καὶ τελειοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν ταύτην λόγιοι κατεῖχοντο πράγματι ὑπὸ μιᾶς μόνης σκέψεως : πῶς νὰ καταδείξωσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἐγώ. Ὁμίλιον μεθ' ὑπερηφανείας περὶ τῆς ἀποστολῆς των νὰ ὀδηγήσωσι τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ἀνωτέραν βαθμίδα βίου, πράγματι ὅμως τὸ μόνον ἐλαττήριον διὰ πᾶν ὅ,τι ἔλεγον, ἐσκέπτοντο καὶ ἔγραφον ἦτο ὁ πόθος νὰ θαυμασθῶσι καὶ, εἰ δυνατόν, νὰ κερδίσωσι πολλὰ χρήματα. Ὁ Τολστόϊ συμμετέσχεν ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς δράσεως τῶν κύκλων τούτων καὶ ἔδρα ἀκριβῶς ὡς ἐκεῖνοι, ἂν καὶ ἡ ζωηρὰ τάσις του πρὸς τὴν φιλαλήθειαν διήγειρεν ἐν ἑαυτῷ ἀμφιβολίας καὶ σκέψεις. Μακρὰ ἀποδημία εἰς τὸ ἐξωτερικόν δὲν ἐπέφερον ἔτι τὴν ἐκρηξίν τῆς ἐν ἑαυτῷ προιούσης δυσφορίας. Ἐπιστρέψας εἰς Ρωσίαν ἐπεδόθη εἰς πρακτικὰς ἀσχολίας καὶ ἐφρόντισε κυρίως δι' ἴδρυσιν σχολείων διὰ τὰ τέκνα τῶν ἀγροτῶν· τότε καὶ ἐνυμφεῖθη καὶ ἀπήλαυσεν ἐπὶ δέκα πέντε ἔτη τὴν χαρὰν εὐτυχῶς οἰκογενειακοῦ βίου. Ἄλλὰ καὶ ὁ νέος οὗτος τρόπος τοῦ ζῆν δὲν ἠδύνατο ἐπ' ἀπειρον νὰ κατασιγήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν του φωνήν· τὸναντίον ὅλα ἐκεῖνα αἱ σκέψεις τῶν παρελθόντων χρόνων συνήρχοντο εἰς ἐν μόνον πρόβλημα, τὸ ὅποιον ζωηρῶς τὸν ἀπησχόλει καὶ δὲν ἠδύνατο πλεῖν νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἀδιάφορον. Καὶ τὸ πρόβλημα περὶ τοῦ ὁποίου νῦν προὔκειτο δὲν ἀνεφέρετο πλέον εἰς τὸ τίς ἦτο ὁ προτιμότερος τρόπος τοῦ ζῆν· τὸ ζήτημα πρὸ τοῦ ὁποίου νῦν ἴστατο ὁ Τολστόϊ ἦτο περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ βίου. Ἐνόησεν αἰφνης ὅτι πάντες οἱ καθ' ἕκαστον σκοποὶ οὗς ἐπιδιώκει ὁ ἄνθρωπος, τότε μόνον ἔχουσιν ἐννοιάν τινα ὅταν αὐτὸς ὁ βίος ἔχει σημασίαν· ἐφθασε δι' αὐτὸν ἡ στιγμή, ἐν ἣ ἀπεμακρόνη τῆς ἰδοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας διάγουσι τὸν βίον των οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπηλλάγη τῆς δεσποτείας ἣν τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ αἱ φροντίδες τοῦ βίου ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν πολλῶν. Μὲ ἄλλας λέξεις : τὸν Τολστόϊ ἀπησχόλει τὸ θρησκευτικὸν πρόβλημα· τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ τοῦ βίου τούτου ἐξηφανίσθη πρὸ τοῦ προβλήματος τῆς αἰωνιότητος. Ἡ

περὶ τοῦ κόσμου ἀντίληψις τοῦ Τολστόϊ συσχετίζεται κατὰ ταῦτα πρὸς τὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον· καὶ τοῦτο εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ὁ Τολστόϊ ἀνήκει εἰς τὰς σοβαρὰς φύσεις. Δὲν ἐμεθύσθη ἐκ τῶν θεληγῶν τοῦ φαινομενικῶς ὡραίου κόσμου, ὃν εἶχε πάντα τὰ μέσα ν' ἀπολαύσῃ, τὸναντίον τὴν βάσιν τῆς αἰσθητικῆς του δράσεως καὶ τῆς ἠθικῆς του ἐνεργείας ἀποτελεῖ κυρίως ἡ θρησκεία, ὁ πόθος πρὸς τὸ πρᾶγματι ἀληθὲς καὶ ἡ πίστις εἰς πραγματικὸν τέλος τοῦ πρόσκαιρου τούτου βίου. Πάντα τὰ συγγράμματα τοῦ Τολστόϊ σαφῶς μαρτυροῦσι περὶ τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ, ἣτις καταδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς ἱερᾶς σοβαρότητος μεθ' ἧς ζητεῖ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, ὅσον καὶ ἐκ τῆς ἀδυσωπῆτος εἰλικρινείας μεθ' ἧς καταρρίπτει οὐ μόνον διὰ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ καὶ δι' ἑαυτὸν πᾶν—κατὰ τὴν γνώμην του—ψεῦδος, καὶ τέλος ἐκ τῆς σταθερᾶς ἀποφασιστικότητος μεθ' ἧς ζητεῖ νὰ κανονίσῃ τὸν βίον του συμφώνως πρὸς τὰς πεποιθήσεις του. Διὰ τοῦτο δὲν δύναται τις ν' ἀναγνώσῃ τὰ συγγράμματα τοῦ Τολστόϊ, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ εἰς τὰ μύχια· εὐκόλως πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αἰσθητικῶν ἢ διαλεκτικῶν γυμνασμάτων, ἀλλ' ὅτι τὸναντίον ἐν αὐτοῖς ἐρευνῶνται τὰ σοβαρώτερα ζητήματα ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται ἡ ἐσωτερικὴ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Πρὸς λύσιν τῶν ζητημάτων τούτων ἐβάδισεν ὁμολογουμένως ἰδιάζουσαν ὁδόν. Ἐν πρώτοις ἔσχε τὴν περιέργον ἰδέαν ὅτι ἡ λύσις τοῦ θρησκευτικοῦ προβλήματος δύναται νὰ εὕρηθῃ διὰ τῆς σκέψεως· ἐφαντάσθη ὅτι ἡ πίστις του εἶνε προῖον μακρᾶς ἐπιπόνου καὶ ἀπροκαταλήπτου ἐρεύνης. Διὰ μακρῶν ἀφηγεῖται τίνα ἰδὸν ἐβάδισε πρὸς τοῦτο· διηγεῖται πῶς τὸ πρῶτον ἐζήτησε ματαίως νὰ εὕρη τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων του περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ βίου πρῶτον διὰ τῶν ἐμπειρικῶν καὶ εἶτα διὰ τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν. Πόρισμα τῶν μελετῶν του τούτων ἦτο τέλος ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ τελευταία λέξις πάσης ἀνθρωπίνης σοφίας εἶνε ἡ ὁμόφωνος γνώμη τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Σολομῶντος, τοῦ Βούδδα καὶ τοῦ Schopenhauer καθ' ἣν τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ εἶνε μάταια καὶ ἄλογα καὶ ὅτι εὐτυχία εἶνε ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ζωῆς. Ἡ κριτικὴ ἔρευνα τοῦ βίου ἄγει εἰς τὸν σκεπτικισμὸν καὶ τὴν ὀπαισιοδοξίαν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Τολστόϊ διὰ τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἐρεύνης κατέληξεν ἐκεῖ ὅπου καὶ διὰ τῆς πείρας τοῦ καθ' ἡμέραν βίου· ἡ πορεία τῆς σκέψεως του ἦτο ἀπλῶς ἀνακεφαλαίωσις τοῦ ἐξωτερικοῦ του βίου. Ἄλλ' ὁ Τολστόϊ δὲν κατενόησεν ὅτι τὸ πόρισμα τοῦτο ἦτο κριτικὴ τοῦ ἰδίου του βίου, δὲν ἐνόησεν ὅτι ὁ βίος του καὶ ἡ σκέψις του ἔφερον εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἐνεκα κοινῆς εἰς ἀμφότερα λάθους, καὶ τὸ λάθος τοῦτο ἦτο ἡ μονομέρεια. Διὰ τοῦτο ὁ Τολστόϊ δὲν ἔχαιρε διὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου, διότι ὁ βίος του ἐπεσκιάζετο ὑπὸ τῆς θεωρίας, ἡ δὲ θεωρία του ἦγεν εἰς τὸν σκεπτικισ-

σμόν και τὴν ἀπαισιοδοξίαν διότι ἦτο ἀφηρημένη και εἶχεν ἀπεκδυθῆ τῆς ζώσης πραγματικότητος.

Ὁ Τολστόι κατῆντα εἰς τὸν μηδενισμόν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς περὶ κόσμου θεωρίας του, διότι ἐζη διαρκῶς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν κριτικῶν σκέψεων και διότι ἦτο ἄνθρωπος τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, κατ' ἐξοχὴν, πάσχω, ὑπερτροφίαν τῆς κριτικῆς νοήσεως.

Τὰ ἐλαττήρια ἐξ ὧν προέκυψεν ἡ περὶ τοῦ κόσμου θεωρία τοῦ Τολστόι ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς δίλημμα: ἄφ' ἐνὸς τὸ βαθύ θρησκευτικὸν συναίσθημα και ὁ πόθος πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς και ἄφ' ἑτέρου ἡ ὁμολογία τῆς ἀπολύτου ἀδυναμίας του πρὸ τῶν μυστηρίων τοῦ βίου. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ τραγικὸν ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ Τολστόι ὅτι ἐνῶ τὸσον ἐπόθει ἵνα εὕρη ἀδιάσειστον θεμέλιον τοῦ βίου του, ἤμποδίζετο ἄφ' ἑτέρου εἰς εὐρεσιν τοῦ ποθομένου ὑπὸ τῆς σκέψεως τοῦ πνεύματός του.

Και κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει ὁ Τολστόι πρὸς τὸν (ἀγγλὸν ἀπόστολον τοῦ εὐαγγελίου τῆς ἐργασίας) Carlyle (†1881), παρ' ᾧ ἐπίσης αἱ ἀνάγκαι τῆς καρδίας και ἡ κριτικὴ σκέψις εὐρίσκοντο εἰς ζωηρὰν ἀντίθεσιν μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ Τολστόι, εὐρε τέλος λύσιν τινὰ τῆς ἀντιθέσεως, δούς θετικὴν τινα ἀπάντησιν εἰς τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ δὲν εἶνε πράγματι, ὡς νομίζει ὁ Τολστόι ἀπόρροια τῶν ἐρευνῶν του. Ὁ Τολστόι ἐφαντάσθη ὅτι ὑπερεπήδησε τὸ δίλημμα διὰ τῆς σκέψεως και τοῦ λογικοῦ και ἐδημιούργησε συλλογιστικὴν σειρὰν, δι' ἧς εὐρίσκεται ἡ ὁδὸς πρὸς θετικὴν ἀντίληψιν τοῦ βίου.

Ἀληθῶς ὅμως εἰς λύσιν τῆς ἀντιθέσεως δὲν συνετέλεσεν οὔτε τὸ λογικὸν του, οὔτε ἡ πίστις του, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τρίτος παράγων, ἰδιαζούσης δι' αὐτὸν σημασίας.

(* Ἐπειτα τὸ τέλος)

Ἡ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

Ἡ ΕΠΗΡΕΙΑ ΤΗΣ ΒΟΤΑΝΗΣ

Ἡ σκοπιμότης τοῦ ἐνεστῶτος Ἀστυνομικοῦ Θεσμοῦ ἐγένετο γενικῶς ἀπεδεκτὴ. Τὰ πράγματα πείθουσιν, ὅτι ἐν Ἑλλάδι σύστημα τοιοῦτον εὐχερῶς δύναται νὰ προκόψῃ ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν τοῦ Κράτους κατάστασιν, ἐνισχυόμενον δὲ και βελτιούμενον ὁσημέραι δι' ἀναλόγου Κυβερνητικῆς προνοίας θὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου.

Εἶνε βέβαιον, καθ' ἡμᾶς, ὅτι παρεχομένης ἐνδιαφερόντως ἀνελλιπούς πολιτικῆς στοργῆς, ἡ Ἀστυνομία ἡμῶν δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ καταστῆ ἀναμφισβήτητον φάρμακον ἐξυγιάνσεως τῆς περὶ ἡμᾶς νοσοῦσης διοικητικῆς μηχανῆς.

Τοιαύτη στοργὴ θὰ θερμάνῃ τὴν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος τοῦ ἐντεταλμένου τὴν γενικὴν και τοπικὴν ἀστυνομίαν Στρατ. Σώματος και θὰ ἐνισχύσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ζύμην τῆς ἀξιοπρεπειᾶς, τὸν χαρακτῆρα και τὸ ἠθικὸν κῦρος.

Ἡ ἠθικὴ δύναμις εἶνε ἡ ζωὴ και ὁ νοῦς ὁ παράγων τῆς ἐπιτυχίας. Οἰαδήποτε, εἴτε θετικὴ εἴτε ἀρνητικὴ ἐνέργεια μὴ τείνουσα πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δυνάμεως αὐτῆς, προκαλεῖ μαρασμόν, νέκρωσιν τῆς ἐνεργητικότητος, ἐκφυλισμόν τῆς ὑπηρεσίας.

Διὰ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν πρὸς τὸ Σῶμα τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ὑποχρεώσεων τῆς Κυβερνήσεως εἶνε μεγίστης σπουδαιότητος. Ἡ Κυβέρνησις ἔχει καθήκον νὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ ἐνισχύσῃ, νὰ βελτιώσῃ τὴν Ἀστυνομίαν.

Ἀλλὰ παρέχει τὴν συνδρομὴν ἡ Κυβέρνησις;

Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ παρετηρήθη ὄντως μεγίστη προθυμία Κυβερνητικὴ και πρόνοια ἐνδιαφέρουσα. Προϊούσης ὅμως τῆς λειτουργίας δὲν κατέστη δυνατόν, ὅπως τὸ Κυβερνητικὸν αὐτὸ ἐνδιαφέρον ἐξακολουθήσῃ θερμαίνον τὰς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν και τὴν βελτίωσιν τοῦ συστήματος προσπαθείας τοῦ Ἀστυνομικοῦ προσωπικοῦ.

Ἡ Κυβερνητικὴ μέριμνα προσέκρουσεν εἰς τοπικὰς ἀντιδράσεις, φυσικὴ συνέπεια τῶν ὑποκρίων εἶνε συνήθως ἐν Ἑλλάδι αἱ ἀπηχῆσεις δυσμενῶν τοῦ κοινοῦ κατὰ τῆς Ἀστυνομίας κρίσεων.

Τοιαύτη εἶνε ἀτυχῶς ἡ κατάστασις.

Πόθεν ὅμως τὰ αἴτια αὐτῆς;

Πρέπει νὰ ἀναζητηθῶσιν αὐτὰ εἰς κυβερνητικὴν ἀδυναμίαν ἢ εἰς ἐλλιπὴ πολιτικὴν τοῦ λαοῦ διάπλασιν; Ἡ πρακτικὴ ἀντίληψις εἰς τὸν δεύτερον μᾶλλον ἀποκλίνει λόγον. Αὐτὴ εἶνε τοῦλάχιστον ἡ συγκεκριμένως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὑπαγερευομένη ἐκδοχὴ.

* Ἐξηγουμαι.

Ἡ Ἀστυνομία, καίπερ τὸν σπουδαιότερον ἔχουσα

ΠΕΡΙ ΥΠΝΟΥ* ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

Ἄλλ' ἂν ἡ ὑγιεινὴ ἀποκρούει τὰς ἐν τῇ κοιλίῳ ρυθμικὰς ταλαντεύσεις τῶν βρεφῶν, δὲν καταδικάζει ἐπίσης και τὰ μονότονα και μελωδικὰ ᾄσματα τῶν μητέρων, ἄτινα, διαφέρουσι μὲν κατ' ἀρμονίαν και προφορὰν, ἀναλόγως τῶν διαφόρων χωρῶν, ἀλλ' ἄπερ, μεταβιβαζόμενα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἄνευ παραλλαγῆς, ὑπομνήσκουσιν ἡμῖν τοῖς μεταγενεστέροις τὴν ἀρχέγονον τούτων καταγωγὴν. Ὅσον δ' ἀπλοῦστεραι εἰσὶν αἱ ᾄδόμεναι λέξεις και μονότονος ὁ ρυθμὸς αὐτῶν, τοσοῦτω και τὸ ὑπνοφόρον αὐτῶν ἀποτέλεσμα ἐνεργητικώτερον ἀποβαίνει.

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται ἐτι ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ παιδικῶν χρόνων τὰ μητρικὰ ᾄσματα:

«Νᾶνι, νᾶνι τὸ μωρὸ μου.

Νᾶνι, νᾶνι τὸ μικρὸ μου,

σφάλισε τὰ δυὸ σου μάτια

σφάλιστα νὰ κοιμηθῆς».

Ὡς ἐπίσης και τὸ:

«Ἐλα, ὕπνε, καλῶς ἦλθες

πάρε τὸ σκαμνὶ και κάτσε».

Δι' ὧν αἱ προσφιλεῖς ἡμῶν μητέρες ἐκοίμιζον ἡμᾶς κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν, και ὧν ἀνάλογα ὑπάρχουσιν εἰς πάσας τὰς λοιπὰς χώρας τῆς ὑψηλοῦ χρησιμοποιοῦμενα ὑπὸ τῶν μητέρων ὅπως κοιμίσουσι τὰ ἑαυτῶν βρέφη;

Τοιοῦτον τυγχάνει και τὸ Γαλλικὸν μητρικὸν ᾄσμα:

«Som, som, béni, béni
som, som, béni som
le som, som bo pas béni
l' angelet bo pas droumi»
som, som, béni béni
som, son, béni son.

ὅπερ σημαίνει:

«Sommeil, sommeil, viens, viens;
sommeil, sommeil, viens sommeil,
Le sommeil ne veut pas venir
l' enfant ne veut pas dormir
sommeil, sommeil, viens, viens;
sommeil, sommeil, viens sommeil.

Ἐκ δὲ τῶν φαρμάκων ἐπιφέρουσιν ὕπνον τὰ δ-
ννοφόρα και ναρκωτικὰ καλούμενα τοιαῦτα, ὡς τὸ
διον, ἡ μορφίνη, ἡ κοδεΐνη, ἡ χλωράλη, ἡ σουλφο-
νάλη, ἡ βερονάλη, τὸ στραμμώνιον, ἡ εὐθάλια κτλ.
Ἄτινα ὅμως πάντα δέον νὰ λαμβάνωνται εἰς

ἐν τῇ πολιτεῖᾳ προορισμόν, δὲν εἶνε ἐν πᾶσιν εὐχερῶς ἀνεκτὴ, και μάλιστα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἢ ὀφείλουσι συνήθως εὐθύναι, ἢ διὰ τῆς καθόλου διαγωγῆς των προκαλοῦσι τὴν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐνάσκησιν προληπτικῆς ἐνεργείας. Εἰς κοινωνίας μάλιστα, ἐν αἷς ἡ πολιτικὴ τῶν ἀτόμων ἀνατροπὴ εἶνε ἐλλιπής, αἱ κακαὶ ἐξεις εἰσὶ πολλαὶ και ἐρριζωμένα. Πρὸ παντὸς ἐπιπολάζει αὐτόθι ἡ πρὸς τὴν τοπικὴν ἐπιρροὴν ροπή ἧτις, δι' ὧν ἐξασκεῖται μέσων, καταδήλως θίγει τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου και ἀποσυνθέτει τὸν πολιτικὸν ὀργανισμόν. Ἀπέναντι οἰωνοδήποτε τῶν δημοσίων ἐξουσιῶν, και ἰδίᾳ τῆς ἐκτελεστικῆς, κατὰ τῶν τοιοῦτων ἐξεων και τάσεων ἐνεργειῶν, πείσμων προτάσσεται ἀντίδρασις τῶν τοπικῶν ἐπιρροῶν, ἀγῶν ἐπικρατήσεως οἰωνεῖ προνομίων τὰ ὅποια κληροδοτεῖ ἢ τὰ πάντα μαραινύουσα πολιτικὴ συναλλαγή. Ἐντεῦθεν αἱ ἐνεργεῖαι τῶν ἐξουσιῶν ἐξουδετεροῦνται, ἡ δὲ Ἀστυνομία, καιρίως προσκόπτουσα, περιέρχεται εἰς ἀδυναμίαν, ὑποκύπτει εἰς τὴν ἐπήρειαν τῆς φυσικῶς ἀναπτυσσομένης ἀντιπαθείας, στερεῖται τῆς ἀπαρκετικῆς τοπικῆς συνδρομῆς, ἀποξενοῦται τῆς εὐμενοῦς κρίσεως, καθίσταται μισητὴ και πολλὰκις ὁ σκοπὸς, καθ' οὗ στρέφονται πᾶσαι αἱ ἐπινοήσεις τῆς ἐφανεστάτου μικροπολιτικῆς.

Και εἶνε ὄντως ἀπταὶ και λίαν αἰσθηταὶ αἱ συνέπειαι, ἄφ' οὗ ζωηρῶς εἰκονίζονται ἐν αὐτῷ τῷ ἰδρύματι τῆς Ἀντιπροσωπείας τοῦ Ἔθνους. Ὁ λόγος εἶνε κατάδηλος. Τὸ τοπικὸν ἀντιδραστικὸν κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως και τῆς γενικῆς Ἀστυνομίας πνεῦμα, ἐξελισσόμενον, ἀπηχεῖ εἰς τὰς διαφόρους τάξεις τῶν ἀντιπροσώπων και, προσωποῦμενον ὑπὸ τοῦ ἀλληλενδέτου ἐν τῇ πολιτικῇ κλίμακι ἐνδιαφέροντος, ἐξικνεῖται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος. Τότε τὰ κατηγορητήρια διαδέχονται ἄλληλα. Οἱ χαρακτηρισμοὶ παρέρχονται ζωηροί. Ἡ κοινὴ γνώμη συνταράσσεται ὑποκύπτουσα εἰς τὰς εἰκονιζόμενας ἐντυπώσεις. Ἡ Κυβέρνησις πτοεῖται πρὸ τῆς ὀξύτητος τῶν συζητήσεων και ἀναγκάζεται νὰ ὑστερήσῃ εἰς τὴν προστατευτικὴν ἐνέργειαν.

Οὕτω τὸ κατηγορούμενον Σῶμα, δυστυχῆς ἐν τῇ στερήσει τῶν μέσων τῆς ἀμύνης, μονούμενον ἐν τῇ ἐπιπρῆει τῆς Βουλῆς—τῆς Ἐθνικῆς δηλ. Ἀντιπροσωπείας—καταπίπτει σφαδάζον ἐν τῇ πολιτικῇ παλαιστρᾷ!...

Αὐτὰ εἶνε τὰ πράγματα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Ποῦ λοιπόν ἡ αἰτία τῆς κατὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος δυσμενείας; Πόθεν ἡ ἔλλειψις τῆς Κυβερνητικῆς προνοίας;

* Ἀς κρίνωσιν οἱ ἀναγνώσται.

Πῶς δὲ δύναται νὰ ἀσφαλισθῆ ἡ ἐλευθέρια τῶν θεσμῶν τούτων λειτουργία;

* Ἀς ἀπαντήσῃ ἡ κοινὴ γνώμη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΜΠΑΣ

* Συνέχεια ἐκ Σελ. 400.

μικρὰς δόσεις καὶ οὐχὶ συνεχῶς, διότι, ἐν μεγάλῃ ποσότητι καὶ συνεχῶς λαμβανόμενα, τὰ πλεῖστα ἐκ τούτων ἐπιφέρουσι τὸναντίον διέγερσιν ἀντὶ ναρκώσεως, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐπάγονται χρονίαν δηλητηρίασιν μετὰ ἀδυναμίας τῆς μνήμης, καθιστῶντα τοὺς ποιούμενους χρῆσιν τούτων **μαριακοῦς** (μορφινομανεῖς).

Ἀβλαβέστερον ναρκωτικόν, προκαλοῦν ἐλαφρὸν ὕπνον, εἶνε ἢ θριδάξ (τὸ μαρούλι) καὶ ἰδίως ὁ καρπὸς αὐτῆς, τρωγομένη ὡς σαλάτα ἢ ἄλλως πῶς τὸ ἐσπέρας. Ταύτην δὲ συνιστᾷ καὶ ὁ Γαληνός. Ἄλλὰ δέον νὰ ἦ καλῶς ὥριμος, ὥστε νὰ περιέχῃ πολὺν γαλακτώδη ὀπὸν (θριδάκιον).

Οἱ ἀρχατοὶ ἐμυθολόγουν ὅτι ὁ Ἑρμῆς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προκαλῆ διὰ τῆς ράβδου αὐτοῦ ὕπνον, καὶ κατὰ προαίρεσιν τοὺς μὲν ἤγειρεν τοὺς δὲ ὕπνωτε, δι' ὅπερ καὶ **ὑπνοδότης** ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου :

«Ἐΐλετο δὲ ράβδον τῆ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει».

(Ὀμ. Π. Ω. 344).

Ἡ **διάρκεια** τοῦ ὕπνου, δι' ὑγιᾶς ἔχοντα ἄτομα, νεαρᾶς καὶ μέσης ἡλικίας, ἐὰν μὲν ταῦτα ἐργάζονται μᾶλλον νοερώς ἢ σωματικῶς (ὅποιοι οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ὑπάλληλοι κλπ.), δέον νὰ ἦ **ἐπίαυρος**, ἐὰν δὲ σωματικῶς μᾶλλον ἢ νοερώς (ὅποιοι οἱ στρατιῶται, οἱ ἐργατικοὶ κλπ.) δέον νὰ ἦ **ὀκτώωρος**.

Τὸν ἐπτάωρον ὕπνον δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν ἀνευ βλάβης τῆς ὑγείας μας. Ἐὰν δὲ τυχὸν στερηθῶμεν ὀλόκληρον ἢ τὸ ἡμῖου τούτου δι' ἀϋπνίας ἢ φύσις ἐπιβάλλει ὅπως συμπληρῶται οὗτος τὴν ἐπαύριον, εἴτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἢ κατὰ τὴν νύκτα. Ὅσῳ νεώτερον τυγχάνει τὸ ἄτομον τόσῳ πλείονα ἀνάγκη ὕπνου ἔχει. Τὰ βρέφη ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τὰς πρώτας ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτῶν ἡμέρας, κοιμῶνται συνεχῶς καὶ μόνον ὅταν πεινῶσιν ἐξυπνῶσι, τρώγοντα δὲ κοιμῶνται. Ἐν ἡλικίᾳ ἐνός ἔτους τὰ παιδία κοιμῶνται ἐπίσης κατὰ τὰς πλείστας τοῦ ἡμερονυκτίου ὥρας. Ἐφεξῆς ὅμως, ὁ ὕπνος ἐλαττοῦται ἀναλόγως τῆς προόδου τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ σώματος, οὕτως ὥστε :

Ἔτη παιδία	2—3 ἐτῶν δέον νὰ κοιμῶνται	12—15 ὥρας
» »	4—6	11—12
» »	7—8	10—11
» »	10—12	9—10
» »	13—16	8—9
» »	17—20	8—8 1/2
Οἱ ἐνήλικες	»	7—7 1/2

ἐνῶ οἱ γέροντες ἔχουσι ἀνάγκη πλείονος ὕπνου. Τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τοῦ ὕπνου διαφέρει ἐπίσης κατὰ τὰς ἰδιοσυγκρασίας, τὰ ἐπαγγέλ-

ματα τῶν ἀτόμων, καὶ τὸ κλίμα τῆς χώρας. Οἱ ἀδυνατοὶ σωματικῆς ἕξεως, ὡς καὶ οἱ ὁσμητικῶς ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ κοιμῶνται πλείοτερον τῶν ἄλλων· ὡσαύτως τὰ νευρικά ἄτομα καὶ οἱ κάτοικοι τῶν θερμῶν κλιμάτων, ἔχουσι ἀνάγκη πλείονος ὕπνου, ἐνῶ οἱ εἰς ψυχρὰ κλίματα διαμένοντες δύνανται ν' ἀρκεσθῶσι καὶ εἰς ὀλιγώτερον τοιοῦτον.

Ὀλιγώτερος τοῦ δέοντος ὕπνος οὐδόλως ἀνακουφίζει τὸ καταπεπονημένον σῶμα καὶ πνεῦμα· συνεχῆς δὲ στέρησις αὐτοῦ, ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἤτοι **ἀϋπνία**, ἐπιφέρει ἀδυναμίαν σώματος καὶ νοός, ἰσχνότητα, δυστροφίαν, ὑποχονδρίαν, καὶ ἐλάττωσιν τῆς μνήμης κλπ. Ἄλλὰ καὶ ἡ παράτασις τοῦ ὕπνου ὑπὲρ τὸ δέον, τυγχάνει κατὰ τὸν Ἱπποκράτην, κακῆ : **ὕπνοι καὶ ἀϋπνία ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα κακόν** (Ἱπποκ. ἀφορ.), διότι ἀμβλύνει τὸν νοῦν, ἀδυνατεῖ τὴν μνήμην, καὶ τὴν φαντασίαν καὶ δυσχαιρένει τὴν ἀντίληψιν κατὰ τὰς μελέτας : **ἕπνοι καὶ κόποι μαθήμασι πολέμοιοι** (Πλουτάρχ. π. π. ἀγ.). Ἐνίοτε δὲ μάλιστα, κατὰ τὸν Γαληνόν, προκαλεῖ καὶ νόσους : **«νοσεῖν ἐνίοτος συνεχῶς περὶ τῶν ἔπνων σφαλλομένους ποσότητα»**. Κατὰ δὲ τὸν Πλάτωνα : **«ἕπνος γὰρ δὴ πολλὸς οὔτε τοῖς σώμασιν, οὔτε τοῖς ψυχαῖς, οὐδὲ αὐταῖς πράξεσι, τοῖς περὶ ταῦτα πάντα ἀρομίτων ἐστί κατὰ φύσιν»**. Οἱ δὲ πλεόν τοῦ δέοντος κοιμῶμενοι ἐγείρονται ἔχοντες νωθρότητα, κερηβαρίαν, σκυθρωπότητα καὶ κακοδιαθεσίαν, ἄπερ μετέπειτα διαλύονται, εἴτε αὐτομάτως, εἴτε διὰ τῆς πόσεως καφῆ ἢ διὰ περιπάτου.

Ὅπως ὑπνώττωμεν καλῶς δέον νὰ παρέρχηται τοῦλάχιστον μία ὥρα μετὰ τὸ φαγητόν, καθ' ἣν νὰ γίνηται ποιά τις διασκέδασις. Καθ' ὅσον οἱ κοιμῶμενοι ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητόν ὑπόκεινται ἐνίοτε εἰς ταρακτικούς ὄνειρους, καὶ εἰς νοσηρὰν τινα κατάστασιν, ἣτις καλεῖται **Ἐπιάλτης**. **«Ἄει δείπνον καὶ ὕπνον λαμβάνειν μεθόριον, καὶ μὴ συμφορήσαντα εἰς τὸ σῶμα τὰ σιτία, καὶ τὸ πνεῦμα καταθλίψαντα, εὐθὺς ὠμῆ καὶ ζεοσύη τῆ τροφῆ βαρύνει τὴν πέψιν»**. (Πλουτάρχ. ὑγιειν. παραγ.).

Δὲν πρέπει δὲ νὰ κοιμῶμεθα πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλευροῦ, ἀλλὰ νὰ μεταβάλλωμεν θέσιν, ὅτε μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὅτε δὲ πρὸς τ' ἀριστερά.

Παρατηρήθη ὅτι οἱ κοιμῶμενοι διαρκῶς κατὰ τὸ ἐν μόνον πλευρὸν ὑψίσταται ὑπερτροφίαν τοῦ πρὸς ὁ κοιμῶνται μέρους, διότι φύσει τὰ ὑγρά φέρονται πλείονα πρὸς τὸ κεκλιμένον μέρος. Αἱ γυναῖκες ἐπὶ παραδείγματι κοιμῶμεναι διαρκῶς ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν πλευρῶν ἔχουσι μᾶλλον ἐξωγκωμένον τὸν μαστόν τοῦ μέρους ἐκείνου πρὸ ὁ κοιμῶνται. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ πάσχοντες διόγκωσιν

τῶν σπλάχνων πρέπει νὰ κοιμῶνται πρὸς τὸ ἀντίθετον πλευρὸν τοῦ πάσχοντος ὄργάνου· ἦτοι οἱ ἡπατικοὶ μᾶλλον πρὸς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν, οἱ δὲ σπληνικὸι πρὸς τὸ δεξιόν.

Κοιμῶμενοι δὲν πρέπει νὰ ἐκτείνωμεν ἐντελῶς τὸ σῶμα, ἀλλὰ νὰ τηρῶμεν αὐτὸ ἐν μετρίᾳ κάμψει, ἣτις διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ προκαλεῖ ἀναπαυτικώτατον ὕπνον. Αἱ πρώται ὥραι τοῦ ὕπνου καλὸν εἶνε νὰ γίνωνται πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν, ὅπως διευκολύνεται ἡ πέψις. Ὑπτία δὲ θέσις (ἀνάσκελα) νὰ λαμβάνηται μόνον ἐπ' ὀλίγον πρὸς ἀνακούφισιν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέρχεται θερμότης τῆς ράχεως ἐπαγομένη συμφορήσιν τοῦ νωπταίου μυελοῦ, ἣς ἐνεκεν ἐπέρχονται ἐνίοτε καὶ ὄνειρώξεις.

Ἡ κλινωστρωμνὴ ἐφ' ἣς κοιμῶμεθα δὲν πρέπει νὰ ἦ οὔτε πολὺ μαλακῆ, οὔτε πολὺ σκληρά. Διότι ἢ μὲν πολὺ μαλακῆ (ἐκ πτίλων) θερμαίνει ὑπερπολυ τὸ σῶμα καὶ ἰδίως τὸ θέρος καὶ ἐπάγεται συμφορήσεις τοῦ νωπταίου μυελοῦ, τῶν νεφρῶν, τοῦ ἥπατος κλπ. ὀργάνων, ἢ δὲ πολὺ σκληρά (σανίς μετὰ κλινωσκεπάσματος μόνον), ἐπιφέρει κακουχίας εἰς τοὺς μὴ εἰθισμένους καὶ δὲν ἀναπαύεται τὸ σῶμα αὐτῶν, ἐν ὥρᾳ δὲ χειμῶνος καὶ δὲν θερμαίνεται τοῦτο. Διὰ τοῦτο πάντοτε πρέπει νὰ παρεμπίπτη στρωμα μετὰ τῶν σανίδων τῆς κλίνης καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν, ἔστω καὶ ἐκ χόρτου πεπληρωμένον.

[* Ἀκολουθεῖ].

Σ. Ν. ΧΩΜΑΤΙΑΝΟΣ
Ἐπίτατος

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ *

[ΔΙΗΓΗΜΑ]

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΣΤΟΝ

ΤΟΥ LE GUILLOIS

VI. Ἔργασία καὶ ἀθλιότης.

Ἐν τῇ Παλαιᾷ ὁδῷ τοῦ Ναοῦ, καθ' ἣν ὦραν κατετίθετο τὸ τρίτον πορτοφόλιον ἢ κίνησις ἢ ζωῆ, τὸ πλῆθος ἦσαν εἰς τὸ ζενίθ· ἀλλ' ὅλον σχεδὸν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἀπετελεῖτο ἐξ ἐργατῶν ἐπιστρεφόντων ἐκ τοῦ ἡμερησίου καμᾶτου. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, —διότι καὶ τὰ παιδία νεαρῶτα ἀκόμη ἐργάζονται εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς πρωτευούσης— συνωθοῦντο κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, σπεύδοντες μᾶλλον πρὸς τὴν σικίαν των,

ὀλίγον φιλόξενον διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, ἢ πρὸς ἀναζήτησιν περιπετειῶν. Ἄλλως, καὶ ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι θησαυρὸς ἐκρύπτετο ἐν τῇ ὁδῷ, ἦτο τὸ αὐτὸ, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λαϊκὴν ἐκφράσιν, ὡς νὰ ἐζήτουν βελόνην ἐντὸς σάκκου ἀχύρων. Εἰς οὐδὲν μέρος τῆς Γαλλίας δύνανται νὰ κρυφθῇ τόσον καλῶς ὅσον ἐν Παρισίῳ· καὶ οὐδαμοῦ τῶν Παρισίων καλλίτερον ὅσον μετὰ τοῦ πλῆθους. Ἄλλ' ὁ παραφυλάσων τραπεζίτης, μὲ τὰ πολυτελῆ αὐτοῦ ἐνδύματα, ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὄχλον, τοῦ ὁποῦ τοῦ κύματα τὸν περιεκύκλουν· διεκρίνεται πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸν θησαυρὸν του. Τέλος, τὸ πλῆθος ἡραιώθη, καὶ τὸ φωταέριον, ἀναπληροῦν τὸ σκότος, ἐλαμψε μὲ τὸ ζωηρὸν αὐτοῦ φῶς. Εἰς νέος ἐργάτης, — νέος δὲν εἶνε ἀκριβῶς ἡ λέξις, ἐφαίνετο ἔχων 35 ἔτη— βραδύνας περισσότερον τῶν ἄλλων, διότι μετὰ τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν εἶχεν ὑπάγη πρὸς προμηθειαν βαρέων τινῶν εἰδῶν. ὡς ἐργαλεῖων καὶ σιδήρου, διέβη καὶ αὐτὸς πρὸ τοῦ τραπεζίτου. Καταβεδλημένος ἐκ τοῦ κόπου, ἔθεσε τὸ φορτίον του ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐρείσματος, καὶ ἐσφόγγισε τὸ μέτωπον. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα ὁ ἐργάτης ἀνέλαβε τὰ ἐργαλεῖά του καὶ τὸν κατειργασμένον σίδηρον· κύπτων πρὸς τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, εἶδε νὰ λάμπη κάτι τι καὶ τὸ ἐσῆκωσεν· ἦτο τὸ πορτοφόλιον. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐξετάζων τὸ περιεχόμενον, τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιον τῆς βλούζας του, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ὁ ἀνώνυμος εὐεργέτης του τὸν ἠκολούθησεν ἐξ ἀποστάσεως. Ὁ Νυτιεντονὲ Μπροχέ, οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἐργάτης, κατώκει εἰς τὸ ἄκρον τῶν Παρισίων μακρὰν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ναοῦ. Εἰς τὸ μόνον δωμάτιον τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὸν περιέμενον τὰ τρία τέκνα του καὶ ἡ γυνὴ του, ἢ ὁποία ἐβράδυνε τὴν ὥραν τοῦ λιτοῦ αὐτῶν γεύματος διὰ νὰ φάγουν τὴν σοῦπαν μετ' αὐτοῦ. Ὁ τραπεζίτης ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῆ, ἀλλ' ἀνωφελῶς· ἡ οἰκία δὲν εἶχε θυρωρὸν, περιωρίσθη λοιπὸν μόνον νὰ λάθῃ τὴν διεύθυνσιν. Ἐκ τοῦ ἄλλου μυστικῆς σκέψις τῷ ἐλεγεν ὅτι ἀναμφιβόλως τὸ χρῆμά του δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἦνε ἀνωφελές. Τῷ ὄντι, χωρὶς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον νὰ παρουσιάσῃ τὴν εἰκόνα τῶν μεγάλων ἀθλιότητων τῶν Παρισίων, πάντοτε ὅμως τὸ χρῆμα ἐκεῖνο ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἀθλιότητα. Ὁ Νυτιεντονὲ Μπροχέ, ἐργάτης σιδηρουργός, ὀπλοποιός, κατασκευαστὴς ψαλίδων πρὸς ἀποκοπὴν μεταλλικῶν φύλλων, δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἐργάζεται θαρραλέως. Καίτοι τίμιος ὡς φίλος τῆς τάξεως, ὡς ἐκ τῶν βαρῶν τῆς οικογενείας, τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἀγόνων ἐποχῶν ἠναγκάζετο νὰ ζῆ μὲ τὸ ἡμερομίσθιον. Ἀκούραστος ἐργάτης

ἐν ὧν ὑπῆρχεν ἐργασία, δὲν ἀνεπαύετο· αἱ σκληραὶ τοῦ ἀσθένειας, αἵτινες ταχέως διεσκορπίσαν τὰς μικρὰς τοῦ οἰκονομίας, εἶχον προέλθῃ ἐκ τοῦ κόπου! Πόσον εἶνε βαρὺ τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ! Καὶ δὲν ἤρκετο μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργαστηρίου, εἰργάζετο καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του· καὶ δι' αὐτὸ τὸν εἶδεμεν φορτωμένον μὲ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὸν κατειργασμένον σιδηρὸν τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ μεταβάλλῃ εἰς ψαλίδας ἐν ὥρᾳ εὐκαιρίας. Ἄλλ' ἡ ἐργασία δὲν ἐπήγαινε καλὰ· συχναὶς ἡ οἰκογένεια ἐπέινα· καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος διὰ νὰ ἀντέχῃ εἰς τὸ βῆρος τῆς κοπιώδους ἐργασίας του, δὲν εἶχε εἰμὴ μόνον ὕδωρ νὰ πίνῃ. Ἡ εἰκὼν ὅμως τοῦ μικροῦ θωματίου, ὅ,τι ἔχανεν εἰς ὠριότητά, ἐκέρδιζεν εἰς ἰλαρότητα. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐκίνει τὴν προσοχὴν ἤτο, ὅτι δὲν ἐφαίνετο εἰμὴ μία καὶ μόνη κλίνη. Ἡ μοναδικὴ αὕτη κλίνη ἐδιπλασιάζετο τὴν νύκτα· ἐξῆγον ἐξ αὐτῆς δύο στρώματα, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνὸς ἐκοιμᾶτο ἡ μεγαλύτερα κόρη, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄλλου ὁ μικρότερος υἱός. Τὸ τρίτον τέκνον, μικρότατον κοράσιον, ἐκοιμᾶτο μετὰ τῶν γονέων του. Ἡ κλίνη ἤτο ἀπὸ καρυδιᾶν καθίσματα τινά, ἐν ἐρμάριον, ἐν κιδώτιον, μία τράπεζα, ἀγορασθέντα ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετὰ μεγάλης δυσκολίας, ὅταν ἡ ἐργασία ἀπέδιδε περισσώτερον ἢ ὅσον ἐχρειάζετο διὰ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας· ἀλλὰ ὅλα ταῦτα ἤρχισαν ἤδη ὡς ἐκ τῆς χρήσεως νὰ φθείρωνται... Χειμῶνα καὶ θέρος, μικρὰ πυρεστία ἐκ χυτοῦ σιδήρου ἐχρησίμευεν ὡς μαγειρεῖον καὶ συνεπλήρωνε τὸ **νοικοκυριό**. Μόλις εἰσῆλθεν ὁ πατήρ, τὰ παιδιὰ καὶ ἡ μήτηρ ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐλαφρώσωσι καὶ τὸν ἐκάλυψαν μὲ θωπείας. Ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν· ἡ μικρὰ Κλεμεντίνη ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ μπαμπᾶ τῆς. Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν εὐθυμιον, ἀν ὅχι ἐκλεκτὸν καὶ οὔτε κἂν ἀφθονον. Ἄφου τὰ παιδιὰ ἐπλάγιασαν ὁ Μπροχέ ἐνεθυμήθη τὸ πορτοφόλιον τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρη. Ὁ τίμιος ἐργάτης δὲν ἤξευρε νὰ ἀναγινώσκῃ. — Πάρε φίλη μου, καὶ ἰδὲ τί εἶνε. Τὸ εὖρον εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ. — Ἡ Αἰμὲ ἐθαύμασε κατ' ἀρχὰς τὴν ὠριότητά τοῦ πορτοφολίου, ἔπειτα ἐξεπλάγη διότι δὲν ἐβλεπεν εἰμὴ λευκὸν χάρτην. Ὅταν ἤνοιξε τὸ ἐξωγκωμένον θυλάκιον, καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ τὰ χαρτονομίσματα ὠχρίασαν καὶ οἱ δύο. — Ἄλλ' εἶνε χρήματα αὐτὸ τὸ χαρτί, εἶπεν ὁ Μπροχέ! — Ἡ Αἰμὲ ἐμέτρα τὰ γραμμάτια. — Δέκα χιλιάδες φράγκα! ἐπανελάβεν ὁ σιδηρουργός· ἄλλ' εἶνε μία περιουσία. Ζήτησον λοιπὸν εἰς τὰ ἄλλα θυλάκια μήπως εὐρῆς καμμίαν διεύθυνον, καμμίαν σημεῖωσιν. — Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχε. — Περιέργον! εἶπεν ὁ Μπροχέ. Πῶς!

δὲν εὐρίσκεις τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ; — Τίποτε. — Καὶ τὸ πορτοφόλιον εἶνε ὅλως διόλου νέον; — Ναί. — Ἐμείναν ἐπὶ τινὰς στιγμάς βεβυθισμένοι εἰς τὰς σκέψεις των.

VII. Ἡ τάξις καὶ ἡ οἰκονομία

— Ἄκουσον γυναῖκα, εἶπεν ὁ Μπροχέ, ἀφ' οὗ εἶχε σκεφθῆ, δὲν εἶνε φυσικόν, νὰ μὴ εὐρωμεν οὔτε μίαν λέξιν, οὔτε μίαν σημείωσιν εἰς τὸ πορτοφόλιον τοῦτο, εἰμὴ μόνον τὰ χρήματα. Ἴδου μία καλὴ περίστασις ἣτις παρουσιάζεται διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τῆς δυστυχίας. Ὅστις ἔχασε τὸ πορτοφόλιον τοῦτο ἀναμφιδόλως θὰ εἶχε τὰ μέσα ὡστε νὰ χάσῃ καὶ ἄλλα χρήματα. Θὰ περιμεῖνωμεν διὰ νὰ γείνουν ἀναζητήσεις. Ἐὰν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν δὲν ἀκούσωμεν νὰ γίνεταί οὐδεὶς λόγος, θὰ ἦνε ἡ καλλητέρα ἀπόδειξις ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπώλεια τοῦ χρήματος δὲν βασανίζει καὶ πολὺ τὸν κύριόν του, ἀν ἀπεναντίας τὸ ἀναζητήσῃ θὰ τὸ ἀποδώσῃ.

— Δὲν τὸ φέρεις εἰς τὴν ἀστυνομίαν; — Γυναῖκα, ἡ τύχη δὲν παρουσιάζεται δις· συνετῶς πράττουσα μᾶς ἐξέλεξε διότι ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐὰν ὁ ἀπολέσας τὰς δέκα χιλ. φράγκα αἰσθάνεταί τὴν στέρησίν των, ἐὰν εἶνε παραδείγματος χάριν ἀπολεσθεῖσα παρακαταθήκη δὲν θὰ λείψῃ νὰ τὸ κάμῃ γνωστόν. — Καὶ ἐὰν δὲν τὸ κάμῃ ἡμεῖς τί θὰ πράξωμεν; — Δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν εἰς οὐδένα διὰ τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο δῶρον. Θὰ ἡμπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὴν γλῶσσάν σου; — Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ προφέρω λέξιν. — Καλὰ. Τὰ παιδιὰ κοιμῶνται καὶ οὐδεὶς φόβος ἐξ αὐτῶν. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐὰν δὲν ἔχωμεν νέα, καὶ δὲν θὰ παρέλθῃ ἡμέρα χωρὶς νὰ πληροφοροῦμαι, ἐνοικιάζω μαγαζεῖον καὶ ἐργοστάσιον, ἀγοράζω δύο ἄκρονας, λαβίδας, σιδηρὸν, ὅσα ἐργαλεῖα μοὶ ἐλλείπουσι, καὶ καθίσταμαι καὶ ἐγὼ κατασκευαστὴς ψαλίδων. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ εὐρω προσκόμματα. Εἶμαι ἤδη γνωστός ὡς ἐργάτης· οὐ θὰ πηγαίνης εἰς τοὺς πελάτας, ἐν ἀνάγκῃ θὰ μοῦ εὐρίσκησ, καὶ θὰ ἐξοδεύῃς τὰ προϊόντα τῆς τέχνης μου. Ὁ μικρός μας Ἐρρίκος θὰ μάθῃ τὸ ἐπάγγελμά μου, καὶ ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς ἀφου κάμωμεν περιουσίαν, θὰ ὑπανδρεύσωμεν τὰς κόρας μας. — Ἀχ! ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν. — Τοῦτο δύναται νὰ εἶνε. Ἄλλὰ πρὶν ὑπανδρεύσωμεν τὰς κόρας μας, θὰ ἔχω θέσῃ κατὰ μέρος τὰ δεκακισχίλια ταῦτα φράγκα μετὰ τῶν τόκων καὶ τότε, ἐγὼ αὐτὸς θὰ δημοσιεύσω εἰδοποιήσεις διὰ νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸν ἀφροντὶν κύριον τοῦ χρήματος. — Τί ὠραῖον ὄνειρον! εἶπεν ἡ Αἰμὲ. — Καὶ ὅμως, τὸ ὠραῖον τοῦτο ὄνειρον ἐπραγμα-

τοποιήθη. Τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ μαγαζεῖον ἐνοικιάσθησαν, καθὼς εἶχεν ἀποφασίσῃ ὁ σιδηρουργός. Ἔως οὗ ἔλθουν οἱ πελάται προητοίμασε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἡ σύζυγός του ἔφερον ὡς δεῖγμα παρὰ τοῖς ἐμπόροις καὶ ἤρχισεν ἡ ἐξόδευσις. Μὲ τὴν συνήθη τάξιν καὶ οἰκονομίαν τοῦ οἰκοκυρίου των, οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἐσπαταλήθη. Ἡ Αἰμὲ ἐκράτει τὰ βιβλία. Οὐδεὶς ἦτο μᾶλλον πεπειραμένος τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὰς χονδρικὰς ἀγορὰς τοῦ σιδήρου. Ταχέως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατηρίων ἠῆξεν μετὰ τῶν παραγγελιῶν, καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ σιδηρουργοῦ καθ' ὁλοκληρίαν ἐξεπληρώθη. Σήμερον ἐὰν διέλθῃτε ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐν ἣ κατοικοῦν, θὰ θαυμάσητε ἐν ὠραῖον κατάστημα τοῦ ὁποίου αἱ λάμπουσαι ψαλίδες σπινθηροβολοῦσιν εἰς τὰς ἀνταντακλάσεις τοῦ ἡλίου· φαίνονται ἐπίσης ὄπλα, εἰσὴ κιγκαλερίας, ὑδραυλικαὶ ἀντλῖαι. Ἐὰν εἰσέλθῃτε εἰς τὴν αὐλήν διὰ τῆς θύρας τοῦ ἀμαρσοστασίου θὰ ἴδητε ἐν εὐρῷ ἐργοστάσιον τοῦ ὁποίου οἱ ἐργάται δὲν κάθονται ποτέ. Ἐκεῖ ἐπιλοῦσιν ὁ Ντιεντονὲ Μπροχέ. Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ὑπεράνω τοῦ καταστήματος, εἰς ἐν διαμέρισμα ἀπλοῦν καὶ καλαίσθητον θὰ εὐρητε τὴν μητέρα ἀπηχολημένην μὲ τὰς προετοιμασίας τῶν γάμων τῆς Ὀρτενσίας, τῆς μεγαλειτέρας τῆς κόρης, ἡραβωνισμένης μὲ τὸν πρῶτον ὑπάλληλον πλουσίου οἴκου χονδρικῆς πωλήσεως σιδήρου. Ὁ μνηστήρ ὀνομάζεται Ραῦμόνδος Διζαρδέν. Σωθεὶς ἐκ τρομερᾶς ἀσθενείας, ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομείου μετὰ ἐξ ἡμέρας καὶ ἐπανήλθε νὰ κατοικήσῃ τὸ γνωστόν μας ὑπερῶνον. Ἐξ ἡμέρας κατόπιν ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι, μὴ παρουσιασθέντος οὐδενὸς πρὸς ἀναζήτησιν τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, ἠδύνατο νὰ λάθῃ κατοχὴν αὐτῶν. Ὁ καλὸς νέος στενοχωρημένος διότι δὲν ἠδύνατο νὰ συμμετάσχῃ τῆς εὐτυχίας ταύτης καὶ ἡ μήτηρ του, ἐπεδόθη νὰ ἀποκτήσῃ τὰς γνώσεις ὧν ἔσπευτε, καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς του κατάρθωσε νὰ προσληφθῇ ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸν ἐμπορικὸν οἶκον Μπάκερ καὶ Συντροφία καὶ ἀργότερον ὡς συνεταῖρος. Τὰ κεφάλαιά του εἶχον τετραπλασιασθῆ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ σιδηρουργός πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, εἶχε κάμῃ ἀνωφελῆ διαδήματα διὰ ν' ἀποδώσῃ τὰ εὐρεθέντα χρήματα. Αἱ ἀναζητήσεις του διήρκουν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Τέλος ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ἐφθασεν. Τὸ γεῦμα παρετέθη ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ, ἐν τῷ ἐργοστασίῳ διακοσμηθέντι καταλλήλως διὰ τὴν περίστασιν· εὐρίσκοντο εἰς τὰ ἐπιθόρπια, ὅτε κτύπημα δόθεν εἰς τὴν θύραν ἔκαμε τὸν Ραῦμόνδον νὰ σηκωθῆ ὅπως ἀνοίξῃ. Τρεῖς γηραιοὶ κύριοι εἰσῆλθον·

ἦσαν οἱ τρεῖς τραπεζῖται. — Φίλοι μου, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, μὴ παραχθῆτε καὶ ἐπιτρέψατέ μας νὰ λάβωμεν θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ αἴτησις αὕτη, ὀλίγον ἀσυνήθης κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἐγένετο ἀποδεκτὴ. Τότε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ τὸν λόγον διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν πορτοφολίων. Πάραυτα οἱ τρεῖς εὐεργέται κατεπληρώθησαν θωπειῶν καὶ εἰλικρινῶν ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης. — Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, εἶπε τότε εἰς τῶν ἀγαθῶν τούτων γερόντων, εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι οἵτινες γνωρίζουσι νὰ ἐπιφελῶνται τῶν μέσων ἅτινα τοὺς ἀποστέλλει ἡ Θεῖα Πρόνοια.

Εἶθε τὸ παράδειγμα τοῦ Σαλβατῶρ νὰ χρησιμεύῃ πάντοτε ὡς τρομερὸν μάθημα. — Τὸ χρέμα εἶνε τὸ χειρότερον καὶ τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

HP. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΟΧΥΡΩΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη οἱ Γερμανοὶ ἐπέφεραν οὐσιώδεις τροποποιήσεις ἐν τῷ κανονισμῷ αὐτῶν τῆς ὀχυρωτικῆς ἐκστρατείας. Αἱ τροποποιήσεις αὗται πρόωρισται νὰ καθορισῶσι, διὰ γενικοῦ τρόπου, τὴν φύσιν, τὴν μέθοδον ἐκτελέσεως καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κυρίων εἰπέων ἔργων τῆς ὀχυρωτικῆς ἐκστρατείας. Περιλαμβάνουσι δεδομένα ἐφ' ἀπάντων τῶν ἔργων τοῦ εἶδους τούτου, εἴτε ταῦτα ἐκτελοῦνται παρὰ τοῦ πεζικοῦ, εἴτε παρὰ τοῦ πυροβολικοῦ ἢ τῶν σκαπανέων.

Οἱ σκαπανεῖς, λέγει ὁ ἐν λόγῳ κανονισμός, εἰσὶν οἱ μόνοι ἐξηρηκμένοι εἰς ἅπαντα τὰ περιγραφόμενα ἔργα. Ἡ εἰς τὰ λοιπὰ ὄπλα δεδομένη ἐκπαίδευσις δὲν πρέπει ν' ἀναφέρεται εἰμὴ ἐπ' ἐκείνων μόνον τῶν ἔργων περὶ ὧν οἱ ἰδιαιτεροὶ κανονισμοὶ ἐκάστου τῶν ὄπλων τούτων τοῖς ἀναθέτει τὴν ἐκτέλεσιν. Τὸ πεζικόν, ἰδίᾳ, ἔλαβεν ἥδη κανονισμὸν φέροντα τίτλον «Feldpionnier-Vors-chirf für die Infanterie» καὶ ὅστις πραγματεύεται περὶ τῶν ἔργων ἅτινα τὸ πεζικὸν δύναται νὰ κληθῆ νὰ ἐκτελέσῃ ἐν ἐκστρατείᾳ.

Αἱ περιλαμβανόμεναι διατάξεις ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ κανονισμῷ δὲν ἐτροποποιήθησαν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν πρόδον τῆς ἐκπαίδευσως τῶν ἔργων στρατοπέδου, τὰς καταστροφὰς καὶ ἐπιδιορθώσεις τῶν ὁδῶν συγκοινωνίας, τὴν ὀργάνωσιν τῶν αὐτοσχεδίων μέσων διαβάσεως τῶν ρεῖθρων.

Ὁ νέος κανονισμός ἀποβλέπει μόνον καὶ μόνον τὰ κυρίως εἰπεῖν ἔργα ὀχυρωτικῆς ἐκστρατείας καὶ τροποποιεῖ, ἂν μὴ ἐν ταῖς ἀρχαῖς, ἀλλὰ τού-
λάχιστον ἐν ταῖς λεπτομερείαις τινὰς τῶν διατά-
ξεων αἰτινες πρότερον εἶχον ἀναγραφῆ. Πραγμα-
τεύεται πλὴν τούτου, περὶ πλείστων νέων διατά-
ξεων ἐφαρμοστέων πρωτίστως εἰς τὰ παρὰ τῶν
σκαπανέων ἐκτελούμενα ἔργα. Τὰ ἰδιαίτερα λοι-
πὸν σημεῖα ταῦτα εἶναι ἐκεῖνα ἅτινα προτιθέμεθα
νὰ ἐξάρωμεν, περιοριζόμενοι νὰ ὑπενθυμίσωμεν
συντόμως τὰς προγενεστέρας διατάξεις αἰτινες
δὲν ἐτροποποιήθησαν.

Ὁ νέος λοιπὸν οὗτος κανονισμὸς περιλαμβάνει
τρία μέτρα καὶ πλείστα παραρτήματα ἦτοι:

1. Γενικὰς παρατηρήσεις.
2. Ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων ὀχυρωτικῆς ἐκστρα-
τείας.
3. Ἔργα προσβολῆς ἐκτελούμενα ὑπὸ τοῦ πε-
ζικοῦ, ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν σκαπανέων.

Τὰ παραρτήματα σχετίζονται πρὸς τὴν διανο-
μὴν τῶν ἐργαλείων, πρὸς τὰ δοθησόμενα πάλιν
εἰς τὰ διάφορα προκαλύμματα πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν
τῶν ἐπενδύσεων, πρὸς τὴν κατασκευὴν σκεπά-
στων ἐκ σιδηροφύλλου κυματοειδοῦς σχήματος,
πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν ὀρυγμάτων καὶ προκαλυμμά-
των μετὰ προπετασμάτων καὶ ἐπιπροσθημάτων ἐκ
γαίων.

ΚΛΒΔΝΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΑΣ

(Ἐκ τοῦ τελευταίως ἐν Λωζάννῃ ἐκδοθέντος
βιβλίου τοῦ Henri Sensine ὑπὸ τὸν τίτλον «Dans
la lumière de la Grèce» μεταφράζομεν τὸ τε-
λευταῖον κεφάλαιον, εὐελπιστοῦντες ὅτι θέλει
ἀντιδρᾶσθαι τελεοφόρως κατὰ τῆς χρονίας ἀπαισιο-
δοξίας τῶν καλοθελητῶν τοῦ ἔθνους. Εἰς ἕνεος
ἀντιλαμβάνεται τῶν τῆς Πατρίδος μας, κάλλιον
ἡμῶν αὐτῶν!!)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XXIII

Ἡ Ἑλλάς τῆς Σήμερον

Ἡ Ἑλλάς τῆς σήμερον. Πρὸ τοῦ ταξιδίου μου,
κατὰ καὶ μετ' αὐτὸ ἐξεπλάγην ἰδὼν, πόσοι ὀλίγοι,
ἐκ τῶν ἐπισήμων, ἐνδιαφέρονται δι' αὐτήν. Ὑπάρχουσι
παντοῦ διασκορπισμένοι ὀλίγοι φιλέλληνας, ἀλλὰ ἀπο-
τελοῦσιν ἀριθμὸν πολὺ μικρὸν. Μεταξὺ τῶν περιηγη-

τῶν ἀκόμη, τῶν ἐπισκεπτομένων τὸν τόπον, σπανίως
συναντᾷ τις ἀνθρώπους ἀγαπῶντας τὸ ἑλληνικὸν ἔ-
θνος· οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν μένουσιν ἀδιάφοροι ἢ ἐκ-
φράζονται περιφρονητικῶς περὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ λαοῦ.
Τὰ αἰσθήματα αὐτά, εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου
ἄδικα, ἀλλὰ ἐξηγοῦνται εὐκόλως.

Εἰς μερικὰς περιστάσεις, εἶναι δυστύχημα δι' ἕνα
λαὸν νὰ ἔχῃ ἕνα πολὺ μεγάλο παρελθόν. Ὅταν τὸν
κρίνωμεν, φέρομεν αὐτὸ εἰς τὸ ἱστορικὸν κριτήριον καὶ
δὲν ἐξετάζομεν πλέον τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας
εὕρισκται ἐν τῷ παρόντι. Μεταξὺ τῶν ἀνεπτυγμένων
ἀκόμη ἀνθρώπων, συναντῶμεν τὴν τάσιν αὐτὴν πρὸς
τὸ φέγειν ἕνα λαόν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι
δὲν ἁμοιάζει μὲ τοὺς προγόνους του.

Ἡ ἐπίδρασις τῆς φιλολογίας ἔχει μεγάλιν σχέσιν
μὲ τὴν ἄδικον αὐτὴν κρίσιν· ἴσως εἶναι μάλιστα καὶ
ἡ μόνη αἰτία.

Πλέον τῶν δύο αἰώνων, μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν, ἡ
Ἑλλάς ὑπῆρξε τὸ μόνον σχεδὸν ἰδεώδες, τῶν κλασ-
σικῶν συγγραφέων, οὔτινες διεφθίμωσαν τὴν δόξαν τῆς,
ἐξεθείασαν τὸν ἐκπληκτικὸν πολιτισμὸν τῆς, διέδο-
σαν τὰς ἀξιοθαυμάστους ἰδέας τῆς καὶ ἐξύμνησαν τὴν
τέχνην τῆς. Τὸ παρελθὸν αὐτὸ, ὅπερ ἀνεκάλεσαν,
μὰς ἐνεθουσίασε καὶ μὰς κατέστησεν ἀνικάνους νὰ
ἐκτιμῶμεν τὸ παρόν. Ὑπάρχουσι ἀνθρώποι, οὔτι-
νες δὲν δύνανται νὰ συμπιθῶσιν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος,
διότι δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν Ἀθήναις Περικλεῖς καὶ
Φειδίαι.

Παραδόξως, τὸσον ὁ ρωμαντισμὸς, ὅσον καὶ ἡ κλα-
σικὴ σχολή, συνετέλεσαν εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτὴν κα-
τάστασιν, ἣτις ἐδημιουργήθη ἐν Ἑυρώπῃ, καθ' ἣν
στιγμὴν οἱ ἥρωες τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ἠν-
δραγᾶθον. Οὗτοι τοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς πηγὴ ἀνεξάν-
τλητος ποιήσεως καὶ εὐγλωττίας. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ
καὶ οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ἑλ-
λάδος στέφανον δευτέρας δόξης, ἐξ ἴσου σχεδὸν λαμ-
πρῆς, ὅσον καὶ ἡ ἀρχαία. Ἡ Ἑυρώπη, εἶχε φρῖξει,
ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν τουρκικῶν ὁμοτήτων, ἐνεθου-
σιάζθη δὲ μὲ τὰ θύματα τὰ πίπτοντα ἐπὶ τοῦ πεδίου
τοῦ Μωρέως.

Τὸ πᾶν λοιπὸν συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ μὰς δώσῃ
μίαν ὑψηλὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἰδίως
ἡ ἱστορία τῶν Κλεφτῶν, τῶν ἐξαισιῶν αὐτῶν ρωμαν-
τικῶν ἀλητῶν, οὔτινες, μόνον αὐτοί, ἀντεστάθησαν
ἐπὶ αἰῶνας, κατὰ τῶν ἀγρίων κατακτητῶν. Ὁ Ὀ-
λυμπος ἐγένετο ἐκ νέου, ὅρος ἱερὸν διὰ τοὺς ποιητάς,
ἀλλὰ δὲν ἀνεζήτησαν ἐκ νέου ἐκεῖ, τὴν σκιάν τοῦ
Διός. Ἄλλο εἶδος κερανοῦ ἐπιπτεν ἀπὸ τὴν ἠρωϊκὴν
κορυφὴν του, τὸ ἱερὸν καταφύγιον τῶν ἐλευθέρων ἀν-
δρῶν, τῶν ἀποφασισμένων νὰ μὴ ὑποκύψωσι ποτέ.
Εἰς ἕνα λαϊκὸ τραγοῦδι, ἕνας ἐξ αὐτῶν ἔλεγεν:

«Ἄν θέλῃς νὰ γιαντρευσῶν ἢ πληγῆς σου, ἀνέβα
στὸν Ὀλυμπο, στὸ ὠραῖο αὐτὸ βουνό· ἐκεῖ ἀπάνω οἱ

γενναῖοι δὲν ἀρρωσταίνουν ποτέ καὶ οἱ ἀρρωστοὶ ἀκόμα,
εἶναι γενναῖοι.»

Καὶ ἕνας ἄλλος τραγουδοῦσε:

«Ἐνόσω χιονοῦζει ἀπάνω στὰ βουνά, δὲν θὰ ὑποτα-
χθοῦμε εἰς τοὺς Τούρκους. Πᾶμε νὰ ζήσομε εἰς τῆς
φωλιῆς τῶν λύκων. Οἱ σκλάβοι μόνον ζοῦνε στὰς πόλεις
καὶ εἰς τῆς πεδιάδες μαζὺ μὲ τοὺς ἀπίστους. Οἱ γεν-
ναῖοι ἔχουνε γιὰ κατοικίαν τῆς ἐρημίας καὶ τοὺς βρά-
χους τῶν βουνῶν. Παρὰ μὲ τοὺς Τούρκους, καλλίτερα
νὰ ζοῦμε μὲ τὰ ἄγρια θηρία!»

Ἦτο ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ πριγκήπισσα Μαρία Σού-
τσου ἀνεφώνει: «Καλλίτερα νὰ εἶναι τις ὑπηρέτρια
εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, παρὰ πριγκήπισσα εἰς
τὴν ὑπόδουλον!»

Ἡ Ἑυρώπη ἠνόησε τότε τὴν σημασίαν τῶν λό-
γων αὐτῶν, ἐνεθουσίαθη μὲ τοὺς Σουλιώτας καὶ ἔ-
θεσεν εἰς τὸν χορὸν τῶν ἠρώων, τοὺς καλλιτέρους ἐξ
αὐτῶν, τὸν Διάκον, τὸν Κανάρη καὶ τὸν Μάρκο Μπό-
τσαρη.

Ὅταν ἡ Ἑλλάς ἠλευθερώθη, ἐθαύμαζαν αὐτοὺς
ὅσον τὸν Μιλτιάδην καὶ Θεμιστοκλῆ· καὶ ἔθετον πολὺ
ὑψηλὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος· κατὰ συνέπειαν, ἀνέμενον
ἀπὸ αὐτὸ πολὺ μεγάλα ἔργα. Ἐξ ἀνάγκης, ὤφειλε
νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀπογοήτευσις, ἣτις καὶ ἐπῆλθε κατὰ
τὸν τελευταῖον Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον. Ἡ ταχεία
νίκη τῶν Ὀθωμανῶν ἐπένευσεν εἰς τὴν Ἑυρώπῃ τὴν
ιδεάν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον ἐκφυλισθῆ. Οἱ κριταὶ
αὐτῶν δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν διαφο-
ρὰν τοῦ χρόνου καὶ τῶν περιστάσεων· ὑπῆρξαν ἄσπλαγ-
χνοι διὰ τοὺς ἡττημένους· ὁ διπλοῦς, κλασικισμοῦ
καὶ ρωμαντισμοῦ, στέφανος, ἐν ἔφερον ἡ Ἑλλάς συνε-
τέλεσεν ὥστε νὰ κριθῆ μὲ μεγάλην αὐστηρότητα. Τὸ
παρελθὸν ἠδίκησε τὸ παρόν.

II.

Διὰ νὰ κρίνῃ τις ἀμερολήπτως τὴν Ἑλλάδα, πρέ-
πει νὰ σκεφθῆ ὅτι εἰς λαὸς ἡττημένος δὲν εἶναι καὶ
κατὰ συνέπειαν κατώτερος ἑαυτοῦ.

Ὅλα τὰ ἔθνη ἠττήθησαν, κατὰ διαφόρους ἐποχάς
δὲν ὑπάρχουσι ἔθνη ἀήττητα.

Πρέπει νὰ σκεφθῆ τις ἀκόμη, ὅτι εἰς λαὸς, ὁ ὁποῖος
διῆλθε διαφόρους κρίσεις, ἔχει ἀνάγκην πολλοῦ χρόνου
διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ζωτικότητά του. Ἄν καὶ ὁ
ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας πόλεμος εἶναι ἤδη
ὀλίγον ἀρχαῖος, τὰ ἀποτελέσματά του γίνονται αἰ-
σθητὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον. Ἦτο ἕνα μεγάλο μα-
κελλεῖο. Οἱ Τούρκοι, ἐπὶ ἐνεακοσίων χιλιάδων ἀν-
θρώπων, κατεκρεούρησαν τὰς τριακοσίας. Ἐθουσιάζ-
θη δηλαδὴ τὸ τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ, ἵνα σωθῆ τὸ
ὑπόλοιπον. Ἐνα ἔθνος, δὲν δύναται νὰ ὑφίσταται
τοιαύτας ἀφαιμάξεις, κατὰ περιόδους, καὶ νὰ ἐπα-
ναρχίξῃ, λόγῳ ἀξιοπρεπείας μίαν τοιαύτην τρομερὰν
θυσίαν.

Διὰ νὰ εἰμεθα δίκαιοι πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος,
δὲν πρέπει νὰ τὸ ψέγωμεν ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι μιᾶς
ἀνίσου πάλης, ὑπὸ περιστάσεις πολὺ δυσμενεῖς δι' αὐ-
τὸ καὶ ὑπὸ συνθήκας νέας, καθ' ἃς ὁ ἠρωϊσμὸς τῶν
ἀρχαίων χρόνων δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ διὰ με-
γάλα πράγματα· ἄς ἐξετάσωμεν τί ἦτο πρὸ ἐνὸς αἰῶ-
νος καὶ τί εἶναι σήμερον. Ἄς μὴ τὸ παραβάλλωμεν,
ὅπως κάμνουσι πολλοί, μὲ τὰς μεγάλας Δυνάμεις τῆς
Ἑυρώπης· ἄς τὸ παραβάλλωμεν πρὸς ἑαυτὸ· εἶναι τὸ
μόνον μέσον ὅπως τὸ κρίνωμεν δικαίως.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος, διῆλ-
θεν ἐπὶ αἰῶνας ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους τυραννίας.
Ὅταν οἱ δούκες τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ πριγκήπις τοῦ
Μωρέως ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψωσιν εἰς
τοὺς Τούρκους, ὑπέκυψεν εἰς δουλείαν φρικώδη. «Κατ'
»ἔτος λέγει ὁ Elisée Reclus, οἱ χριστιανοὶ ὄφειλον
νὰ παραδώσωσιν εἰς τοὺς Τούρκους, ἐν τέκνον ἐπὶ
»πέντε τοιούτων, ἵνα ἀνατραφῆ ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ
»Ἰσλάμ καὶ ἐκπαιδευθῆ διὰ τὸν πόλεμον, ἐναντίον
»αὐτῶν τῶν συμπατριωτῶν του. Πολλὰ μῆτερες ἐφό-
»νευσεν διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν χειρῶν τοὺς υἱοὺς των,
»ὅπως τοὺς ἀπαλλάξωσι τοῦ φρικώδους αὐτοῦ προ-
»ορισμοῦ καὶ εἶτα ἐφινεύοντο καὶ αἱ ἴδιαι.»

Ἐυτυχῶς ὅτι τὸ τερατῶδες αὐτὸ μέτρον κατέστη
κατ' ἀνάγκην ἀνεφάρμοστον. Ἡ τυραννία ἐχαλαρώθη·
μολαταῦτα ἦτο ἀκόμη ἀγρία.

Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν τῆς, ἡ Ἑλλάς ἐπανῆλθεν εἰς
τελείαν σχεδὸν βαρβαρότητα. Ἐξαιρουμένων ὀλίγων
τινῶν ἐκλεκτῶν ἀτόμων, τὸ πλεῖστον τοῦ πληθυσμοῦ
ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἡμιαγρίους. Ὅταν πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ὁ
Chateaubriand διῆλθεν ἐκ τῆς Σαλαμῖνος, οἱ κά-
τοικοὶ τῆς δὲν ἐγνώριζον πλέον τὸ ἔνδοξον ὄνομα τῆς
νῆσου των οὔτε ὅτι ὑπῆρξε ποτέ ὁ Θεμιστοκλῆς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν αἱ Ἀθηναῖαι ἦσαν μικρὰ
κώμη ἐκ τριακοσίων οἰκιῶν, ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἀρχη-
γοῦ τῶν μαύρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως εὐνούχων,
ἐν ἣ καθ' ὀλοκληρίαν ἔλιπεν ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις.

Καθ' ὅλην τὴν χώραν ἐβασίλευε φρικώδης ἐνδεια·
δὲν ὑπῆρχεν οὔτε γεωργία, οὔτε βιομηχανία.

Ἀναμφιβόλως, τὸ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐκπεσὸν ἔ-
θνος, ἔσχε, μολαταῦτα μίαν στιγμὴν ἐκπληκτικοῦ
ἠρωϊσμοῦ ὅπως ἀπαλλαχθῆ τοῦ καταθλιπτικοῦ τῶν
τυράννων ζυγοῦ. Ἀλλὰ κατόπιν διῆλθε κρίσιν τρομε-
ράν. Ὑπέστη ἕνα μέγαλον ἀγῶνα, ὅπως ὀργανωθῆ
ὡς νεώτερον κράτος. Πρέπει λοιπὸν νὰ λάβωμεν ὑπ'
ὄψιν τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ὅπως τὸ κρίνωμεν κατὰ τὴν
πραγματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν.

Ὅταν ταξιδεύῃ τις ἐν τῇ Ἑλλάδι, αἰσθάνεται
δι' αὐτὴν ἄπειρον θαυμασμόν, ἀναμιμνησκόμενος τί
ἦτο ἡ χώρα αὐτὴ πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν. Ἐξ ὅλων
τῶν χριστιανικῶν τῆς Ἀνατολῆς κρατῶν, ἀναμφιβό-
λως ἡ Ἑλλάς ἔκαμε τὰς μεγαλειτέρας καὶ ταχυ-
τέρας προόδους καὶ κάμει σήμερον τὴν ἐντύπωσιν χώ-

ρας καθ' ὅλα πεπολιτισμένης. Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἀνερχόμενος εἰς 2,631,952 ἀτόμων, αὐξάνει μετὰ ταχύτητος· κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα πῦξησε κατὰ 198,148 ψυχάς, ἂν καὶ ἀκετὸς ἀριθμὸς Ἑλλήνων μετηνάστευσεν. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἕλληνες γνωρίζουσι νὰ ἐπωφελῶνται τῶν σχετικῶν τοῦ τόπου των πόρων.

Αἱ καθ' ὅλου ὕλικαί πρόοδοι γίνονται καταφανεῖς· αἱ πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ τοιαῦται, δὲν ὑστεροῦσιν. Ἐὰν ὁ Πειραιεὺς εἶναι προορισμένος νὰ καταστῇ ὁ πρῶτος ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Ἀνατολῇ λιμὴν, αἱ Ἀθηναί, θὰ καταστῶσιν ἀναμφιβόλως ἐν ἐκ τῶν ἐπισημων πνευματικῶν κέντρων. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀναγνωσθε τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων ἵνα ἐνοήσητε τί ἀξίζουσι οἱ Ἕλληνες λογάδες. Ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις διαδίδεται καταπληκτικῶς. Ἡ Ἑλλάς, εἶναι ἴσως ἡ μόνη χώρα εἰς τὴν δύναται τις νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς λόγους τοῦ Edmond Abut: «Συναντᾷ τις παντὸς εἶδους σπουδαστάς, ἐκτὸς τοῦ σπουδαστοῦ τοῦ μὴ σπουδάζοντος».

Ἐννοεῖται οἰκθρον ὅτι τὰ πάντα δὲν βαδίζουσι κατ' εὐχὴν ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι. Ὅπως καθε Κράτος, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἀνασκευασθῇ ἐκ νέου, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς διετήρησε πολλὰ κακὰ ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ παρελθόντος· ἐξ ἄλλου ἀπέκτησε καὶ τινα ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τῶν χαρακτηρισζόντων τὰ τῆς Δύσεως ἔθνη. Ἀλλὰ πόσον ἀσημαντά εἶνε τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ ἔναντι τῶν τόσων τῆς προτερημάτων τῶν καθιστώντων αὐτὴν τόσον συμπαθῆ! Ἀς μὴ ἐκμηδενίζωμεν λοιπόν, τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ λαοῦ τοῦ τόσον εὐφυοῦς καὶ ἐνεργητικοῦ, μὲ παραβολὰς ἀβασίμου· ἄς μὴ τοῦ παρουσιάζωμεν διαρκῶς τὸ παρελθόν του, ἵνα τὸν φέγωμεν διὰ τὸ παρὸν του. Τοῦτο εἶναι καθ' ὅλοκληρον ἄδικον.

Ἡ Ἑλλάς, δὲν εἶνε λαὸς ἐν παρακμῇ, ὅπως νομίζουσι πολλοὶ συγγραφεῖς ἐπιπόλαιοι· ἀπὸ τῆς ἀξιοθαυμάστου ἀναγεννήσεώς του, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος προοδεύει καθημερινῶς καὶ δὲν ἔχει εἴπη ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν εἰς τὴν ἱστορίαν.

ΕΥΑΝΔΡΟΣ ΖΗΤ...

ΠΕΡΙ ΧΑΛΚΟΥ*

Ὁ Χαλκὸς καὶ τὰ κράματα αὐτοῦ.—Ὄρυκτά καὶ μεταλλεύματα αὐτοῦ.—Κοιτογνώστια τοῦ Χαλκοῦ καὶ ἔμπολιόμοδος τῆς τιμῆς τῶν μεταλλευμάτων αὐτοῦ ἐν τῷ ἔμπορίῳ.—Παγκοσμία παραγωγή χαλκοῦ καὶ τῶν μεταλλευμάτων αὐτοῦ.—Χαλκουργία.

Υ Π Ο

ΚΩΝΣΤ. Μ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ διευθυν. τοῦ Πολυτεχνείου

Γίνεται δὲ ἡ σύντηξις αὕτη ἐντὸς φρεατωδῶν καμίνων, καθ' ὃν τρόπον συντήκονται καὶ τὰ πεφρυγμένα μεταλλεύματα πρὸς παραγωγήν χαλκολίθου (βλ. ἀνωτέρω β'). Ὁ οὕτω δὲ ἐκ τῆς καμίνου παραγόμενος χαλκὸς δὲν εἶνε χημικῶς καθαρὸς, ἀλλ' ἐμπεριέχει καὶ ἄλλα μέταλλα καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται ἀνεξέργαστος. Ἐμπεριέχει δὲ 86 % εἰς 94 % καθαρὸν χαλκόν, τὸ δ' ἐπίλοιπον εἶνε σιδηρὸς, ψευδάργυρος, ἄργυρος (0.03 εἰς 0.11 %), μόλυβδος, νικέλιον, κοβάλτιον καὶ θεῖον (0.75—1.0 %). Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ὑποστῇ τελείαν ἀποκάθαρσιν.

Αἱ παραγόμεναι σκωρίαὶ εἶνε ἐνώσεις τοῦ ὀξυπυριτίου μετὰ διαφόρων ὀξειδίων, ἐν οἷς συνήθως καὶ χαλκός. Αἱ τοῦ Rδρος τῆς Νορβηγίας ἐμπεριέχουσι 31, 44 % ὀξυπυριτίον, 55.21 % ὀξειδύλλιν σιδήρου, 7, 86 % ἄργιλον καὶ 1,46 % μαγνησίαν.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσθήσωμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ παραγωγῆς ἀνεξέργαστου χαλκοῦ ἀπ' εὐθείας ἐξ ἀφύκτου χαλκολίθου, ἧτις ἁμοιάζει πρὸς τὴν μέθοδον τοῦ Bessemer, δι' ἧς παρασκευάζεται ὁ χάλυψ ἐκ χυτοῦ σιδήρου.

Τὸ πρὸς τοῦτο χρησιμεῖον ἐκ σιδήρου ἀποιεθεῖς σκεῦος (Converter) ἔχει τὸν πυθμὴν διάτρητον, δι' οὗ ἐκ καταθλιπτικῆς ἀεραντλίας διοχετεύεται πρὸς ἰσχυρὸν ἀέρος εἰς τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἐν τετηκνυῖα καταστάσει ὁ ἀφρυκτος χαλκολίθος. Εἶνε δὲ τὸ σκεῦος τοῦτο ἐσωτερικῶς ὑπενδυμένον διὰ στρώματος ἐκ χαλαζιακῆς ἄμμου καὶ ἄργιλου, ὅπερ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς σχηματισμὸν σκωρίας.

Ἡ κατὰ τὴν μέθοδον δὲ ταύτην λαμβάνουσα χώραν πυροχημικῆ ἀντίδρασις εἶνε ἡ ἐξῆς: Ὑπὸ τοῦ διὰ τοῦ τήγματος διερχομένου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἔνθεις χαλκός καὶ σιδηρὸς μετατρέπονται εἰς ὀξειδια, τὸ δὲ θεῖον καιόμενον εἰς διοξείδιον τοῦ θεῖου ἀπέχεται τοῦ ἀγγείου. Ἐπειδὴ δὲ εἰσέτι ἐναπομένει ἐν τῷ τήγματι ἀμετάβλητος ἐνθεις χαλκός, τὸ σχηματισθὲν ἤδη ὀξείδιον τοῦ χαλκοῦ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ

(*) Συνέχεια ἐκ σελ. 398.

οὕτω ἐκ τε τοῦ ὀξειδίου καὶ ἐκ τοῦ ἐνθείου χαλκοῦ παράγεται μεταλλικὸς χαλκός, τὸ δὲ σχηματισθὲν ὀξείδιον τοῦ σιδήρου ἐνοῦται μετὰ τοῦ ὀξυπυριτίου τοῦ ὑπενδύματος τοῦ σκεύους καὶ σχηματίζει σκωρίαν ἧτις ἐπιπέλει.

Ἡ μέθοδος αὕτη ἔχει πολλὰ τὰ καλὰ, διότι ταχέως παράγει χαλκὸν καλόν, ἀπαιτεῖ ὅμως εὐθνήν κινήτηριον δύναμιν, πρὸ πάντων ὅταν ὑπάρχῃ ὕδωρ. Ἐχει δὲ τοῦτο τὸ μέγα ἐλάττωμα, ὅτι τὸ σχηματιζόμενον διοξείδιον τοῦ θεῖου, ὅπερ πνιγνόν, εἶνε λίαν βλαπτικὸν εἰς τὴν ὑγιείαν τῶν ἐργατῶν.

ε'.) Ἐκκαμίνουσις ὀξειδίων καὶ ἁλάτων χαλκοῦ.

Ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν ὀρυκτῶν καὶ μεταλλευμάτων τοῦ χαλκοῦ εἶδομεν, ὅτι τινὰ τούτων εἶνε ἐνώσεις χαλκοῦ μετ' ὀξυγόνου (κυπρίτης) ἢ μετὰ ὀξέων καὶ ἀποτελοῦσιν ἄλατα τοῦ χαλκοῦ (μαλαχίτης, ἀζουρίτης, χρυσόκολλα), ἅτινα ὡς μὴ ἐμπεριέχοντα θεῖον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ὀξειδιωτικὴν φρῦξιν. Αὕτη, ὡς γινώσκωμεν, σκοπὸν ἔχει ἐξ ἐνθείου μετάλλων νὰ ἐκδιώξῃ τὸ θεῖον ὡς διοξείδιον αὐτοῦ, τὰ δὲ εὐκόλως λαμβάνοντα τὴν μεταλλικὴν κατάστασιν μέταλλα, ἐπομένως καὶ τὸν χαλκόν, νὰ μετατρέψῃ εἰς ὀξειδια, ἅτινα ἀκλόυθως ἐν τῇ φρεατώδει καμίνῳ λαμβάνουσι τὴν μεταλλικὴν κατάστασιν.

Ἄν τοιαῦτα μεταλλεύματα ὀξειδιωμένου χαλκοῦ ἐμπεριέχουσι μικρὰν τοῦ μετάλλου ποσότητα, τότε συντήκονται ταῦτα μετὰ ἐνθίων μεταλλευμάτων πρὸς παραγωγήν χαλκολίθου, ἂν δὲ ἐμπεριέχουσι μείζονα χαλκοῦ ποσότητα, τότε ὁ χαλκός ἀποχωρίζεται διὰ καταλλήλου ὑδροχημικῆς μεθόδου, περὶ τῆς ὁποίας λεχθήσονται τὰ δεόντα ἐν οἰκίῳ τόπῳ.

Ἄν δὲ τὰ μεταλλεύματα τοῦ χαλκοῦ εἶνε μίγματα ἐνθίων καὶ ὀξειδίων, τότε ταῦτα ἐπίσης ἁμοῦ συντήκονται κατὰ τὴν περιγραφείσαν ἤδη πυροχημικὴν μέθοδον πρὸς παραγωγήν χαλκολίθου.

Ἄν τέλος τὰ μεταλλεύματα τοῦ χαλκοῦ συνίστανται ἐξ αὐτοφουῶν χαλκοῦ (Lace Superior) ἀναμιγμένου μετὰ πετρωδῶν οὐσιῶν, τότε συντήκονται ταῦτα ἐντὸς προσφλογοβόλων καμίνων, καὶ οὕτω παράγεται ἀνεξέργαστος χαλκός καὶ σκωρίαὶ πλούσαι εἰς χαλκόν, αἵτινες ἀκλόυθως συντήκονται μόναι των ἐντὸς φρεατωδῶν καμίνων, ὅπως ἐξαχθῇ ὁ ἐνυπάρχων χαλκός ὡς ἀνεξέργαστος.

Ὡς δὲ ἀλλαχού ἀνέφερον ἐντὸς τοῦ ὀφείτου τῆς Ὀθρυς, τοῦ Χλωμοῦ καὶ ὀρίων τινῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ τινῶν ἀρχαίων σκωριῶν τοῦ Ἀρχανίου καὶ τοῦ Στύρφακα ὑπάρχει ὡς συμπίπτιμα μαλαχίτης, οὕτως ὥστε τὸ πέτρωμα ἐμπεριέχει 4—5 % χαλκόν. Ὁ χαλκός οὗτος, φρονῶ, ὅτι δύναται ἐπὶ τόπου νὰ ἐξαχθῇ διὰ θεϊκοῦ ὀξέος ὡς χαλκάνθη, ἧτις ἀποχρυσταλλου-

μένη τὸ θέρος ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, ὅπως τὸ μαγειρικὸν ἄλας ἐκτὸς τῶν ἀλοπηγίων, δύναται ἔπειτα μὲ πολὺ ὀλιγωτέρας δαπάνας νὰ μεταφερθῇ καὶ διὰ ζώων μέχρι τῆς θαλάσσης διὰ περαιτέρω ἐπεξεργασίαν ἢ μεταφορὰν εἰς Εὐρώπην.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ Ἑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ, ΤΟΥ Ε. ΧΑΪΝΕ

1.

Ἐμμορφὴ μου ψαροπούλα
ρίξ' τὴν βάρκα στὴν στεριά,
σὲ μὲν ἔλα, κάτσε χάμω
νὰ μιλήσωμε γλυκά.

2.

Τὸ κεφάλι σου ἀκούμπισα στὴν καρδιά μου
καὶ μὴ φοβᾶσαι πιά τόσο πολὺ.
Ἄφοῦ χωρὶς φροντίδα κάθε μέρα
στὴν θάλασσα γυρίζεις τὴν κακὴ.

3.

Κι' ἡ καρδιά μου μὲ θάλασσα μοιάζει
ἔχει φουρτοῦνες καὶ κύματα τρελλὰ
καὶ μερικὰ μαργαριτάρια ὠρατὰ
κρυμμένα μέσα τῆς ἔχει βαθειά.

1.

Κακοκαιρία σήμερα εἶνε
χιονίζει, βρέχει, φυσᾷ.
καθισμένος στὸ παράθυρο βλέπω
ἔξω στὰ σκοτεινά.

2.

Ἐνα μικροῦλι φῶς διακρίνω
ὅπου ἀργὰ προχωρεῖ·
μιὰ μητέρα μ' ἕνα φανάρι
στὸ δρόμο γλυστρά δῶ καὶ κεῖ.

3.

Νομίζω πῶς ἀλεύρι κι' αὐγά
καὶ βούτυρο ν' ἀγοράσῃ παγαίνει
γιατί θέλει νὰ πλάσῃ γλυκά
στὴν κόρη τῆς τὴν πρωτογεννημένη.

4.

Στὴν πολυθρόνα κουνιέται ἐκείνη
καὶ κυττάζει τὸ φῶς νυστασμένη

τά χρυσά τὰ μαλλάκια της εἶνε
στο γλυκὸ πρόσωπό της πεσμένα.

1.

Γυρίζω καὶ κλαίω στο δάσος
κι' ἡ κίχλα σὲ μιὰ κορφή
πηδᾷ καὶ ψάλλει μὲ πάθος
«γιατί πονεῖς τόσο πολὺ ;»

2.

Τὰ χελιδόνια πούχεις ἀδερφές
μποροῦν νὰ σοῦ τὰ ποῦν πουλί μ' αὐτὰ
γιατ' ἔχουν τῆς μικρὲς τους τῆς φωλιῆς
στά παραθύρια τῆς ἀγάπης μου κοντά.

1.

Γυναϊκά μου σὺν γίνης μιὰ φορά
τότε θὰ σὲ ζηλεύουνε πολλὲς
μέσα στά γλέντια θὰ ζῆς λαμπρὰ
ὄλο μὲ γέλοια καὶ μὲ χαρές.

2.

κι' ἂν μὲ μαλώνης καὶ ἂν μὲ βρίζης
θὲ νὰ τὸ δέχωμ' ὁ καυμένος
μὰ σὺν τοὺς στίχους μου καλοὺς δὲν βρίσκεις
θὰ σὲ χωρίσω, ὠρισμένως.

ΜΙΤΣΑ ΠΕΡΡΩΤΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Α'. ΚΛΟΠΗ ΔΙ' ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΟΣ

Τὴν 28 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡ χήρα Ε. Τ. κατοικοῦσα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη ἀριθ. 30 (μεσαῖον πάτωμα), ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὅτι πρὸ δύο μηνῶν, προκειμένου ν' ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἀθηνῶν, εἶχεν ἀφήσει τὰς κλεῖδας τῆς κατοικίας της εἰς τὸν οἰκοδεσπότην αὐτῆς Ε. Γ. κατοικοῦντα εἰς τὸ κάτω πάτωμα τῆς αὐτῆς οἰκίας, πλὴν τῶν κλειδῶν δύο δωματίων, ἅτινα ἐκλείδωσε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της, καὶ ὡν τὰς κλεῖδας παρέλαθε μεθ' ἑαυτῆς.

Τὴν πρωΐαν τῆς 27ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐπιστρέψασα ἐκ τοῦ ταξιδίου της παρετήρησα, ὅτι τὰ δύο δωμάτια, ἅπερ ἀφῆκε κλειδωμένα, εἶχον ἀνοιχθῆ δι' ἀντικλεῖδος καὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον κλαπῆ διάφορα ἀντικείμενα ἀξίας περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν.

Ἄμα μοὶ ἀνηγγέλθη ἡ κλοπὴ αὕτη μετέβην πά-

ραυτα αὐτοπροσώπως ἐπὶ τόπου καὶ περιελθὼν ἅπαντα τὰ διαμερίσματα τοῦ δευτέρου πατώματος παρετήρησα τὰ ἐξῆς.

Τὰ δύο δωμάτια, ἅπερ ἀφῆκεν ἡ παθοῦσα κλειδωμένα, εἶχον ἀνοιχθῆ δι' ἀντικλεῖδος, καὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς δωματίου κειμένου ἄνωθι ἀκριβῶς τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι οἰκοῦντος οἰκοδεσπότη Ε. Γ., εἶχον κλαπῆ δι' ἀντικλεῖδος τοῦ ἐνὸς κιβωτίου, καὶ διὰ ῥίψεως τοῦ καλύμματος τοῦ ἑτέρου τοιούτου, πέντε τάπητες παλαιοὶ Περσικοί.

Ἐκ τοῦ ἑτέρου δωματίου τοῦ εὐρισκόμενου πλησίον τοῦ κοιτῶνος τῆς παθοῦσης, εἶχον κλαπῆ δι' ἀντικλεῖδος τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκόμενων δύο κιβωτίων, ἐν παραπέτασμα ἐκ βελούδου χρυσοῦφαντον, καὶ τέσσαρα πινακία τῆς Κύπρου χρωματιστά.

Ἐπίσης ἐξ ἐνὸς κιβωτίου τῆς ὑπηρετρίας, εὐρισκόμενου ἐντὸς ἑτέρου, εἰς τὸ βάθος, δωματίου καὶ ἀνοιχθέντος δι' ἀντικλεῖδος, εἶχον κλαπῆ τρία δακτυλίδια χρυσά, καὶ μία καρφίς χρυσῆ σχήματος κλάδου μὲ πολλοὺς μικροὺς ἀδάμαντας.

Κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐν τοῖς δωματίοις ἐρεύνης, ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ κλοπὴ, παρετήρησα, ὅτι εἰς τὸ πρῶτον δωματίον, τὸ εὐρισκόμενον ἄνωθι τοῦ κοιτῶνος τοῦ οἰκοδεσπότη, ὑπῆρχεν εἰς δύο τεμάχια ἐν σφυρίον τὸ ὅποιον ὁ κλέπτης εἶχε χρησιμοποιήσει εἰς τὴν διάρρηξιν τοῦ καλύμματος τοῦ κιβωτίου. Πλὴν δὲ τοῦτου ὑπὸ τῆς παθοῦσης μοὶ παρεδόθη καὶ ἐν ρινόμακτρον μὲ χρωματιστὸν περιθώριον, ἐνῶ ὁ δράστης τῆς κλοπῆς εἶχε θέσει μερικὰ κοινὰ κοχλιάρια, ἅτινα ἠδιαφόρησε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του νὰ παραλάβῃ λόγῳ τῆς εὐτελοῦς ἀξίας αὐτῶν.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ρινομάκτρον καὶ ἡ ἐν τῷ δωματίῳ, ἐνθα διεπράχθη ἡ κλοπὴ, εὑρεσις τοῦ σφυρίου, μοὶ ἐγέννησαν τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ δράστης τῆς πράξεως θὰ ἦτο ἀναμφισβότως ἐν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι οἰκούσης οἰκογενείας τοῦ οἰκοδεσπότη.

Τὴν ὑπόνοιάν μου ταύτην ἐστῆριξα ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ρινομάκτρον, καθόσον τοιοῦτον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψῃ συστηματικὸς λωποδύτης, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν τρίτος τις ξένος τῆς οἰκογενείας Γ. νὰ διαπράξῃ τὴν κλοπὴν, ἀφοῦ ἡ οἰκοδέσποινα ἀνῆρχετο καθ' ἑκάστην εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα καὶ παρῆμεν ἐν τῷ ἐξώστῳ αὐτοῦ, ὡς ἐκ τοῦ καύσωνος, μέχρι τῆς 10ης μ. μ. ὥρας, πλὴν δὲ τούτου τὰ δωμάτια, ἐν οἷς ἔλαβε χώραν ἡ κλοπὴ, κεῖνται ἄνωθεν ἀκριβῶς τοῦ κοιτῶνος τῶν συζύγων Γ. καὶ οἱ παραχθέντες κατὰ τὴν κλοπὴν καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς θραύσεως τοῦ σφυρίου κρότο, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ ἐγίνοντο αἰσθητοὶ εἰς αὐτοὺς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐν

τῷ πρώτῳ πατώματι ἐρευνᾶν πρὸς ἀνακάλυψιν ὁμοίου ρινομάκτρον τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ δευτέρου πατώματος ἀνευρεθέντος, καὶ πρὸς τοῦτο ἠρεύνησα ἐπιμελῶς ἅπαντα τὰ ἐρμάρια καὶ κιβώτια τῆς οἰκογενείας Γ. ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψω.

Ἀπελπισθεὶς ἐκ τῆς ἐρεύνης ταύτης ἐσκόπου νὰ ἀπέλθω ἐκεῖθεν, ἀλλὰ διερχόμενος ἐκ τινος σκοτεινοῦ διαδρόμου, παρετήρησα ἐκεῖ, μεταξύ ἄλλων πραγμάτων, καὶ ἐν κιβώτιον κεκλεισμένον. Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου τί περιεῖχε τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, μοὶ ἀπάντησεν ἡ ἀκολουθοῦσά με οἰκοδέσποινα, ὅτι ἐν αὐτῷ εἶχον τοποθετήσει τὰ πρὸς πλύσιν ἱμάτια. Κατὰ σύστασίν μου ἠνοιχθῆ τὸ κιβώτιον, καὶ κατόπιν ἐπιμελοῦς ἐρεύνης τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων, ἀνεκάλυψα ἕτερον ρινόμακτρον ὅμοιον πρὸς τὸ παραδοθὲν ἡμῖν ὑπὸ τῆς παθοῦσης. Τοῦτο ἐπέδειξα πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν, ἣτις μὲ ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογενεῖάν της, καὶ πιθανῶς τὰ τέκνα της ἅτινα ἀνῆρχοντο τακτικῶς εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα νὰ τὸ ἐλησμήνησαν ἐκεῖ καὶ τὸ εὔρεν εἶτα ὁ κλέπτης, ὅστις τὸ ἐχρησιμοποίησεν κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κοχλιάρων.

Βεβαιωθεὶς οὕτως ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης, ὅτι τὸ ρινόμακτρον ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογενεῖάν της, ἔχων δὲ πληροφορίας ὅτι ὁ μεγαλειότερος υἱὸς της Ν. ἦτο πολὺ ζωηρὸς καὶ τακτικῶς εὐρίσκετο εἰς διενέξεις μετὰ τοῦ πατρὸς του, διέταξα τὴν σύλληψιν αὐτοῦ καὶ τὴν εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ Ε' Ἀστυνομικοῦ τμήματος μεταγωγὴν του.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἀνωτέρω ἡμέρας προσῆλθεν εἰς τὸ τμήμα, κατόπιν προσκλήσεώς μου, ὁ πατὴρ τοῦ κρατουμένου ὅστις μὲ παρεκάλεσε νὰ ἀφήσω ἐλεύθερον τὸν υἱόν του, βεβαιώσας με, ὅτι οὗτος δὲν εἶναι ἔνοχος τῆς πράξεως, ἀλλ' ἄλλος τις συστηματικὸς λωποδύτης ὅστις πιθανῶς νὰ εἰσῆλθε νύκτωρ εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα δι' ἀντικλεῖδος τῆς ἐξωθύρας καὶ διέπραξε τὴν κλοπὴν.

Ἄντι ἄλλης ἀπαντήσεως ἀνεκοίνωσα ἐμπιστευτικῶς τῷ πατρὶ τοῦ κρατουμένου, ὅτι ὁ υἱὸς του εἶνε ἀναμφισβότως ὁ δράστης τῆς πράξεως στηρίζας τὴν πεποίθησίν μου ταύτην, εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐκτεθείσας σκέψεις μου.

Αἱ ὑπόνοιά μου περὶ τῆς ἐνοχίας τοῦ συλληφθέντος ἐταλάντευσαν τὴν περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ πεποίθησιν τοῦ πατρὸς Γ, εἰς ὃν ἐπιπροσθέτως ἀνεκοίνωσα τὴν σοβαρὰν θέσιν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, τὴν ὑπόληψιν τῆς ὁποίας σπουδαίως ἤθελε θίξει ἡ καταδίκη τοῦ υἱοῦ του, καὶ συγχρόνως τῷ συνέστησα ὅπως μεταβῆ εἰς τὸ κρατητήριον καὶ πείσῃ τὸν υἱόν του νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πράξιν του καὶ ἐπιστρέψῃ τὰ κλαπέντα πράγματα, ἵνα οὕτω διευκολύνῃ τὴν θέσιν του καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς τῆς αὐτοῦ κατηγορίας.

Ὁ πατὴρ ἐδέχθη τὴν σύστασίν μου ταύτην καὶ μετέβη εἰς τὸ δωματίον τοῦ γραφέως τοῦ τμήματος

ὅπου μετέφερον τὸν υἱόν του. Ἐκεῖ διημιέθη μεταξύ αὐτῶν ὁ ἐξῆς διάλογος, ὃν ἤκουσεν, ὁ κατὰ σύμπτωσιν ἐξωθὴ τῆς θύρας τοῦ δωματίου εὐρισκόμενος γραφεὺς τοῦ τμήματος.

— Εἶπέ εἰς ἐμὲ παιδί μου ἂν σὺ ἔκαμες τὴν κλοπὴν καὶ ποῦ ἔχεις τὰ πράγματα ὅπως τὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν κυρίαν Τ. καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ καταδιωχθῆς διότι ἐγὼ θὰ πείσω τὸν Ἀστυνόμον νὰ μὴ σὲ καταγγείλῃ.

— Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τὴν κλοπὴν αὐτὴν ἀλλ' ἄλλος τις ἄγνωστος εἰς ἐμὲ τὸν ὅποιον μίαν ἡμέραν εἶδον νὰ ἐξέρχεται τῆς θύρας τῆς οἰκίας, μὲ πράγματα εἰς τὰς χεῖρας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν πλησιάσω φοβηθεὶς μὴ τυχ' ἐν κακοποιηθῶ παρ' αὐτοῦ.

— Τότε διατὶ δὲν ἀνεκοίνωσες εἰς ἐμὲ τὴν κλοπὴν αὐτὴν ὅπως φροντίσω διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κλέπτου ;

— Διότι ἐφοβούμην μὴ τυχὸν νομίσητε ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ δράστης τῆς κλοπῆς καὶ δὲν ἤθελον νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ὁ πατὴρ τοῦ κρατουμένου ὅστις λίαν τεταραγμένος καὶ μὲ ἠλλοιωμένην τὴν φυσιογνωμίαν μ' ἐπλησίασε καὶ δακρύων ἐκ τῆς συγκινήσεως μοὶ εἶπεν

— Κύριε Ἀστυνόμε ὁ υἱός μου μοὶ εἶπεν ὅτι εἰς ἄγνωστος διέπραξε τὴν κλοπὴν, καὶ μερικὰ ἄλλα συγκεχυμένα τὰ ἑποία δὲν ἠννόησα, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν ἐρωτήσητε καὶ σεις, διότι πιθανόν εἰς ἡμᾶς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε τῷ ἀπάντησα ἀφοῦ τώρα ὠμολόγησε ἄτι τι περὶ τῆς κλοπῆς εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἔχων συναίσθησιν τῆς θέσεώς του, θὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἐμὲ τὰ πάντα.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια λέγω, ἀποτενιόμενος πρὸς τὸν κρατουμένον, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης ταραχῆς, ὅτι θὰ μοὶ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, καὶ θὰ μοὶ παραδώσῃ τὰ πράγματα τὰ ὅποια, εἶνε βεβαιωμένον πλέον, ὅτι ἀπὸ νεανικὴν ἀπερισκεψίαν θὰ ἀφῆρες ;

— Δὲν τὰ ἔκλεψα ἐγὼ κύριε Ἀστυνόμε μοὶ ἀπάντησεν, ἀλλὰ, καθὼς σὲ εἶπε καὶ ὁ πατὴρ μου, εἰς ἄλλος ἄγνωστος ἦθε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἔκλεψε τὰ πράγματα.

— Ἄ ! ἐνοῶ τώρα τῷ εἶπον. Δὲν θέλεις νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν φοβούμενος μήπως καταδιωχθῆς διὰ τὴν πράξιν σου. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ὅτι ἅμα μοὶ παραδώσῃς τὰ πράγματα θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερον.

Ἡ ὑπόσχεσίς μου αὕτη φαίνεται ὅτι ἐταλάντευσε τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ πλησίασας με μοὶ ἀνεκοίνωσε χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὰ ἐξῆς :

— Ἐγὼ μόνος μου ἔκαμα τὴν κλοπὴν ἀλλ' ἐφοβούμην τὴν Ἀστυνομίαν καὶ δι' αὐτὸ δὲν ὠμολόγησα

τὴν πράξιν μου· τώρα σὰς παρακαλῶ νὰ ἔλθητε εἰς μαζὺ μου ὅπως μεταβῶμεν εἰς δύο ἐνεχυροδανειστήρια καὶ παραλάβωμεν τὰ πράγματα ἅτινα ἐπώλησα ἐκεῖ.

Πράγματι παραλαβὼν μετ' ὀλίγον τὸν δρᾶστην τῆς κλοπῆς μετέβην εἰς δύο ἐνεχυροδανειστήρια ἔνθα κατίσχον τὰ κλαπέντα πράγματα ἅτινα παρῆδωκα εἶτα πρὸς τὴν παθοῦσαν γῆραν Κ. Τ. τὸν δὲ κρατούμενον μετὰ τῆς ἐνεργηθείσης προανακρίσεως ἀπέστειλα πρὸς τὸν ἐνταῦθα κ. Εἰσαγγελίαν τῶν Πλημμελειωδικῶν.

1.

ΤΟ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ* ΕΞΑΓΩΓΚΟΝ ΕΜΠΟΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ εἰσαγωγή συσκευασμένων ὀπωρῶν.

Ἡ ἐξ Ἑλλάδος εἰσαγωγή συσκευασμένων ὀπωρῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέτισαν δασμούς, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κίτρων, ἀνῆλθεν ὡς ἑξῆς: Τῷ 1903 ἀξίας δολ. 79,473, τῷ 1904 δολ. 147,416, τῷ 1905 δολ. 43,866, τῷ 1906 δολ. 116,470, τῷ δὲ 1907 κατῆλθον εἰς τὸ ἐλάχιστον ποσὸν δολ. 1,739. Τὰ ἔτη εἰς τοὺς ἄνω στατιστικούς ἀριθμούς εἶναι τὰ ἔτη τῆς διαχειρίσεως τῆς Συμπολιτείας, ἅτινα ἄρχονται ἀπὸ τῆς 30ῆς Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους καὶ λήγουσι τὴν 30ὴν Ἰουνίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους. Ἡ εἰσαγωγή ἄλλων ὀπωρῶν ἐξ Ἑλλάδος, μὴ ὑπαγομένων εἰς δασμούς ἀνῆλθεν ὡς ἑξῆς: τῷ 1903 δολ. 85,118, τῷ 1904 δολ. 71,235, τῷ 1905 δολ. 163,263, τῷ 1906 δολ. 162,936 καὶ τῷ 1907 δολ. 115,855.

Ἡ εἰσαγωγή ἀμυγδάλων ἐξ Ἑλλάδος

Ἡ εἰσαγωγή ἀμυγδάλων ἐξ Ἑλλάδος ἀνῆλθε τῷ 1904 εἰς 45,334 λίτρας ἀξίας δολ. 6,714, ἔκτοτε ὅμως ἔπαυσαν ἠλοτελῶς σχεδόν, τοῦτο δὲ διότι δὲν ἐπεδιώχθη καταλλήλως ἡ εἰσαγωγή αὐτῶν. Ἡ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις κατανάλωσις τῶν ἀμυγδάλων, παρ' ὅλον τὸν ἀνταγωνισμὸν τοῦ ἐκ Καλλιφρονίας

* Συνέχεια ἐκ Σελ. 365

πριόντος, τοῦ ἵποίου ἡ παραγωγή κατ' ἔτος αὐξάνει, ἀνῆλθεν ἀπὸ δολ. 1,377,717 τῷ 1903 εἰς δολ. 2,331,816 τῷ 1907.

Ἡ εἰσαγωγή σύκων

Ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἰδίᾳ ἐκ Καλαμῶν, εἰσῆχθησαν τῷ 1903 σύκα βάρους 1,940,793 λιτρῶν, ἀξίας δολ. 87,407, τῷ 1904 ἡ εἰσαγωγή κατῆλθεν εἰς 479,202 λίτρας, ἀξίας δολ. 25,396, τῷ 1905 εἰς 567,168 λίτρας, ἀξίας δολ. 19,656, τῷ 1906 εἰς 888,099 λίτρας, ἀξίας δολ. 30,497 καὶ τῷ 1907 ἀνῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἀξιοσημείωτον ποσὸν τῶν 1,518,015 λιτρῶν, ἀξίας δολ. 77,082. Ἡ ὀλικὴ εἰσαγωγή σύκων εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἀνῆλθεν εἰς δολ. 775,917 τῷ 1903 καὶ εἰς εἰς δολ. 1,136,924 τῷ 1907, ἐκ τῶν ἵποίων δολ. 992,606 ἀντιπροσωπεύουσι τὰν ἀξίαν τῶν ἐκ τῆς Μικρασίας καὶ κυρίως ἐκ Σμύρνης εἰσαχθέντων σύκων. Τὰ Ἑλληνικὰ σύκα ἐὰν συσκευασθῶσι καλλίτερον θὰ ἠδύνατο νὰ εὗρωσι μεγαλειτέραν κατανάλωσιν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις.

Ἡ εἰσαγωγή τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος

Ἡ εἰσαγωγή τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος, ὑπὲρ τῆς ἀτελείας τῆς ὁποίας εἰς παρελθόντα ἔτη ἡ «Ἀτλαντίς» ἐπὶ τοσοῦτον ἐμόχθησε καὶ θὰ κατώρθου νὰ εἰσῆγετο ἐλευθέρᾳ, ἐὰν ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν αἱ συστάσεις καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτῆς, τὰς ὁποίας λίαν ἐνεργητικῶς ἐβοήθησεν ὁ πρῶτον πρέσβυς ἐν Λονδίνῳ κ. Γενναδίος, καὶ ὅστις κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του, ὡς ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος ἐπέτυχεν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν ἀτέλειαν αὐτῆς, θὰ παρουσίαζε σήμερον καταπληκτικὴν κατανάλωσιν, ἴσην σχεδὸν σχεδὸν πρὸς τὴν τῆς Ἀγγλίας. Δυστυχῶς ἕνεκα τοῦ δασμοῦ καὶ τῆς ἐλλείψεως συστηματικῆς ἐργασίας, ἡ κατανάλωσις αὐτῆς ἔμεινε στάσιμος σχεδόν. Οὕτω τῷ 1903 εἰσῆχθησαν 33,182,271 λίτραι ἀξίας δολ. 726,777 τῷ 1904 38,132,627 λίτραι ἀξίας δολ. 990,953 τῷ 1905 31,512,758 λίτραι ἀξίας δολ. 757,679, τῷ 1906 36,541,597 λίτραι ἀξίας δολ. 1,103,990 καὶ τῷ 1907 35,873,027 λίτραι, ἀξίας δολ. 1,623,187. Ἡδὴ κατόπιν τῶν ἀόκνων, δραστηρίων καὶ ἀποτελεσματικῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἑνιαίας ἐλπίζεται ἡ ἀΐθησις τῆς εἰσαγωγῆς σταφίδος κατὰ πολὺ.

(* Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΕΥ ΟΡΟΝΟΥ

ΥΠΟ

MAURICE MONTEGUT

— Ἡ μάχη ;
— Κερδομένη !
— Ἀπὸ ποίους.
— Ἀπὸ ἡμᾶς !
— Ποίους ἡμᾶς ;
— Τοὺς Γάλλους, μὰ τὸν Θεόν !
— Ἄ ! Εἶθε Γάλλος.
— Κολακεύομαι ὅτι εἶμαι.
Ἄνασκήρισμα ὀδυνηρὸν ἐτάραξε τὸν νέον αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἦτο σχεδὸν πτώμα.
Ἐπανέλαβε.
— Ποῖος εἶθε ; Πῶς ὀνομάζεσθε ;
— Ἰερώνυμος Καντεκόρ, ἀπὸ τὴν Κογγέζε καὶ εἰς διαταγὰς σας πρίγκηψ μου. Καὶ σεῖς ποῖος εἶθε ;
— Ἄ ! Ἐγώ... — μὲ φωνὴν διστακτικὴν — εἶμαι ὁ πρίγκηψ... Βορισώφ.
— Ἄ ! ἔκαμεν ὁ ἄλλος. Ποῦ εἶθε πληγωμένος, Πάγω νὰ φέρω ἀνθρώπους. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας θὰ εἶθε εἰς τὸ κινητὸν φορεῖον καὶ μετὰ 15 ἡμέρας ἐντελῶς καλά. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας ἡ θεραπεία εἶνε βεβαία.
Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ φράσεις εἶχον ἀπαγγελθῆ διαμῆς χωρὶς ὁ ἀξιωματικὸς νὰ δυνήθῃ νὰ εἶπη μίαν λέξιν. Τέλος ὁμοῦς ἀπεκρίθη.
— Εἶμαι χαμένος, τὸ γνωρίζω, τὸ πᾶν εἶνε ἀνωφελές, μία σφαῖρα εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ὁ μηρὸς θρασυμένος. Εἰξεύρω ὅτι ἀποθνήσκω.
Ἀκούων αὐτὰ ὁ Καντεκόρ, ἔκαμε μίαν σκέψιν ἣν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐκφράσῃ ὑψηλοφώνως, λέγων
— Ὀμιλεῖτε πολὺ ὥρατα τὰ Γαλλικὰ δι' ἕνα Κοζάκον.
Ὁ πρίγκηψ Βορισώφ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐμψύρασεν.
— Ἐζῆσα εἰς τὴν Γαλλίαν.
Κατόπιον ζωηρῶς ὄσον τοῦ ἐπέτρεπεν ἡ ἀδυναμία του, ἐπανέλαβε μὲ ἕνα σύριγμα κακὰ προοιωνίζον:
— Ἀφίσωμεν αὐτὰ... αἱ σιγμαί μου εἶνε ὀλίγα...

* Συνέχεια ἐκ Σελ. 409.

πολύτιμοι. Εἶθε ὑπαξιωματικὸς, ἄνθρωπος ἐντιμος, ἀναμφιβόλως.

— Διάβολε !

— Ἄλλως τε, δὲν ἔχω τὴν ἐκλογὴν. Ἐμπιστεύομαι εἰς ἡμᾶς. Ἀκούσατε καλῶς, ὑπάρχει εἰς τὸ ἐπίπτιον τοῦ ἵππου μου... εἶνε ἐκεῖ... βλέπετε ;

— Εἶδον.

— Ὑπάρχει ἕν δισάκκιον... εἰς τὸ δισάκκιον αὐτὸ διακόσια λουδοβίκια... τὸ λάφυρόν σας.

Ὁ Καντεκόρ χροιάσεν. Ὁ πρίγκηψ ἐπανάρξισεν.

— Ὑπάρχουν ὡσαύτως ἔγγραφα. Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ πηγαίνετε νὰ τὰ κάμψτε μπροστά μου... χωρὶς νὰ τὰ παρατηρήσητε, χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνώσητε... Ἐννοεῖτε εἶνε ἑρωικαὶ ἐπιστολαί... αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκθέσωσι τὴν ὑπόληψιν μεγάλης Κυρίας. Βλέπετε τοῦτο, σύντροφε ;

— Καθὼς μὲ τὰ μάτια μου.

— Καὶ κατόπιον ἀμέσως, ἐξηκολούθησεν ὁ Σωματοφύλαξ, θὰ λάβετε ἐν πιστόλιον ἀπὸ τὴν θήκην καὶ θὰ μοῦ κρατήσητε τὸ χεῖρ δια νὰ φονευσθῶ. Ὑποφέρω πολὺ. Τὸ κτύπημα τῆς χάριτος. Εἶνε ἐπιτετραμμένον μεταξὺ στρατιωτῶν, μεταξὺ ἐχθρῶν. Δὲν εἶνε ἔτσι ; Ὁ Καντεκόρ ἐσκέφθη καὶ συνωφρονώθη.

— Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν λέγει. Ἰδόμεν τὸ δισάκκιον. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ὁ ἀξιωματικὸς, διευθύνθη πρὸς τὸν νεκρὸν ἵππον ἔσκυφεν, ἐξεδίπλωσεν ἕνα μικρὸν σάκκον δερμάτινον συγκρατούμενον ἀπὸ μίαν λωρίδα τοῦ ἐπιπίου, τὸν ἤνοιξεν, ἐψηλάφισεν τὸν χροσὸν μὲ τὰ πεπειραμένα δάκτυλά του καὶ ἐπανῆλθε μὲ βραδέα βήματα.

Ὁ πληγωμένος τὸν ἠκολούθει μὲ βλέμματα ἀγωνίας.

— Τὰ πιστόλιά μου ! ἐφώνασε, λησμονεῖτε τὰ πιστόλιά μου.

— Κρατηθῆτε ἐγρύλλισεν ὁ Καντεκόρ, ἀνασηκόνων τοὺς ὤμους. Μετέβη ἐκ νέου καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἔφερε τὰ πιστόλια τὰ ὁποῖα ἔρριψε εἰς τὴν χιόνα.

— Εὐχαριστῶ ! εἶπεν ὁ Βορισώφ, μὲ μεγάλον ἀναστεναγμόν.

Ὁρθίος πρὸ αὐτοῦ ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐπιθύρσει.
« Ἡ Δούκισσα de Chevreuse, ἡ κόμισσα de Guise, ἡ Κυρία de Gustine, ἡ Μαρκησία d' Etiolles». Καὶ ἐπανελάβε πολλάκις «Παυλίνα Borghese».

Δὲν ἐπροχώρησεν ἐπὶ πλέον, ἐπανεδίπλωσε τὰ ἐγγραφα ἅτινα ἔδρασε, εἰς τὸ βάθος τοῦ θηλακίου του, ὅπου εὔρε τὰ λουδοβίκια, καὶ κατόπιν πλησιάσας τὸν ἐτοιμοθάνατον νέον ἄνδρα, ὁποῖος ἔρρεγγεν ἤδη μὲ ἀφροὺς αἵματος εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἔκλινε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε Κόμη Ἀρμάνδε de Theix, πρίγκηψ τοῦ Γροῖα, ὑπολοχαγὸς τῶν Σωματοφυλάκων, Γάλλε εἰς τὴν ἠπηρεσίαν τῶν Ρώσων, αὐτόμολε, προδότα τῆς πατρίδος, καὶ ἀρνησιόθηρσε. . . Ἴδου ὄλοι οἱ τίτλοι σου. Κόμη, Πρίγκηψ σὰς χαιρετῶ.

— Ἄθλιε, ἐφέλλισεν ὁ πληγωμένος, μὲ πνοὴν ἐσβεσμένην.

Ὁ ἄλλος ἐξηκολούθει ἀταράχως.

— Ἔσο βέβαιος ὅτι τὰ ἐγγραφα σου εὐρίσκονται εἰς καλὰς χεῖρας! Μετὰ τινος ἡμέρας ἡ Α. Ε. ὁ Fouche, Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, θὰ τὰ μελετᾷ μὴν ἀμφιβάλ्लετε, μετ' ἐνδιαφέροντος ὅπως ἀρμόζει, καὶ ἂν οἱ φίλοι σας θὰ ὑποφέρωσι κατὰ τι, σεῖς τὸ ἠθελήσατε. Τὴν παραμονὴν μᾶς μάχης, πρέπει νὰ **κατὴ μόνος του** κανεῖς τὰς ἐρωτικὰς του ἐπιστολάς, βλέπετε.

— Ἀησιὰ! Κακοῦργε! Στρατιώτα τοῦ Βοναπάρταν! Ἡδυνήθη ἀκόμα νὰ προφέρῃ ὁ ἐτοιμοθάνατος ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ὁ πατριώτης ὑπαξιωματικὸς τὴν σιγμὴν αὐτὴν καταθλίβη. Ἐσκυψεν, ἔλαβεν ἐν πιστόλιον καὶ διὰ φωνῆς βαρείας εἶπε:

— Προδότα τῆς Σημαίας σου, ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ σὲ ἐκουφέκισεν. . . ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος τὸ κάμνω ἐγώ!

Καὶ μὲ τρία βήματα, χωρὶς νὰ σημαδεύσῃ κἂν ἐξέκένωσε τὸ ὄπλον του εἰς τὸν σωρὸν τῆς ἀσπαιρούσης ἐκείνης σαρκὸς, ἡ ὁποία ἀνετινάχθη ἀκόμη μίαν φορὰν μὲ τὸν τελευταῖον σπασμόν.

Ὁ Καντεκὼρ εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ ἔκαμε μορφασμόν καὶ ἠοθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ.

— Αὐτὸς μοῦ τὸ ἐζήτησε! ἐπιθύρσει. Ἐπειτα ἔκαμε μίαν περιστροφὴν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν του καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αὐλὴν μὲ βῆμα μετρημένον. Ἀρῆκεν ὀπισθεν του, παραδεδομένον εἰς τοὺς λύκους, εἰς τοὺς κόρακας, εἰς τὴν φρίκην τῆς παγωμένης νυκτὸς τὸ σῶμα τοῦ Ἀξιωματικοῦ τὸ ὁποῖον μὲ τὸ κόκκινον αἷμα του ἔβαπτε κατέρυθρον τὴν πάλλενον γῆν.

Βαδίζων, ἐσύριζε, κάμνων ν' ἀντιχῆ ὁ χρυσὸς εἰς τὸ θηλακίον του καὶ πολλάκις ἐπανελάμβανε:

— Δὲν ἔχασα τὴν ἡμέραν μου!

Ὅτω βαδίζων συνήντησε Γαλλικὰς προφυλακὰς ἀγνωρίσθη καὶ παρήλθε.

Ὁ Ἱερώνυμος Καντεκὼρ, δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς συ-

νήθεις στρατιώτας. Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν εἶχε ἤδη παρελθὼν πλήρες θορόβον καὶ ἐπεισοδίων, πολλὰ τῶν ὁποίων δὲν εἶνε βεβαίως πρὸς ἑπαιλὸν του. Ὁ πατήρ του διετήρει μικρὸν πανδοχεῖον κατὰ τὸ ἤμιον σκοτεινὸν ἐπὶ τοῦ Fuy du Nars Ch. valier εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους Cubesse.

Κατὰ τοὺς ἑξ μῆνας τοῦ ἔτους ἡ χιὼν ἀπεμόνωνε τοῦ ἄλλον κόσμον τὸ πανδοχεῖον τοῦτο τὸ ὁποῖον εἶχε κικλὸν ἐξωτερικὸν, κακὴν φήμην καὶ λίγην δουλειάν· ὅλα δ' αὐτὰ τὰ ὄφειλε εἰς τὸ κακὸν τέλος τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ πρῶν ἰδιοκτῆτης του.

Οἱ ταξιδιώται ἦσαν σπάνιοι καὶ κατ' αὐτὸ τὸ θέρος ἀκόμη, ἡ δὲ στενοχωρία διαρκῆς.

Ὅταν ὁ Ἱερώνυμος ἔγεινεν δεκαπέντε ἐτῶν εἶχε πλέον βαρεθῆ τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα μέρη, ἐδραπέτευσεν μίαν ὠραίαν πρωτῶν χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσῃ κανένα πῶδ' αὐτὴν τὴν οἰκογένειάν του ἥτις ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα τὴν μητέρα καὶ τοὺς δύο ἢ τρεῖς ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς.

Μετὰ δέκα ἔτη δὲν ἐγνώριζε τίποτε πλέον περὶ τῶν ἰδικῶν του· καὶ διὰ νὰ εἰμνετα εἰλικρινεῖς πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐὰν αὐτὸς δὲν ἤξιζε πολὺ οἱ ἄλλοι ἤξιζον ἀκόμη ὀλιγώτερον.

Ὁ πανδοχεὺς Καντεκὼρ ἐφέρειτο βανασύστατα πρὸς τὴν οἰκογένειάν του· ὅταν δὲ τὸ φρωμί ἔλειπε τότε ἐμοίραζεν ἀφειδῶς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μπάτσους καὶ γρονθοκοπήματα.

Εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ζωὴν ἡ χαρὰ φυσικὰ ἦτο πολὺ σπάνια· τὰ παιδιὰ ἐγκρίνιαζον διαρκῶς ἡ δὲ γυναῖκα του ἀφοῦ ἔγεινε εἰς τὸ ἄκρον στρυφνὴ ἀπέθανε νέα.

Ὅταν ὁ Ἱερώνυμος ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἡ περιουσία του ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν ράβδον τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, ἀπὸ ἓν ζευγὸς ξυλοπεδίων τὰ ὁποῖα ἐφόρει καὶ ἐν ἄλλο τοιοῦτον τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους του· ἡ τσέπη του ἦτο καθολοκληρίαν κενή.

Καθ' ὁδὸν εἰς τὸν χωρικὸς τὸν ἠρώτησεν: Ἔ! μάγκα ποῦ πηγαίνεις;

Καὶ ὁ μικρὸς μάγκας χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου ἀπήνησεν ὑπερηφάνως.

— Στὸ Παρίσι.

Αὐτὰ συνέβησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1793. Εἰς Παρισίους ὠργιάζεν ἡ λαίμητος.

Καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς ὀδοιπορίας του ὁ Ἱερώνυμος· ἐρέφετο λεηλατῶν τοὺς διαφόρους ἀγρούς. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν μεγάλην πόλιν ἐμισθώθη ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν παρ' ἑνὸς ἀρτοπώλου ὅστις δὲν ἦτο μόνον πολὺ φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ καλὸς πατριώτης.

Ὁ ἀρτοπώλης οὗτος τοῦ ἀνέθεσε νὰ ἀνάπτῃ τοὺς φούρνους του καὶ νὰ φουρνίξῃ ὅπως μένη εἰς αὐτὸν καιρὸς νὰ μεταβαίῃ εἰς τὰς λέσχας καὶ ἀκούῃ τοὺς ῥήτορας.

Ἐκεῖ εἰσήγαγε μετ' ὀλίγον καὶ τὸν μικρὸν Καντεκὼρ ὁ ὁποῖος δὲν ἤγγησε νὰ εὐρίσκη ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὰς συναθροίσεις αὐτάς.

Τοιοιτοτρόπως λοιπὸν ἐμνήθη εἰς διὰ σχεδὸν τὰ γεγονότα τῆς αἰματοκυλισμένης ἐκείνης ἐποχῆς, χωρὶς νὰ τοῦ ξεφύγῃ λέξις.

Ἡ εὐγλωττία τῶν ρητόρων τοῦ βήματος καὶ τῶν ὁδῶν τὸν ἐνεθουσίαζον μέχρι μανίας, ἀργότερον δὲ δταν ὁ πάγων του ἠῤῥησε ἐρητόρευε καὶ ὁ ἴδιος.

Διαδοχικῶς ἐπευφήμησε τοὺς Jacobins, Brissot, Verginaud, Danton. Robespierre, ὠρῦετο ἐκ λύπης δταν ἀπέθανε ὁ Marat καὶ συνώδευσε μέχρι τοῦ ἱερῶματος τὴν Charlotte καὶ Forday καταχειροκροτήσας τὸν δῆμιον ὅστις ἐρράπισε τὴν κεφαλὴν αὐτὴν.

Ἦτο μάτρως ἡ μάλλον συνήνοχος τῆς κατατομῆσεως τῆς βασιλείσεως τῆς κυρίας du Barry καὶ τῆς Pauline Roland. Ὅλον τὸν ἄλλον καιρὸν διήρχετο πίνων μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν, τὸ δ' πνεῦμά του ἐν τῷ μεταξὺ ἐμορφοῦτο.

Ὅταν ὁ προϊστάμενός του ἀρτοπώλης ἐγένετο πρόεδρος ἐνὸς συλλόγου καὶ ἐξέλεξε τὸν Καντεκὼρ ὡς γραμματέα αὐτὸς δὲν ἤξευρε οὔτε νὰ γράψῃ οὔτε νὰ διαβάξῃ κ' ἐν τούτοις κατώρθωσεν εἰς ὀλίγον διάστημα νὰ μάθῃ καὶ τὰ δύο· τότε δὲν ἐφοβεῖτο πλέον διὰ τὸ μέλλον του.

(Ἀκολουθεῖ)

Μ. Π.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Παρήλθε καὶ ὁ Νοέμβριος καὶ θὰ παρέλθουν φαίνεται καὶ ἄλλοι μῆνες ἀκόμη μέχρις ὅτου φθάσῃ ἡ ὠραία στιγμὴ ν' ἀνακοινώσωμεν ἕνα θετικὸν εὐχάριστον περὶ Κρήτης. Κατὰ τὰς τελευταίας ἀνακοινώσεις τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης δὲν περιελήφθη εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς συνδιασκέψεως τὸ ὑποβλήθη παρὰ τῆς Τουρκίας πρὸς τὰς δυνάμεις. Εὐτυχῶς ὅτι τῆς Κρήτης ἡ ἀποκατάστασις καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς δὲν ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ τὴν ἐπικυρίαρχον - ψιλῶ ὀνόματι - δύναμιν. Εὐτυχῶς τὰ ἑνδεκα τελευταῖα ἔτη τῶν ἀγῶνων τῆς ὠρίμασαν τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ πρὸ πάντων τὸ ὤθησαν πρὸς τὴν ἐπιτυχεστέραν του λύσιν. Τὰς ἐλπίδας δὲ αὐτάς τὰς παρέχουν τρία Εὐρωπαϊκὰ ἀνακτοβούλια, καὶ τὴν εὐέλπιδα ἀπήχησιν τῶν σκέψεων τούτων, τὴν εὐρίσκομεν εἰς τῆς Ἀγγλικῆς Σημαίας καὶ τῆς Ἰταλικῆς Τριμπούνας τὰ πολῦτιμα ἄρθρα.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀρχίσασμεν τὸν ἀπολογισμόν τοῦ μηνὸς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν δὲν πρέπει νὰ ληρονηώσωμεν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἐκλογῶν. Ἐὰν ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικὰ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἢ ὄχι αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐξητασθῇ τὴν ὥραν αὐτὴν. Τὸ εὐχάριστον εἶνε ὅτι τὸ Κομιτάτον τῶν Νεοτούρκων κατενόησεν ὅτι πᾶς περιορισμὸς θὰ ἐξέσπα εἰς βάρος των καὶ πᾶς ἀποκλεισμὸς εἰς τὸ παθητικὸν των, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐτράπη μίαν ὁδὸν ἡ ὁποία θὰ φέρῃ εἰς τὴν σύμψνοιαν τοὺς ἐν Τουρκίᾳ δουλεύοντας λαούς.

Συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὰς διενεργηθείσας ἐν Τουρκίᾳ ἐκλογὰς ἐπανελάβε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ τὰς ἐργασίας τῆς. Ὁ κ. Κουμουνοδούρος ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, καὶ τὸ κοινοβουλευτικὸν μας σῶμα ἀκμαῖον ἐπέδότη εἰς τὸ νομοθετικὸν του ἔργον. Ὁ κ. Στράτος ὑπέβαλεν πεντήκοντα ἐπερωτήσεις ἀφορώσας τοῦ Ναυτικοῦ μας τὴν κατάστασιν καὶ πρόοδον αὐτοῦ, καὶ ὁ κ. Γούναρης εἰσηγήσατο τὸν Προϋπολογισμόν τοῦ Κράτους, ὑποβαλὼν νέα φορολογικὰ νομοσχέδια.

Σήμερον ἡ φορολογία ὅσον δῆποτε βαρεῖα καὶ ἂν ἦναι, δύναται διὰ τῆς διορατικότητος, τῆς προσοχῆς, καὶ τῆς καταλλήλου ἐφαρμογῆς νέων φορολογικῶν μεταρρυθμίσεων νὰ καταστῇ ὀλιγώτερον φορτικὴ καὶ ἐπαχθῆς. Καὶ ὁ κ. Γούναρη φαίνεται ὅτι γνωρίζει τοῦτο πολὺ καλά. Ἡ σκέψις του περὶ καταργήσεως τοῦ βαρέως δασμοῦ τῆς ζακχάρως εἶνε σκέψις εὐσυνειδήτου Ὑπουργοῦ. Τοῦ πτωχοῦ ἡ τέρψις, τοῦ πτωχοῦ ἡ εὐχαρίστησις, καὶ τῆς μεσαίας κοινωνικῆς τάξεως ἡ ἀπόλαυσις ἐξαρτᾶται πολλάκις ἀπὸ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς γλυκίσματος. Πλὴν τούτου ὅμως ἀλλὰ καὶ εἶδος τὸν ὠσεως καὶ θρέψεως, καὶ δυνάμεως, ἐπιστημονικῶς ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ ζάκχαρις. Δίδοντες λοιπὸν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς σχετικὴν εὐθηνίαν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τοῦ παρέχετε μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐκδουλεύσεις, καί τοῦ ἀποδεικνύετε ὅτι τῶν πολιτικῶν του ἡ προσοχὴ εἶνε περισσότερον ἀφ' ὅτι ἐνόμιζεν, ἐστραμμένη πρὸς αὐτόν.

Ἄλλὰ ὅσον ἐπιτυχῆς καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ σκέψις τοῦ κ. Γούναρη περὶ τῆς ἀτελείας τῆς ζακχάρως τόσο ἀτυχῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ὑπόβολή νομοσχεδίου περὶ αὐξήσεως τῆς φορολογίας τοῦ

φωτιστικοῦ οἰνοπνεύματος. Διότι ἐὰν ἀφήσωμεν κατὰ μέρος ὅλα τὰ ποιητικά χρονολογήματα τῶν ἐφημερίδων, ὅτι δὲν φορολογεῖται τὸ φῶς, ἀφοῦ τὸ φῶς εἶνε ἐπακαλούθημα τῆς σκέψεως, καὶ ἐκείνη ἄλλως εἶνε φῶς—ἀς ἔλθωμεν εἰς τὸ πραγματικώτερον καὶ θετικώτερον ζήτημα. Τὸ ἐκ τῆς σταφίδος οἰνόπνευμα εἶνε νέα διὰ τὸν τόπον μας βιομηχανία. Καὶ ἐὰν ἡ βιομηχανία αὐτὴ ἢ ὅποια κατάρθρωσε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἑκατομύρια λιτρῶν σταφίδος δὲν εἶχεν ἰδρυθῆ θὰ παρεῖχε τὸ πλεόνασμα αὐτὸ τῆς σταφίδος καὶ πολλὰς καταστροφὰς καὶ πολλοὺς κινδύνους, καὶ θὰ ἐξηυτέλιζεν εἰς ἀφάνταστον ἴσως βαθμὸν τὴν ἀξίαν τοῦ μοναδικοῦ προϊόντος μας.

Βεβαίως θὰ εἶνε καὶ ἀσυνεσία, καὶ ἀδικία, ἡ βάρεια φορολογία τῆς βιομηχανίας τοῦ φωτιστικοῦ οἰνοπνεύματος, καὶ θὰ διατρέξῃ ἴσως καὶ αὐτὴ τὸν κίνδυνον νὰ πνιγῆ ἀπὸ ἔλλειψιν ἀέρος καὶ φωτὸς εὐθύς ἀπὸ τὰ πρῶτα θήματα τῆς περικλειούσης τόσοσιν μέλλον καὶ ὄρασιν ζωῆς τῆς.

Μία πρωϊνὴ ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν εἰς πολλὰ φύλλα τῆς κρίσεις καὶ σκέψεις διαφόρων Κυριῶν καὶ Κυριῶν τῆς πόλεως μας περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν νεανίδων τῆς μεσαίας τάξεως. Τὸ συμπέρασμα τῆς δημοσιογραφικῆς αὐτῆς ἀνακρίσεως εἶνε τὸ ἐξῆς. Τὰ κορίτσια μας δὲν ἀνατρέφονται καλῶς, δὲν ἐκπαιδεύονται, δὲν μορφώνονται ὡς ἄτομα ἀπὸ τὰ ὅποια περιμένει τις τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας.

Ὅλοι καὶ ὅλοι ὅσοι παρήλασαν πρὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης δὲν εἶχον οὐδὲ ἄδικον, οὐδὲ τί τὸ ὑπερβολικόν, εἰς τὰς κρίσεις καὶ σκέψεις αὐτῶν. Ἡ μηνιαία αὕτη ἐπισκόπησις δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γράψωμεν καὶ νὰ ἐκθέσωμεν ἐν πλάτει τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου σκέψεις μας. Μᾶς ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ τὸ πράξωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, διότι ὄντως τὸ ζήτημα αὐτὸ δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἀφοῦ ἀνάγεται εἰς τὴν διάπλασιν τῆς Νεοελληνικῆς κοινωνίας. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ποτὲ ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες πρὸς τὰς γυναῖκας ἐστρεψαν τὴν προσοχὴν των, ἀφοῦ μόνη ἢ μήτηρ εἶνε ἰκανὴ νὰ διαπλάσῃ τοὺς ἄνδρας καλοὺς πολίτας, καὶ ἀφοῦ κατὰ τὸν μέγαν Ναπολέοντα μόνη ἢ ἀληθὴς μήτηρ δύναται ν' ἀναθρέψῃ καλοὺς στρατιώτας, καὶ νὰ καταστήσῃ μεγάλην πατριδα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐπι-

κροτήσωμεν εἰς τὴν σκέψιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ κ. Σ. Στάης, ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ, ν' ἀποστέλλῃ ἐτησίως εἰς Εὐρώπην δέκα νεανίδας πρὸς μόρφωσιν εἰς τεχνικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς σχολὰς. Τοῦτο δύναται ἀληθῶς νὰ καταστήσῃ ὁ πυρὴν μιᾶς προόδου διὰ τὸ μέλλον. Ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνῃ πάντοτε καταλλήλως ἡ ἐκλογή, καὶ ἀρκεῖ νὰ προτιμηθῶσιν ἐκεῖνοι αἱ ὅποιοι θὰ αἰσθάνωνται τὸν πόθον ν' ἀποδώσουν εἰς τὴν κοινωνίαν τὸ εὐεργέτημα τὸ ὅποιον ἐπραξεν αὐτὴ ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἐπιμένομεν δὲ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων. Ἐὰν ὄντως ὁ κ. Στάης δὲν ἔχῃ τὸν σκοπὸν διὰ τῆς σκέψεως αὐτῆς νὰ ἐξηγητήσῃ κομματικὰ καὶ προσωπικὰ ἐλατήρια, καὶ σκοπεῖ νὰ ἐπιδιώξῃ μόνον τὴν ἰκανότητα, τότε, ἀλλὰ μόνον τότε θὰ αἰσθανθῆ τὴν ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἠδυνήθη ὡς ὑπουργὸς νὰ φανῆ χρήσιμος πρὸς τὴν πατριδα του. Ἀκριβῶς εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα χρειάζεται μεγάλη πρὸς τὰ ἄτομα προσοχή. Καὶ ὡς παράδειγμα τῶν λόγων μου τούτων θὰ σὰς φέρω τὴν κ. Παναγιωτάτου. Κάθε ἄλλη εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀφ' ἧς ἀνήλθε τὰς Πανεπιστημιακὰς βαθμίδας θ' ἀπεγοητεύετο, θ' ἀπεθαρρύνετο θὰ ἐνικάτο. Αὐτὴ ὅμως ὄχι. Καὶ ἀκριβῶς διότι ὑπῆρξε τὸ ἄτομον τὸ ὅποιον ἔφερεν ἐντὸς του ὅλα τὰ στοιχεῖα κατάρθρωσε νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήλθεν. Δέκα, εἴκοσι, ἑκατὸν ἄλλα θὰ ἠδύναντο ν' ἀπογοητευθῶν καὶ νὰ σταματήσουν εἰς τοῦ διπλώματος τὴν κατάρτησιν καὶ τῆς πελατείας τὴν ἀπόκτησιν. Ἐκείνη ὅμως προχωρεῖ, καὶ δίδει σήμερον τὸ ὑπερήφανον συναίσθημα εἰς τὰς Ἑλληνίδας ὅτι μία ὁμόφυλός των θὰ διδάσκη, ἀπὸ τῆς Πανεπιστημιακῆς ἑδρας ὡς ἄλλη Ὑπατία ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ἱπποκρατείου ἐπιστήμης, καὶ τοῦτο δύναται ἀναμφιδόλως νὰ θεωρηθῆ ὡς μία ἐκδήλωσις τῆς ἰσότητος τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος.

Οὕτω μὲ τὴν ἐναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Ὑψηγεσίας τῆς κ. Παναγιωτάτου, τελειώνει τοῦ Νοεμβρίου ὁ τοπικὸς ἀπολογισμὸς. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι προκειμένου περὶ γυναικῶν, ταρασσέι τὴν Γαλλίαν τῆς Σταίσελ τὸ ἐγκλημα.

Συζυγοκτόνος καὶ μητροκτόνος ἐν ταυτῷ δὲν δύναται πλέον τίποτε νὰ τὴν ἀμνηστεύσῃ εἰς τὴν κοινήν συνείδησιν. Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες βρῖθουν λεπτομερειῶν, καὶ εἰκόνων, καὶ σκανδάλων καὶ σουκοφαντιῶν ἀπορεῖ δὲ τις πῶς ἡ χεὶρ τῆς δικαιοσύνης δὲν κατάρθρωσεν ἀκόμη νὰ σύρῃ τὸν πέπλον ὄλων αὐτῶν τῶν μυστηρίων τὰ ὅποια ἐξυφαίνει ἡ πονηρὰ αὐτὴ ὑπαρξίς. Τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι ἡ

Σταίσελ ἔχει τόσοσιν καλῶς ἀναμίξει εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πρόσωπα διακεκριμένα, ὥστε ὑπάρχει φόβος νὰ παρασυρθῶσι μαζὴ τῆς πολλοὶ ἐξ αὐτῶν.

ΕΥ. Ζ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ μεγάλη καλλιτέχνης Σάρρα Μπερνάρ ἐτίμησε καὶ τὰς Ἀθήνας περιοδεύουσα καὶ ἔδωκε τρεῖς παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον.

Ἐδίδαξε τὴν Τόσκαν, τὸν Ἀετιδέα καὶ τοὺς Μποοφῶν. Δυστυχῶς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ὑπῆρξε πολὺ ψυχρὸν πρὸς τὴν τέχνην τῆς Γαλλίδος καλλιτέχνιδος, καὶ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ κατανοηθῆ πόθεν προήλθε τοῦτο.

Τὸ θέατρον «Πανελληνιον» ἤρχισε σειρὰν παραστάσεων μὲ ὀπερέττας. Ἐδωκεν ἕως τώρα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τὴν Νυκτερίδα τοῦ Στράου καὶ τὴν Νυφίτσα.

Φαίνεται ὅτι τὴν ὀπερέττα τὴν παρακολουθεῖ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ τοῦτο τὸ ἐννόησεν ὁ κ. Οἰκονόμου, ὅστις δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πολὺ θὰ ἰκανοποιηθῆ εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του.

Τὸ Δημοτικὸν θέατρον στεγάζει ἀπὸ τῆς πρώτης Νοεμβρίου τὸ Ἑλληνικὸν Μελοδράμα. Ὁ δαιμόνιος Λαυράγκας τὸ συνεκρότησε, τὸ διέπλασε καὶ τὸ παροῦσισε τὴν φορὰν αὐτὴν τελειότερον πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ.

Ἐπαίξαν Φόουστ ἑκτακτον. Ὁ Ριγγολέτος τοῦ ἤτο ἀνώτερος ὄλων τῶν ξένων μελοδραματικῶν θιάσων ποῦ διήλθον ἀπὸ τὴν πόλιν μας. Καὶ ἀκόμη ἐπαίξαν Μιρέϊγ, καὶ Κυρὰ Φροσύνη μὲ τὴν αὐτὴν ἀξιοσημεῖωτον ἐπιτυχίαν. Τώρα πλέον διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Μελοδράμα δὲν ἀπομένει ἄλλο τι παρὰ ἡ ἐνθερμος τοῦ κοινοῦ ὑποστήριξις διὰ νὰ δυνηθῆ ὁ κ. Λαυράγκας, ὁ πολῦτιμος μουσουργὸς μας, νὰ πραγματοποιήσῃ ὅλα τὰ φιλόδοξα καὶ εὐγενῆ ὄνειρά του, τὰ ὅποια πάντοτε ἀπὸ τὸ μελοδράμα ἀπορρέουν, καὶ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν μελοδράμα συνδέονται.

Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἔδωκε καὶ ὁ Γαλλικὸς θιάσος ἀρκετὰς παραστάσεις. Τὰ μέλη τὰ ἀποτελοῦντα τὸν θιάσον δὲν εἶνε βεβαίως ἀπὸ τὰ πλέον ἐκλεκτά, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα δὲν ἐξελέγησαν φαίνεται καλῶς ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν δραματολόγιον.

Εὐθύς μὲ τὸ πρῶτο ψῦχος ἤρχισαν καὶ αἱ μουσικαὶ συναυλίαι τῶν Ὁρθείων μας. Ἡ πρώτη τοιαύτη ἐδόθη εἰς τὸ Ὁρθεῖον ὑπὸ τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ συμπραττούσης καὶ τῆς Δοσ Κρέμερ. Ἡ δευτερογενὴς Κρέμερ ἐδείχθη κάτοχος τάλαντου καὶ τέχνης, ἐχειροκροτήθη δὲ ζωηρῶς ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου τῆς. Ἡ δευτέρα συναυλία—πρωϊνὴ αὐτὴ—ἐδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸ Ὁρθεῖον. Ἐκυριάρχησεν Μπετόβεν, Σοπέν, Μένδελσων, καὶ Λίτο, καὶ Γκλόουκ. Ἐλαβον μέρος αἱ δεσποινίδες Τζίφου, Γεράκη, Σταματιάδου, Κοψίδα, καὶ ὁ μικρὸς Φαραντάτος.

Ὅλοι ἐπαίξαν ἀρκετὰ καλά, ὑπερήρουν ὅμως ἡ δεσποινὶς Γκίνη ἢ ὅποια φαίνεται ὅτι ἔχει ὄχι μόνον φωνῆς τάλαντον ἀλλὰ καὶ σκηνικῆς καὶ δραματικῆς τέχνης.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ Καλλιτεχνικὴ Ἐταιρεία προεκήρυξεν ἥδη τὴν γ' αὐτῆς ἐτησίαν ἐκθεσιν γενησομένην ἐν τῷ Ζαππεῖῳ περὶ τὰ τέλη προσεχούς Φεβρουαρίου, σχε-

Αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις δὲν δὲ συγχρόνως ὁργανωθῆσεται ἐν Καίρῳ,

πρωτοβουλία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενῶν Καλλιτεχνῶν καὶ ἑτέρα τοιαύτη ἐκθεσις, ἀμφοτέρωσιν δ' ἐπαρκῶς δεῖν νὰ τροφοδοτήσῃσι μὲ νέα ἔργα οἱ ἐργατικώτατοι ἀλλ' εὐαριθμότατοι Καλλιτέχνην μας! Τοῦτο δὲ μετὰ τὰ πενιχρὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁργανωθειῶν μέχρι τοῦδε ἐκθέσεων, καθ' ἃς ἐκ τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν ἀξίας ἔργων ἐπωλήθησαν εὐάριθμα τοιαῦτα ἀντιπροσπεύοντα ὅλως μηδαμινὴν ἀξίαν! Πόθεν ἄρα οἱ πτωχοὶ Καλλιτέχνην μας, ὧν τὰ ἐργαστήρια πλήρη ἔργων ἐκτεθέντων ἀλλὰ μὴ πωληθέντων, νάρυσθῶσιν ὄρεξιν πρὸς ἐργασίαν διὰ νὰ τροφοδοτήσῃσιν ἐπαρκῶς μὲ μῆπω ἐκτεθέντα ἔργα τὰς δύο συγχρόνως σχεδὸν ὁργανομένης ταύτας ἐκθέσεις; Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς Καλλιτέχνην ἔσπευαν ὄντως εἰς τὴν προκήρυξιν τῆς ἐν Καίρῳ ἐκθέσεως, καθ' ἣν ἐποχὴν ἤτο εἰς αὐτοὺς γνωστὸν, ὅτι ὁργανοῦται ἡ ἐτησίαν ἐνταῦθα ἐκθεσις τῆς Ἑλληνικῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρείας. Οὗτοι καὶ μέλη αὐτῆς τυγχάνουσιν ὄντες καὶ εἰς τὰς παρ' αὐτῆς μέχρι τοῦδε ὁργανωθείσας ἐκθέσεις μετέσχον, ὡφείλου δὲ, προκειμένου νὰ ὁργανώσῃσιν ἰδίαν ἐκθεσιν, νὰ προέλθῃσιν εἰς προηγουμένην σχετικὴν μετ' ἐκείνης συνεννόησιν. Πρὸς τοῦτο εἶνε ἐτι ἐν τούτοις καιρὸς, ἄλλως, ἡ ἐκθεσις αὕτη, γενησομένη εἰς ἐποχὴν τόσοσιν μάλιστα ἀκατάλληλον, ὡς ἐκ τῆς ὑφισταμένης ἐτι ἐν Αἰγύπτῳ οἰκονομικῆς κρίσεως, δὲν θ' ἀποφέρῃ τὰ προσδοκώμενα εὐάρεστα ἀποτελέσματα, θὰ ἐξασθενήσῃ δὲ μόνον τὴν ἐνταῦθα παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρείας ὁργανομένην ἐκθεσιν διὰ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐνδεχομένης μερικῆς ἢ ὀλικῆς ἀποχῆς ἐνίων Καλλιτεχνῶν.

καί τήν πατρίδα του ἀπεφάσισε νά γίνη σαπυνοποιός. Μετέβη εἰς τήν Γερμανίαν, ἐσπούδασε βιομηχανικήν χημείαν καί εἰσήχθη εἰς ἐν τῶν σπουδαιτέρων σαπυνοποιείων αὐτῆς ὅπου παραμείνας ἐπὶ μακρὸν ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, κατόπιν ἐπιμόχθων μελετῶν καί ἐργασιῶν, εἰς τῶν θετικωτέρων καί σοβαρωτέρων ἐπιστημόνων βιομηχάνων οὓς ἐχει νά ἐπιδείξη ὁ τόπος. Καί εἰς βεβαίωσιν τῶν λόγων μας ἐρχονται τὰ προϊόντα τοῦ ἐργοστασίου των τὰ ὁποῖα ἐν ᾧ εἶνε ἀνώτερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν, εἶνε κατὰ πολὺ αὐτῶν εὐυνώτερα καί ὁλονὲν κατακτῶσι τὴν προτίμησιν τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ βιομηχανία, καί ἰδία ἡ Σαπυνοποιία, εὖρον ἐν τῷ προσώπῳ του μίαν δύναμιν ἣτις ταχέως θά τὴν ὠθήσῃ πολὺ ὑψηλά.

Ἄν καί ἀκολουθοῦμεν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ κίνησιν κατὰ τὸ ἐφικτόν, ἐλπίζομεν ἐν τῷ μέλλοντι νά καταστῇ τὸ περιοδικὸν ἡμῶν διὰ τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Αἰγύπτου λίαν ἐνδιαφέρον διότι δι' αὐτοῦ θά λαμβάνωσι γνῶσιν μετὰ πά-

Αἰγυπτιακά

σης ἀκριθείας τῆς ἐν γένει δράσεως τῆς πολιτείας καί τῶν ἐν Ἑλλάδι καί ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀφορούντων τὴν ὅλην πατρίδα ζητημάτων ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν.

Μέχρι πρό ὀλίγου εἶχον τὴν εὐτυχίαν αἰ Ἀθηναίαι νά ξενίζωσι τὴν τόσον ἀγαπητὴν οἰκογένειαν τοῦ φιλοπάτριδος κ. Ἐμμ. Μπενάκη. Τὸ ἀνώμαλον τοῦ καιροῦ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀγαπητῶν καταστάσεων παρ' ὅλη τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινωσίᾳ ταχύτερον, ἤδη ὁμως ἀπέπληθον.

Ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος θά ἔχη πάντοτε εὐχάριστον τὴν ἀνάμνησιν των μέχρις οὗτου κατὰ τὸ ἐλευσόμενον ἔαρ εὐτύχησιν νά ἐπανίδῃ αὐτοὺς ἐν πλήρει ὑγείᾳ καί μὲ τὰς διακρινούσας ἀμφοτέρους τοὺς συζύγους εὐεργετικὰ καί φιλοπάτριδας διαθέσεις, ὡς καί μὲ τὰ ἔξοχα καί ἀνεπιτήδευτα αἰσθήματα ἅτινα γνωρίζουσι μετ' ἀληθοῦς γοητείας νά διασκορπίζουσι εἰς τοὺς πολυπληθεῖς φίλους τοὺς ἀγαπῶντας καί θαυμάζοντας αὐτούς.

Εὐχαρίστως λίαν, δημοσιεύομεν τὴν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπειθυνόμενῃν αἴτησιν

Ἡ Ἐταιρία τῶν Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων

τῆς Ἐταιρίας Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων.

Κύριε Ὑπουργέ,

Ἐν τῷ ὑποβληθέντι εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 19 Νοεμβρίου, ὑπομνήματι τῶν ἀμπελοκτημόνων Ἀττικῆς περιέχονται καί τὰ ἐπόμενα, ἀφορῶντα τὴν Ἐταιρίαν Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων:

«Αὕτη (δηλαδή ἡ ἡμετέρα Ἐταιρεία), ὡς ἐκπροσωποῦσα τὴν Ἑνίαίαν, συμφῶνως τῇ συμβάσει, κατασκευάζει οἴνους ἐκ ξηρᾶς σταφίδος (σταφιδίτας) προωρισμένους εἰς τὴν ἐξωτερικὴν κατανάλωσιν, καθόσον ἡ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κυκλοφορία καὶ πώλησις αὐτῶν ἀπαγορεύεται δυνάμει ρητῆς διατάξεως τῆς μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου συμβάσεως. Καί ἡ μὲν τήρησις τῆς ἀπαγορευτικῆς ταύτης διατάξεως ἀνετέθη, ὡς μὴ ὄφειλεν, εἰς τὸν πατριωτικόν

σμον τῶν διευθυνόντων τὴν Οἰνοποιητικὴν Ἐταιρίαν, ἀφοῦ οὐδεμία ἐποπτεία ἀσκεῖται οὔτε καὶ καταδικαιτικὸν τι μέτρον λαμβάνεται ἐναντίον αὐτῶν παρὰ τὴν κατάφωρον καί ὑπὸ τὰ ὄμματα πάντων πώλησιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ σταφιδίτου.»

Πᾶσα φράσις καὶ πᾶσα λέξις τῆς περιόδου ταύτης ἀποτελεῖ καὶ ἀνακρίθειαν ἐμπνεομένην ἀπὸ κατάφωρον κακῆν πίστιν.

Ἐπειδὴ, κ. Ὑπουργέ, δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπιρρίπτεται καθ' ἡμῶν ἡ συκοφαντία ὅτι παρασκευάζομεν καὶ πωλοῦμεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ σταφιδίτῳ οἶνον καὶ ἐπειδὴ, θέλοντες ν' ἀποδείξωμεν τὸ ψευδὲς τῆς κατηγορίας ἐπανειλημμένως κατηγγεῖλαμεν ὀνομαστί καὶ ἐφημερίδας καὶ δὴ καὶ πολιτευόμενα πρόσωπα καὶ μετ' ὅλας μας τὰς προσπάθειάς οὐδεμιᾶς ἐτύχουμεν ἀρωγῆς παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἀναγκαζόμεθα θεωροῦντες καθαράν ματαιοπονίαν πᾶν νέον διάδημα παρ' αὐτῆ, νά προσφύγωμεν πρὸς ὑμᾶς, κ. Ὑπουργέ, ὡς ἄμεσον προϊστάμενον, καί νά ζητήσωμεν, ὅπως διατάξῃτε, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐξελεγχθῶσι τὰ βιβλία ἡμῶν πρὸς εὐρεσιν, ἂν, καί μίαν καὶ μόνην σταγόνα οἰνοδήποτε οἴνου, πωλοῦμεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἀφ' ἐτέρου δέ, ὅπως ἐρευνηθῇ τὸ κατὰσθημα ἢ τὸ άτομον, ὅπερ ἠγγράσε παρ' ἡμῶν οἰνοδήποτε οἶνον πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν.

Ἡ ἔρευνα ὑμῶν αὕτη, κ. Ὑπουργέ, θ' ἀποδείξῃ περὶ τράνω, ὅτι πάντα τὰ μέχρι τοῦδε περὶ ἡμῶν λεχθέντα ἀποτελοῦσι περίτρανον συκοφαντίαν καὶ θά χρησιμεύσῃ ὅπως ὑμεῖς αὐτοί, σχηματίζων πεποιθήσιν περὶ τῶν δικαίων ἡμῶν, προασπίσῃτε ἡμᾶς κατὰ παντὸς συκοφάντου καὶ κακοδόλου, μὴ ἐπιτρέπων τὴν διάσυσσιν τῆς ὑπολήψεως Ἐταιρείας ἀμέσως ὑπὸ τὸν ἐλεγχον ὑμῶν διατελοῦσης.

Εὐπειθέστατοι

Ἐπαμ. Χαρίλαος
Ἐμμ. Ρῶς

Διευθύνται τῆς Ἑλλ. Ἐταιρείας Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων.

Κατόπιν αὐτῆς τῆς κατηγορηματικῆς καὶ σαφοῦς δηλώσεως τῶν κ. κ. Διευθυντῶν τῆς Ἐταιρίας Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων, αἴρεται πᾶσαν ἀμφιβολία περὶ τῆς μὴ νομίμου καὶ ἐδυσενεδήτου πορείας τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐταιρίας ταύτης, πασιφανῶς δὲ καταδηλοῦται ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ προοδεύει καὶ εἰς ἀκμὴν βαίνει διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων ἐκείνων ἅτινα ὑπαγορεύει ἡ καλὴ πίστις καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

— Παρήλασαν πάλιν ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων εἰκόνας ἑθρικής σπαραγμοῦ καὶ οδύνης χωρὶς καί τὴν φορὰν ταύτην νά ληφθῇ ὀριστικὸν τὸ μέτρον ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν σπογγαλιῶν. Ὁ ἀστυνόμος Ὑδρας κ. Γραμματῆς ἀντιληφθεὶς, ἰδίαις αἰσθήσεσι, τῶν θυμάτων τὴν φορικῶδη κατάστασιν. ἔσπευσε νά καταγγεῖλῃ τοὺς ἀπανθρώπους δράστας εἰς τοὺς προϊστάμενους του οἵτινες πρὸς στιγμὴν συγκληθέντες ἀδελον τινὰς ἀποφάσεις θά λάβωσι πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνηλεῶν καὶ θηριωδῶν αὐτῶν ἐγκληματιῶν.

— Καί ἡμεῖς ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐξαιρούμενοι τὸν εὐγενεῖς ὄντως ἀγῶνας τοῦ κ. Πούπτη ὅστις ἐν Λονδίῳ ἐκδίδει Περιοδικὸν εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσον συντάσσόμενον, ἐπικαλούμεθα τὴν ὑποστήριξιν πάν-

τῶν ἐκείνων ὅσοι νομίζουσιν ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένοι νά συντελοῦσιν εἰς τὴν εὐδῶσιν παντὸς ἐθνικοῦ ἔργου. Καί εἶνε ὄντως ἐθνικὸν τὸ ἔργον τοῦ κ. Πούπτη ὅστις διὰ τοῦ περιοδικοῦ του *The Hellenic Herald* (ὁ Ἑλληνικὸς Κήρυξ) ἐξυπηρετεῖ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἀγῶνα τῆς Μακεδονίας ἢ ὁποῖα εἶνε καὶ ἰδιαιτέρα πατρις του.

— Τὸ ἀτμόπλοιο «Θεραπειὰ» καταπλεῦσαν εἰς Πειραιᾶ ἐκ Μασσαλίας εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ π. μηνὸς ἐκόμισε τὸν νεκρὸν τοῦ φιλλέλλινος Ἄγγελου οἰκονομολόγου Ἐδουάρδου Δῶ καὶ τοῦ πλοίαρχου τοῦ Ἑλλαν. Ναυτικοῦ καὶ ὑπασπιστοῦ τοῦ Βασιλέως Γ. Κουντουριώτη. Ἡ κηδεὶα ἀμφοτέρων ἐτελέσθη ἐπιθάλλουσα καὶ μεγαλοπρεπῆς ἀνταξία τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἑλλανος ἀξιωματικοῦ, τῶν εὐλακρινῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν πρὸς τὴν πατρίδα μας προσφερθειῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ διαπρεποῦς τέκνου τῆς Ἀλδιόνας.

— Κατὰ τὰ μέσα τοῦ π. μηνὸς ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ συνήθους πολυμήνου ἀνά τὴν Εὐρώπην ταξειδίου τοῦ ἡ. Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α'. Μετὰ τῆς Α. Μ. ἐπέστρεψε καὶ ἡ Βασίλισσα ἡμῶν συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Βασιλόπαιδος Ἑλένης καὶ τῶν τέκνων της.

— Ἐκ τινος συζητήσεως, προκυψάσης ἐκ παρατηρήσεως ἐφημερίδος τινος περὶ τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀσπίδων» ἐγνώσθη ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ εὐεργετικώτατος σκοπὸς τοῦ Ἀσύλου τούτου, ἀφ' ἐτέρου δὲ αἱ φιλότιμοι προσπάθειαι τῶν ἀποτελοῦσάν τὸ Συμβούλιον Κυριῶν αἵτινες οὐδενὸς φεισθεῖσαι εἰς κόπους, μερίμνας, προσωπικὴν ἐπίδωσιν καὶ ἐργασίαν κατάρθωσαν νά ὑψώσωσιν αὐτὸ εἰς ἡν εὐχάριστον περιωπὴν εὐρίσκειται σήμερον.

— Πολλὴν ἐντύπωσιν προξενεῖ ὁ ὑπέροχος πατριωτισμὸς τῶν Ὀθωμανῶν, πατριωτισμὸς τῶν ἔργων, ἐκδηλούμενος ἀμετάπτωτος, συνεχῆς, ἀδιάκοπος ἀπέναντι τῆς Αὐστρίας ἣτις μὲ τὸν ὄγκον τῆς δυνάμεώς της ἤρπασε μὲν ὀθωμανικὰς χώρας, ἀλλὰ ζαλισμένη καὶ ἐλπομένη ὑφίσταται σήμερον τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς της. Συνεννοήθησαν πάντες, ἐμποροὶ, παραγγελοδόχοι, ἐκτελωνισταί, ἀρχοφόροι καὶ παραβλέποντες τὰ κινδυνεύοντα συμφέροντά των, τὰς ἀλεπαλλήλας προσωπικὰς ζημίας των, ἀπέκλεισαν τελείως τὸ ἐμπόριον τῆς Αὐστρίας καὶ σήμερον συγκλονίζεται μίᾳ ἀπέραντος Αὐτοκρατορία ἀπὸ τὰς καταστροφῆς τὰς ὁποίας ἐπέφερον εἰς τὰ ἐμπορικὰ της συμφέροντα τῶν πατριωτῶν Ὀθωμανῶν αἱ ἀκλόνητοι ἀποφάσεις. Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοπατρία τῶν λόγων εἰσάγει εἰς τὰς τὰς Βουλγαρικὰς ἀγορὰς ἀθρόονον χρῆμα περὶ τὰ 12,000,000 φρ. χωρὶς ποτὲ νά σκεφθῆναι νά κηρύξῃ τὸν ἐμπορικὸν πόλεμον εἰς αὐτὴν ἣτις εἰσάγει ἐξ Ἑλλάδος ἐμπορεύματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὰς 50,000 φρ.

— Ὁ ἀπὸ τινος γενόμενος λίαν ἀτόπως θόρυβος ἐκ μέρους ἐνὸς ὑποδηματοποιοῦ ἐναντίον διακεκριμένου ὄντως καὶ ἀγαπητοῦ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατοῦ μας, δίδει ἀφορμὴν νά παρατηρηθῇ ὅτι αἱ ἐκ μέρους τοῦ τύπου ἀβασανίστως ἐκφραζόμεναι γνώμαι καὶ κρίσεις δὲν συνάδουσιν πρὸς τὴν ὀφειλουμένην προσοχὴν πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου εἰς πρόσωπον οὕτινος ἢ κοινωνικὴ θέσις, ὁ ἄκρος αὐτοῦ ἱσποτισμὸς καὶ ἐν γένει τὸ παρελθὸν αὐτοῦ καὶ ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῷ στρατῷ παραδειγματικὴ αὐτοῦ συμπεριφορὰ ἄλλως ἔπρεπε νά χαρακτηρισθῶσιν εἰς τὴν δημοσιότητα. Τὰ αἰτία δὲ τὰ προκαλέσαντα τὸν θόρυβον μεταξύ προσώπων ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνατροπὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν εἶνε ἀνάξια καὶ νά μνημονευθῶσι καν. Ὡς ἐκ τούτου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν σοβαρὸν ἡμερήσιον τύπον ν' ἀποφεύγῃ τὰς πομπῶδεις ἐκφράσεις καὶ τὰς μεγαλοστίχους περιγραφὰς δι' ἀσχημάτιστα καὶ ἀνάξια προσοχῆς ἐπεισόδια δι' ὧν θύγονται ἀβασανίστως πρόσωπα τιμώμενα ὑπὸ τῆς κοινωνίας μας καὶ ἀπολαμβάνοντα τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως.

— Ἡ Ἐταιρία τῶν Δραματικῶν καὶ Θεατρικῶν διηγημάτων διατρέχει κρίσιν σοβαράν. Ἐνεκα τῆς σπουδῆς τινῶν ἐκ τῶν μελῶν, καὶ δὴ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ Διοικητικὸν αὐτῆς Συμβούλιον, πρὸς κατάρτισιν ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἐξυπηρετούσης τὰ συμφέροντα καὶ τὴν φιλοδοξίαν τῶν ὀλίγων ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ τὴν ἐπιδοχὴν τοῦ συνόλου τῆς Ἐταιρίας ἐπῆλθεν, ὡς φυσικὴ ἄλλως τε συνέπεια, ῥήξις μεταξύ τῶν ἀδικουμένων καὶ τῶν ἐπιδοκόντων μετ' ἐπιμονῆς ἀκάμπτου τὴν πραγματοποιήσιν τῶν σκοπῶν των ἣτις κατέστησε τὸν βίον τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ σωματείου προβληματικόν. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ἡ μετριότητα ἐπυρτάνευε καὶ ἐδίδοτο ἰκανοποιητικὴν τὴν ἴσιν δι' ἀμφοτέρω τὰ μέρη βάσιν ἔχουσα τὴν ἀναδιοργανώσιν τῆς Ἐταιρίας ἐπὶ σκοπιμωτέρων βάσεων.

— Χαιρετίζομεν εὐφροσύνως τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Πυλ. Γεωργιάδου, ὡς τεχνικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Γεωργικῆς Ἐταιρίας. Ἡ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς ἐργασίαν θετικὴν, σκόπιμον, σοβαράν. Μὲ τὴν ἀπόκτισιν τοιοῦτου διευθυντοῦ πεπειραμένου, ἐνθουσιώδους, ἀκαταπονήτου καὶ μορφωμένου ὑπάρχει δεδαιότης πλέον ὅτι τὰ πράγματα τῆς Ἐταιρίας θά εἰσέλθωσι εἰς τὴν λογικὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀσφαλῶς πλέον πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Συγχαίρομεθα καὶ τὸ Διοικητικὸν αὐτῆς Συμβούλιον καὶ τὸν γεωπόνον κ. Πυλ. Γεωργιάδην.

— Ἀπεδίωσεν εἰς τὴν ἐν Μαρλῶ ἔστυλιν καὶ εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν ὁ Β. Σαρδοῦ. Ὁ Σαρδοῦ ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πλέον πολυγράφους συγγραφεῖς τοῦ θεάτρου. Ὑπῆρξε πρὸ πάντων γνώστης τῆς σκηνῆς καὶ κατάρθωνε διὰ τῶν ἔργων του νά συναρπάξῃ τὸ κοινόν. Ἡ ἀπώλεια του εἶνε ἀπώλεια διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ ἰδίως διὰ τὸ θέατρον αὐτῆς. Διὰ τὸ ἐδῶλιον τοῦ Σαρδοῦ εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν ὑπέβαλεν ὑποψηφίότητα ἕνας δημοσιογράφου, ὁ Νερυμόν, ὁ διευθυντῆς τοῦ «Ἐλευθέρου Λόγου». Ὁ τρομερὸς πολεμιστῆς τῆς πέννας καὶ ἀμειλικτος ἀντισημίτης εἶνε προσωπικώτης. Πολεμιστῆς μὲν, ἀριστοκράτης δὲ εἰς τὰς ἀρχὰς, εἰς τὴν πέννα καὶ εἰς τὴν μάθησιν του. Συγγραφεὺς πέντε τόμων μεγάλου πολιτικοῦ καὶ φιλολογικοῦ ἐνδιαφέροντος. Καὶ ἐνὸς ἀρθροῦ κάθε πρωτ.

— Εἰς τὸν φίλον τῆς Ἑλλαν. Ἐπιθεωρησεως κ. Θ. Δημαρᾶν διευθυντὴν τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὁ Σταυρὸς τοῦ Σωτήρος. Συγχαίρομεθα ἀπὸ καρδίας τὸν κ. Δημαρᾶν διὰ τὴν παρασημοφορίαν ταύτην δικαίαν βράβειον τῶν τόσων προσόντων του.

— Εἰς τὸν ἐπαξίως δευθύνοντα τὸ ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ κ. Γεώργιον Ρουσὲν ἀπενεμήθη ὁ ἀργυρὸς σταυρὸς τοῦ Β. Τάγματος τοῦ Σωτήρος. Θερμὰ ἐπὶ τούτῳ συγχαρητήρια τῷ πολυτίμῳ φίλῳ.

— Ἐπανῆλθε τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ π. μηνὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μείζονος κ. Δ. Ράλλης ἐκ τοῦ εἰς Ἡπειρον ταξειδίου του. Οἱ φίλοι του τὸν εἶδον ἐπανεληθόντα ἀκμαῖον, ζωηρὸν, ἀκατάβλητον καὶ μὲ τὸ ἠθικὸν συναίσθημα τῆς ἐκκληρώσεως ἐνὸς εὐγενεοῦς καθήκοντος. Αἱ ἐκ τοῦ ταξειδίου του ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν ὑπὲρ ποτε θαυμασταὶ καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ διηγήσεις του ἀποτελοῦν ἀληθῆς ἐντύπωμα δια τοὺς εὐτυχεῖς ἀκροατὰς του. Ἡμεῖς θαυμάζομεν τοῦ ἀνδρὸς τὸ σθένος τὴν καρτερίαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς μὸχθους καὶ πόνους ἀδιαφορίαν προκειμένου νά προσφέρῃ τὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας δις προσέφερον ἢ ἐπιθάλλουσα παρουσία του ἀνά μέσον τῶν Ἑλλανικῶν ὑποδούλων πληθυσμῶν οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Ράλλη διέβλεπον αὐτὴν τὴν πατρίδα τεινούσαν ἀνοικτὰς πρὸς αὐτοὺς τὰς ἀγκάλας της.

— Τὸν διακεκριμένον ὀφθαλμολόγον Κον Γ. Κοσμετᾶτον ἐτίμησεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δι' ἀπονομῆς εἰς αὐτὸν τοῦ παρασήμου τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτήρος. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιθεωρησις συγχαίρει αὐτὸν ἐνθέρμως.

— Οι όμογενείς της Κ]πόλεως αγωνίζονται να επιτύχουν μίαν έδραν επί πλέον διά τους ήμετέρους εν τῷ Ὀθωμανικῷ Κοινοβουλίῳ. Τίς ἐφαντάζετο ὅτι πρό τῆς παρελευσεως μιᾶς τετραμηνίας ἀπό τῆς ἀνακιρυξέως τοῦ Συντάγματος ὅτι οἱ ἰθύνοντες τὰ τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κοιτιάτου ἴλλαξαν μὲν τὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ δὲν ἴλλαξαν ἰδέας, μεθόδους, καὶ σκέψεις τοῦ παλαιουτουρκισμοῦ.

— Οἱ Ἀστυνόμοι Ἀξιωματικοὶ τῆς Χωροφυλακῆς ὑπέβαλαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπόμνημα διὰ τοῦ ὁποίου παριστοῦν τὸ εἰς αὐτοὺς προδύομιον ἀδίκημα ἐν σχέσει πρὸς τοὺς μισθοὺς τῶν. Αἱ δίκαιαι ἀξιώσεις τῶν κκ. Ἀξιωματικῶν ἐπιζόμεν ὅτι ἐμελετήθησαν ἴδην ἐπισταμένως παρὰ τῷ κ. Λεβίδου ὅστις τάχιστα θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα τοῦτο διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ.

— Ὁ κ. Ἰωάννης Θεοτόκης δευτερότοκος υἱὸς τοῦ κ. Προϋπουργοῦ ἀπέκτιπεν ἄρρεν ὀνομασθὲν Νικόλαος. Ἐπὶ τῷ εὐτυχῇ γεγονότι συγχαίρομεθα τὸν νέον πατέρα καὶ τὴν φιλότινην μητέρα τοῦ ἀρτιγεννήτου εὐχόμενοι ὀλοψύχως πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ μακρὸν βίον ἀνέφελον εἰς τὴν τὸν υἱὸν καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ.

— Ὁ ἡμέτερος Διάδοχος διέθεσε κύπελλον ὑπὲρ τοῦ νικητοῦ ποδηλάτου κατὰ τοὺς ἀγῶνας οἵτινες ἐλαβον ἴδην χώραν ἐν Ρώμῃ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιδόλλουσα ἐορτὴ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης ὅπου ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Α.Β.Υ. ἐπευφημήθη τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ ἠκούσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπευφημιῶν καὶ ἡ ὠραία προσφώνησις τοῦ Πρεσβευτοῦ ἡμῶν κ. Μεταξὺ ὀμιλήσαντος Ἰταλιτοῦ.

— Ἐν τῷ Σκριπ ἐδημοσιεύθη ὠραία περιγραφὴ ἱστορικοκοινωνικῆ τῆς πόλεως τῶν Βρυξελλῶν.

— Ὁ ἐν Σέρραις Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Σαχτούρης δι' ἐκθέσεώς του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν συνίστη τὴν μετανάστευσιν Ἑλλήνων εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ χώρα αὕτη τελείως ἀνεκμετάλλευτος μέχρι σήμερον, λόγῳ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἧς διετέλει μέχρι πρό ὀλίγου, ἔχει ἀνάγκη καὶ ἐργατικῶν χειρῶν καὶ κεφαλαίων. Ἡ σπουδαία αὕτη ἐκθεσις τοῦ διακεκριμένου προξενικοῦ τοῦτου ἱπαλλήλου παριστά μὲ ζωρὰ χρώματα τὰ οικονομολογικὰ πλεονεκτητήματα ἅτινα θὰ προκύψουν ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑποδεικνυμένων μέτρων ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῆς συστάσεως Ἑλληνικῆς Ἐταιρίας πρὸς ἀγορὰν κτημάτων. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Ἐκθεσις αὕτη θὰ μελετηθῆ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς καὶ σοβαρότητος καὶ θὰ καταστῇ ἀντικείμενον συζητήσεων εἰς τοὺς κύκλους τῶν παρ' ἡμῖν κεφαλαιούχων καὶ επιχειρηματιῶν.

— Ὁ ἐν Μάντζεστερ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Χατζόπουλος ἀπέστειλε μακρὰν καὶ ἀναλυτικωτάτην ἐκθεσιν ἀληθῆ μελέτην εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν περὶ τῆς ἐξαγωγῆς νωπῶν καρπῶν εἰς Ἀγγλίαν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη, ἡ ἐξόχως σπουδαία, ἐδημοσιεύθη εἰς σειρὰν φύλλων ἐν τῇ «Ἀκροπόλει». Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ὁ φιλόπονος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος παρέχει συμβουλὰς καὶ ὁδηγίᾳς ἕως ἀνευρίσκει τὸ ὄξυ του βλέμμα καὶ ἡ μεγάλη του ἀντίληψις εἰς τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ Κέντρα τῆς Ἀγγλίας. Ἐὰν ἀργότερον αἱ σπῆλαι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως τὸ ἐπιτρέψωσι θέλομεν δημοσιεύσῃ καὶ ἡμεῖς τὴν περισπούδαστον αὐτὴν μελέτην.

— Εἰς τὸ Ἐμπρὸς ὁ κ. Ζ. Παπαντωνίου ὁ ἐν Παρισίοις μόνιμος αὐτοῦ συντάκτης ἐδημοσίευσεν δύο ἄρθρα ἀξία πολλῆς προσοχῆς περὶ τοῦ Σιρδοῦ. Τὸ ἐν ἀφορᾷ τὰ ἔργα του καὶ τὸ ἔτερον τὴν κηδεῖαν του. Ἡ χάρις, ἡ περιγραφικότης, ἡ ἐξοχος παρατηρητικότης διακρίνουσι καὶ τὰ ἄρθρα του ταῦτα.

— Οἱ ἐν Κ]πόλει ὀμογενεῖς ὅταν εἰς ἄλλας ἐποχὰς παρηκολούθουν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν τὰς περιγραφὰς τῶν ἐκλογικῶν διαδηλώσεων θὰ ἠσθάνοντο ἰσχυρὰν πικρίαν διότι ἔστεροῦντο καὶ οὔτοι τῶν θελήτων καὶ τῶν ἀπολαύσεων μιᾶς ἐκλογικῆς διαδηλώσεως. Φανταζόμεθα τώρα τὴν χαρὰν τῶν

ἐθ' ὅσον τοὺς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ διοργανώσουν διαδηλώσεις νὰ συμμετέχουν εἰς αὐτὰς καὶ ν' ἀπολαμβάνουν τῶν θελημάτων τῶν ! !

— Εἰς τὰς 22 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐορτάσθησαν τὰ γενέθλια τοῦ εἰς ὅλους ἀγαπητοῦ Κωνσταντίνου υἱοῦ τοῦ κ. Ἀντ. Κ. Μάτσα καὶ ἐγγονοῦ τοῦ φίλου συνεργάτου μας κ. Καμπά. Εἰς τὴν διετίαν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του εὐχόμεθα ὀλοψύχως νὰ προστεθῶσιν ἑκατὸν ἀκόμη εὐτυχῆ δι' αὐτὸν χρόνια. Εἰς δὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὸν πάππον, ἐπίσης δίδομεν ἐγκαρδίους εὐχὰς ἐπὶ μακροβιότητι καὶ ἀπολύτῳ εὐτυχίᾳ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον, τοῦ ἐκπνεύσαντος μηνὸς ἀνεχώρησεν ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, δι' Αἴγυπτον ὅπου δι' ὑποθέσεις τραπεζικὰς θέλει παραμείνει ἐπὶ μῆνα ἐκεῖ. Εὐχόμεθα εἰς τὸν συμπαθεῖ ταξειδεύοντα πλήρη ὑγείαν καὶ αἰσίαν ἐπάνοδον.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

— Ἐξεδόθη ἐν Πειραιεὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου ἐκδιδόμενον «Ἐμπόριον» τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου πλούσιον εἰς ὕλην σύμφωνον πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδικώμενον σκοπὸν.

— Ἐξεδόθη ἡ «Βιοπάλη» τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου πλήρης ἐνδιαφερούσης ὕλης.

— Ἐξεδόθησαν ἐν Ἡρακλείῳ τὰ τεύχη τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» καὶ τῶν «Γεωργικῶν Χρονικῶν» εἰς δὲ τὰ Χανιά ὁ «Κρητικὸς Ἀστήρ» μὲ μελέτας καὶ ἄρθρα ἐνδιαφέροντα.

— Ἐλάβομεν τὸ 5 φυλλάδιον τοῦ ἐν Κων]πόλει πρό τινος ἐκδοθέντος ἐβδομαδιαίου Περιοδικοῦ τὸ «Νέον Πνεῦμα». Τὸ περιοδικὸν τοῦτο δίδει νὰ τύχῃ πολλῆς προσοχῆς παρὰ τῷ ἀναγινωσκόντι. Ἑλληνικῶ κόσμῳ καὶ διὰ τὴν ἐκλεκτὴν ὕλην του, καὶ διὰ τὰς ὠραίας εἰκόνας του καὶ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσίν του. Ἰδρυτὴς τοῦ ὠραίου τούτου περιοδικοῦ εἶνε ὁ κ. Ι. Α. Φιλικὸς εἰς δὲ εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα.

— Ἐξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ Νοεμβρίου τῆς «Ἐμπορικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κ. Ἀδελφῶν Ψαχῆ.

— Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ π. μηνὸς ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐνταῦθα ἐβδομαδιαίον σατυρικὸν φύλλον ὑπὸ τὸν τίτλον «Σφήκες». Συνεργάται τῶν «Σφηκῶν» συγκεντροῦντες ἐν ἀφρονίᾳ ὕλην πνευματώδη, πλήρη ἀττικοῦ ἔλατος καὶ σατύρας, εἶνε πάντες ἐκεῖνοι ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν τοῦ εἶδους τούτου καὶ διὰ τοῦτο τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν καὶ τὸ κοινὸν τῶν ἐπαρχιῶν ἐναγωνίως ἀναμένει ἐκάστην Πέμπτην διὰ νὰ ἐντυφίσουν εἰς τὰς σελίδας τῶν «Σφηκῶν».

— Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς «Βιομηχανικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας» ἡ «Ὀρυθηκομικὴ» ἔργον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶνε χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν. Τὸ ἔργον περιέχει πολλὰς καὶ χρήσιμους καὶ πρακτικὰς ὁδηγίᾳς ἐν τούτοις ὅμως ὀλιθθαίνει καὶ εἰς σφάλματα οὐσιώδη προσερχόμενα ἐκ δικαιολογημένης ἀπειρίας.

— Ἐξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς 8)βρίου τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκδιδόμενου μηνιαίου περιοδικοῦ τοῦ φέροντος τὸν τίτλον «Νέα Ζωή». Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀριθμοῦν ἤδη πενταετῆ βίον, ἐπιβλήθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον διὰ τῆς σοβαρότητος τῆς ὕλης του καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς μορφῆς του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΠΓΛΕΣΗΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ 51 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 51

Διὰ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων σώζετε οὐ μόνον τοὺς ὀδόντας σας, ἀλλὰ προλαμβάνετε ἀπειροὺς νόσους τοῦ στόματος, τῶν ὀδόντων, τῶν ὠτων, τοῦ φάρυγγος, τοῦ λάρυγγος, τῶν βρόγχων, τῶν πνευμόνων, ὡς καὶ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, πολλάκις δὲ σώζετε καὶ τὴν ζωὴν σας αὐτὴν.

Συνιστῶμεν ἐνθέρμως τὸν διακεκριμένον ἐπιστήμονα ὀδοντοϊατρὸν κ. ΠΓΓΛΕΣΗΝ τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς σκευασίαι Ἑλιξήρια, Ὀδοντόκονις καὶ Ἀδαμαντίνη εἶνε μοναδικαὶ εἰς τὸ εἶδος τῶν.

Διὰ τοῦ Ἑλιξήριου παύει ἡ ὀδονταλγία καὶ ἡ νευραλγία. Εἶναι σκευασία ἀλάνθαστος καὶ ἀποτελεσματικὴ.

Πωλεῖται παρὰ τῷ ἰδίῳ ἀντὶ 2 δρ. τὸ φιαλίδιον
51 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 51

Ν. ΓΚΑΤ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ
ΟΔΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΓΙΑΤΡΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Τὸ ραφεῖον τοῦτο χαρακτηρίζει, ἄρα προσοχὴ καὶ ἀπαράμιλλος κομψότης, ἐξ οὗ καὶ ἡ καλλιτέρα πελατεία τῶν Ἀθηνῶν, τιμαὶ λογικαὶ προθυμία καὶ πολλὴ εὐσυνειδησία ἐξ οὗ καὶ ἡ κατὰ τῆς ὁλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων τῶν Ἀθηνῶν.

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΑΡΚΕΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΜΩΝ ΥΛΩΝ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΩΝ ΔΟΚΩΝ

ΠΕΤΡ. ΚΑΙ ΚΩΝΣΤ. Α. ΚΟΣΜΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Πλατεία Δημαρχείου
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Σταθ. Σιδηρ. Π.Π.Α.
Ἀριθμὸς Τηλεφώνου Ἀθηνῶν 250.— Πειραιῶς 143.

ΤΙΜΑΙ ΔΑΠΙΔΕΚΤΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Μεγάλαι ἀποθήκαι σιδηρῶν δοκῶν, τσιμεντων, πλακῶν Μελίτης, σωλῶνων ἐν γένει, λεκανῶν ἀποχωρητηριῶν, τούβλων, πλακῶν ἐκ τσιμεντων Μωσαϊκῶν, Θηραϊκῆς γῆς κτλ.

Ἐκτελοῦνται ταχέως παραγγελαὶ οἰοῦντι ποσοῦ σιδηρῶν δοκῶν, Σιδηροδρόμων (Rails) Στηλῶν, Γεφυρῶν, Στεγῶν, χαλυβδίνων θυρῶν (ρολῶν) Σωλῶνων ὑδραγωγῶν 5 καὶ 15 ἀμμοσφαιρῶν καὶ σιμεντων,

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Κ. ΣΟΥΚΑ ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1880 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΤΟΑ ΡΑΖΗ

Ἐκτελεῖ ἀγοραπωλησίας χρεωγράφων καὶ ἐν γένει χρηματιστικὰς ἐντολάς.

Ἐκτελεῖ ἀγοραπωλησίας λαχειοφῶρων ὁμολογιῶν παντὸς Κράτους.

Παρέχει δάνεια, ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων καὶ λαχειοφῶρων ὁμολογιῶν.

Προξοφλεῖ, τὰς κληρωθείσας ὁμολογίας διὰ λαχῶν ἢ εἰς τὸ ἄρτιον.

Προξοφλεῖ τοκομερίδια ὁμολογιῶν.

Ἀσφαλίζει λαχειοφόρους ὁμολογίας κατὰ τῆς κληρώσεως τοῦ ἀρτίου.

Παρέχει ἀκριβεῖς πληρωφορίας ἐπὶ τῶν κληρωθέντων ἀριθμῶν λαχειοφῶρων ὁμολογιῶν παντὸς Κράτους.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΥΨΗΑΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ & ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἰδρυμα ἀνωτέρας τεχνικῆς ἐκπαίδευσεως

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Πλατεία Κάνιγγος

ΣΧΟΛΑΙ

Ἀνωτέρα Ἐμπορικῆ.—Βιομηχανικῆ.
Γεωργικῆ.—Μηχανουργικῆ.

Τὰ μαθήματα ἤρξαντο τῆ

15 Σεπτεμβρίου ἀκριβῶς

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΡΑΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΝΤΙ Τῷ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ἀσχολούμενον εἰς τὰς νεωτάτας προόδους πάντων μὲν τῶν κλάδων τῆς Ἱπποκρατείου τέχνης ἰδίᾳ δὲ

ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ

Τῆς ἐγγενεῖς συνεργασίᾳ πλείστον ἡμετέρων καὶ ξένων ἐπιστημόνων.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Δ^Ρ. ΡΑΦΑΗΛ Ν. ΒΟΥΡΟΣ
Revue moderne de Médecine
(Paris—Athènes Médical)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΑΛΜΕΝΟΝ ΔΡ. 6,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥ-
ΜΑΤΟΠΟΙΕΙΑ τῆς Ἑταιρίας
ἐν Μύλοις Ἀθηνῶν, Ἐλευσίαι,
Νέφ Φαλήρω, Πάτραις, Καλάμαι,
Πύργω, Κόμη, Πύρρω, καὶ τοῖς κν-
ριστώροις οἰνοφόροις κέντροις τῆς
Ἑλλάδος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΞΑΝΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΧΑΡΙΑΔΟΣ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΡΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ — ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διαρκῆς ἐκθεσις εἰδῶν φωτισμοῦ, θερμάνσεως καὶ κινήσεως ἐν τῇ ὁδῷ. Σταδίου καὶ Κολοκοτρώνη.
Πρατήρια, ἐν οἷς πωλοῦνται εἰδη φωτισμοῦ, καὶ θερμάνσεως, ὡς καὶ οἰνόπνευμα μετουσιωμένον
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, εὑρίσκονται ἐν Ἀθήναις μὲν, παρὰ τῇ Κεντρικῇ Ἀποθήκῃ, ὁδὸς Ὁφ-
θαλμιατρείου ἀριθμὸς 2, Κυδαθηναίων ἀριθμὸς 17, Τριπόδων καὶ Θεσπίδος, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Χαλ-
κοκονδύλη 30, διασταύρωσις Σόλωνος καὶ Ἰπποκράτους, Πειραιῶς 17, Ἐρμού 86, Πλατεῖα Ἐξαρ-
χῶν, Πατήσια, Ἅγιον Λουκᾶν. Ἐν Πειραιεὶ ὁδὸς Παρθεναγωγείου 3.

ΠΩΛΗΣΙΣ

Ἡ τιμὴ τοῦ μετουσιωμένου οἰνοπνεύματος ὥρισθη εἰς λεπτὰ 80 κατὰ σταθμικὴν ὀκᾶν (ὀκᾶν βάρους)
ἐπιβαρυνομένη εἰς τὰς ἐπαρχίας (ἂπου δὲν ὑπάρχουσιν ἡμέτερα ἐργοστάσια) διὰ τῶν ἐξόδων μεταφορᾶς καὶ
διαφυλῶν τελῶν. Καθίσταται δὲ ἐνταῦθα γνωστὸν, ὅτι μεγάλη διαφορά ὑπάρχει μεταξύ μετρικῆς καὶ
σταθμικῆς ὀκᾶς οἰνοπνεύματος, λόγῳ τοῦ μικροῦ εἰδικοῦ βάρους αὐτοῦ (0,83). Οὕτως ἡ συνήθης ὀκᾶ τοῦ
οἴνου δύναται νὰ περιλάβῃ μόνον 332 δράμια οἰνοπνεύματος.

ΧΡΗΣΙΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἡ Ἑταιρία ἡμῶν παράγει τὸ μετουσιωμένον οἰνόπνευμα, ἀποβλέπουσα εἰς τρεῖς ἀνάγκας τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ λαοῦ, ἧτοι τὸν φωτισμὸν, τὴν θέρμανσιν καὶ τὴν κίνησιν.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἡ χρῆσις τοῦ οἰνοπνεύματος εἶνε βεβαίως ἐντελῶς ἀκίνδυνος, ἀρκεῖ νὰ λαμβάνωνται στοιχιώδεις
τινὲς προφυλάξεις· αἱ ὅποια συνοψίζονται εἰς τὸ θεμελιώδες παράγγελμα: Μὴ πλησιάζετε οἰνόπνευμα
εἰς φωτιάν.

1ον Δὲν πρέπει νὰ ἀφίνωμεν τὰ δοχεῖα τοῦ οἰνοπνεύματος ἀβούλωτα, διότι καὶ ἐξατμίζεται τοῦτο
καὶ ἀπορροφᾷ ὑγρασίαν, ὅπότεν καὶ κατέρχεται κατὰ βαθμὸν.

2ον Διὰ κανέναν λόγον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ρίπτεται οἰνόπνευμα εἰς ἀναμμένην λάμπαν, μαγειρεῖον,
καμινέτο κτλ., διότι ἄλλως διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ ἀνάψῃ τὸ οἰνόπνευμα τοῦ δοχείου, νὰ σπᾶσῃ τὸ
δοχεῖον καὶ νὰ γυθῆ ἐπάνω σας ἀναμμένον. Τὸν αὐτὸν κίνδυνον διατρέχετε καὶ μὲ τὸ πετρέλαιον, μὲ
μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ οἰνόπνευμα σβύνει εὐκολώτατα μὲ νερὸ καὶ μάλιστα μετ' ὀλίγον. Μόλις
τὸ νερὸς τε παύει νὰ καίῃ.

3ον Πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ γεμίζητε τὴν λάμπαν, καμινέτο, μαγειρεῖον κτλ. πρὶν τὰ ἀνάψετε.
Ἄν δὲ παρουσιασθῆ, ἀνάγκη νὰ ρίψητε καὶ ἄλλο οἰνόπνευμα, σβύσατέ το πρῶτον καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῆτε,
ὅτι ἐσθυσ, τότε ρίψατε καὶ ἄλλο.

4ον Μὴ ἐπιτρέπετε νὰ μεταχειρίζωνται οἰνόπνευμα διὰ προσάναμα καρβούνων, διότι πολλοὶ πολλὰ-
κις δὲν προσέχουν καὶ ρίπτουν τοιοῦτον σὲ μισοαναμμένα κάρβουνα, ὅπότεν διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ
ἀνάψῃ τὸ δοχεῖον καὶ νὰ γίνη δυστύχημα.

5ον Μὴ γεμίσετε ξεχειλιστὰ οὔτε λάμπαν, οὔτε μαγειρεῖον, οὔτε κανὲν ἐν γένει εἶδος. Τὸ οἰνό-
πνευμα πρέπει νὰ μὲν ἕνα τοῦλάχιστον δάκτυλον κάτω τοῦ στομίου, διότι μὲ τὴν θερμότητα διαστελλε-
ται (φουσκώνει) καὶ πρέπει νὰ ἔχη τόπον, ἄλλως θὰ γυθῆ ἀπέξω καὶ θὰ ἀνάψῃ.

6ον Ἐὰν γεμισσάντες ἐν εἰδῶς οἰονδήποτε τὸ περιεβρέζητε μὲ οἰνόπνευμα, κατὰ λάθος, σκουπισάτε
τὸ ἀμέσως πρὶν τὸ ἀνάψετε, μὲ δ,τι δῆποτε ὕψασμα. Τὸ οἰνόπνευμα οὔτε λερώνει, οὔτε βρωμᾷ.

7ον Ἄν κατὰ λάθος εἰς τὸ ἀνάμμα τῆς λάμπας ἐτρομπάρατε περισσοτέρας, ἀπὸ δ,τι πρέπει φορές
καὶ βγάξῃ ἡ λάμπα ἐπάνω ἀπὸ τὸ γυαλὶ μεγάλας φλόγαις, μὴ ἀνησυχῆσατε. Θὰ κατεβῶν μόναι τους
καὶ ἡ λάμπα σας θὰ ἀνάψῃ κανονικά.

Τὰ εἶδη μας εἶνε τελειώτατα, ἐὰν δὲ ἀκολουθήσητε τὰς ἀνωτέρω ὁδηγίας οὐδέποτε δύναται νὰ συμβῇ τὸ παραμικρὸν.

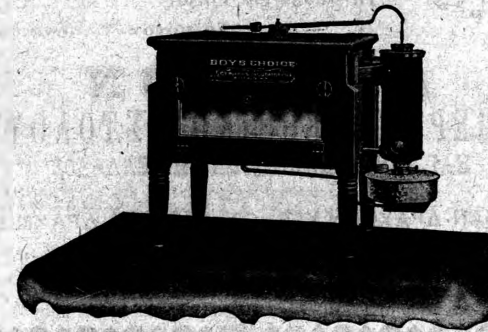
ΔΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΕΚΚΟΛΑΠΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ CYPHRES

ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
60 ΑΥΓΩΝ
ΔΡ. 150

ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
120 ΑΥΓΩΝ
ΔΡ. 200

ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
220 ΑΥΓΩΝ
ΔΡ. 250

ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
360 ΑΥΓΩΝ
ΔΡ. 325

τῶν ὁποίων ἡ φήμη εἶνε παγκόσμιος διὰ τὰ ἔξοχα ἀποτελέσματά των, καὶ διὰ τὴν
μεγάλην ἐπιτυχίαν των, εἰς τὰς μεγάλας ἐκθέσεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσεως» ἐπιθυμοῦντα νὰ διαδώσωσιν ἐν Ἑλλάδι καὶ
Ἀνατολῇ, τὰς μοναδικὰς αὐτὰς Ἀμερικανικὰς ἐκκολαπτικὰς μηχανὰς, ἀναλαμβάνουσι νὰ προμη-
θεύσωσιν αὐτὰς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους μὲ τιμὰς Παρισίων παραδοτέας εἰς τὸ Τελωνεῖον Πει-
ραιῶς ἐλευθέρως παντὸς βάρους.

Παραγγελίαι γίνονται δεκταί, προκαταβαλλομένων τοῦ τιμήματος, εἴτε εἰς τὰ γραφεῖα ἡμῶν,
εἴτε εἰς τὰ ταμεία τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ὑψιμάτων καὶ Ἀναποκριτῶν αὐτῆς.

Ἐπίσης τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσεως» προμηθεύουσι :

✻ ✻ ΞΗΡΑΝΘΗΡΙΑ ✻ ✻ ✻ ΑΝΑΘΡΕΠΤΗΡΙΑ ✻ ✻
ΟΡΝΙΘΩΝΑΣ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙΑ

✻ ΤΑΓΙΣΤΡΑΣ ✻ ✻ ✻ ΜΗΡΙΓΙΩ ✻

καὶ λοιτὰ εἶδη πτηνοτροφίας ἀπὸ τὰς ἀρίστας μάρκας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Λεπτομέρειαί πλείονερα ὡς καὶ πᾶσα πληροφορία δι' ἐπιστολῶν.

RUE MENANDROS 83

ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83

Athènes (Grèce)

Ἀθήνας

Τὸ μόνον πατριωτικὸν
 Τὸ μόνον εὐλακρινὸς
 Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν

ΔΑΞΕΙΟΝ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΚΑΗΡΩΣΙΣ
 31 Δεκεμβρίου 1908

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

Ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῆ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν
 διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου, λήξεως 1ης Ἰα-
 νουαρίου 1909 (ἔ. ν.) τῶν ἐξῆς Ἑθνικῶν δανείων :

α)	δανείου	1881	5 ο/ο	πρὸς φρ.	χρ.	4.—
β)	»	1884	5 ο/ο	»	»	4.—
γ)	»	1887	4 ο/ο	»	»	4.30
δ)	»	1893	5 ο/ο	»	»	2.—
ε)	»	1902	4 ο/ο	»	»	10.—

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25 Νοεμβρίου 1908

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΥΔΡΟΛΗΠΤΑΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ὑδροληπταὶ τῆς πόλεως
 Ἀθηνῶν ὅπως προσέλθωσιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν καὶ κατα-
 βάλωσιν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Δήμου τὸ ἀντίτιμον τοῦ
 ποσίου ὕδατος τοῦ λήγοντος ἔτους 1908, ἵνα μὴ ἡ
 ὑπηρεσία εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποκόψῃ τὴν
 διοχέτευσιν αὐτοῦ.

Ἀθῆναι 10 Νοεμβρίου 1908

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ὑδραυλικοῦ τμήματος
 τοῦ Δήμου Ἀθηναίων)

ΤΟ "ΕΜΠΟΡΙΟΝ,"

ΝΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Πρὸς διάδοσιν τῆς Ἐμπορικῆς Ἐπιστήμης
 Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις

ὑπο Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς, συγγραφέως τῆς
 «Ἐγκυκλοπαιδείας Ἐμπορικῆς Μορφώσεως».

Ἔτος Α' ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου

Γραφεῖα : Ὁδὸς Σωτείρας 18.

Ἐν Πειραιεῖ (Μέγαρον Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχα-
 νικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς).

Δημοσιεύει : Μελέτας Ἐμπορικῆς, Οἰκονομο-
 λογικῆς, Λογιστικῆς, Παιδαγωγικῆς, Γεωγρα-
 φικῆς, Ἱστορικῆς, Τραπεζικῆς, Χρηματι-
 στικῆς, Βιομηχανικῆς, Διανομιστικῆς, κλπ.

Συνδρομὴ : Ἐτησίᾳ δρ. 25 Προπληρωτέα
 Ἐξωτερ. φρ. 25

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΜΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝ ΦΡ. ΧΡ. 20.000.000

διηρημένον εἰς 80,000 μετοχὰς πρὸς φρ. χρ. 250 ἑκάστην

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Ζαφείριος Κ. Μάτσας (Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν)
 ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ : Ἰωάννης Ἐνταξίας (ὑποδιοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος)
 ΜΕΛΗ : Στέφ. Φραγκιάδης, Διον. Στεφάνου, Δ. Γεωργιάδης, Δ. Ἡλιόπουλος, Ν. Μισορλής, Ε. Bowron, Ε.
 D' Erlanger, Α. Ζορίφης, Ch. Wehrung.

ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ζαφείριος Κ. Μάτσας, Στέφανος Φραγκιάδης, Δημήτριος Ἡλιόπουλος Γεν. Γραμματεὺς
 Δημ. Γαλανόπουλος Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Γ. Κυριακός

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ἐποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα : Εἰς Πάτρικς, Αἴγιον, Πύργον, Καλάμας, Κεφαλληνίαν, Ζάκυνθον,
 Λευκάδα, Μεσσήνην, Μελιγαλᾶ, Κυπρισσίαν, Πύλον, Κορώνην, Φιλιατρά, Μάραθον, Λεχαινά,
 Ἀγουλινίτσα, Κριεκούκι, Ζαχάρων, Ξυλόκαστρον καὶ Γύθειον.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Προστασία ἐν γένει τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς Ἐμπορίας τῆς Σταφίδος.
 Παροχὴ δανείων ἐπὶ ἐνεχέρῳ σταφιδοκάρπῳ ἀποταμιευομένου εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς μέχρι τῶν 4/5 τῆς ἀξίας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ
 τόκῳ οὐχὶ ἀνωτέρω τῶν 6 ο/ο ἐτησίως.
 Ἀγορὰ προσφερομένου αὐτῆ σταφιδοκάρπου εἰς τὰς ὁριζούμενας ἐν τῇ συμβάσει τιμὰς, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ κατωτάτου ὁρίου
 τιμῆς.
 Διαφήμιας τοῦ προϊόντος εἰς τὰς ξένας ἀγορὰς πρὸς ἐπαύξησιν τῆς σημερινῆς καταναλώσεώς του κτλ. κτλ.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ Δ^{ΟΞ} ΕΥΓ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Α' τόμος.....	Φρ. 3.00
» Β' »	» 2.00
» Γ' »	» 1.50
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ.....	» 2.00
Η ΓΚΟΥΡΑΙΝΑ (Ίστορικόν μυθιστόρημα).....	» 5.00